

Paramhansa Yogananda _ Mucizeler
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli

kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri

çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan serhat

Paramhansa Yogananda _ Mucizeler

MUCİZELER

Çeviren Müçteba ERKMEN

IRMI

Kuaoın uryınai s\ui AUTOBIOGRAPHY OF A YOGİ

Bu kitap "Bir Yoginin Hayatı" isimli eserden kısaltılarak çevrilmiştir

Bu Kitabın Her Türlü Hakkı Metapsişik Tetkikler
ve
timi Araştırmalar Derneği'ne Aittir

Dernekten Yazılı İzin Alınmadan Hiç Bir Alıntı Yapılamaz

Kapak Düzeni Halûk ÖZDEN

Dizgi Ruh ve Madde Yayınları Tel: 143 18 14

Kapak ve Baskı Bakış Ofset Tel: 522 89 90
Genel Dağıtım Rn«m Yauım Sanauii ve Tic.Ltd.Ştt

İÇİNDEKİLER

Kriya Yoga Bilimi.....	5
Şahit Olduğum İlk Mucizeler	17
Annemin Öleceğini Nasıl Haber Aldım.....	24
Körlerin Gözlerini Açan Dahi Fakir: Lâhiri Mahasaya	37
Kaplanla Boğuşan Fakir.....	51
Çiçekleri Bayıltan Âlim Fakir: Jagadis Chandra Bpse	61
Fakirlerin Üstadı Lâhiri Mahasaya.....	67
Üstad Fakir Üniversitenin Elektriklerini Söndürüyor	70
Mesut Bir Tesadüf	74
Tesadüf Karşımıza Bir Mürit Çıkıyor	94
Kobra İle Karşı Karşıya	110
Tarakesvar Tapmağında	120
Fakirlerin Mekanı Yoktur	123
Çocuğa Öğretiler Sır.....	144
Fakirliğe Terfi Ettim	154
Talebelerimin İstikbalini Okuyorum	167
Yedi Gün Süren Vecd Hâli	178
Yogiliği Herkese Öğretebilirsin	179
Babaci Birden Kayboluyor	183
Babaci Bir Kere Daha Görünüyor	184
İngiliz Yogileri	205

KRİYA YOGA BİLİMİ

Bu sayfalarda sık sık sözkonusu edilen Kriya Yoga bilimi, benim gurumun gurusu olan Lahiri Mahasaya sayesinde modern Hindistan'da yaygın olarak tanınır hâle gelmiştir, 'kriya'nın Sanskritçe kökü 'kri'dir ve 'yap-mak, etki ve tepkide bulunmak' anlamlarına gelir. Ay-nı kök, doğal etki tepki prensibi olan 'karma' sözcüğün-de de bulunmaktadır. 'Kriya Yoga' bu bakımdan, belir-li aksiyon ya da dini merasimler yaparak sonsuz olanla birleşmek demektir. Sadıkane bir şekilde bu tekniğin pratiklerini yapan bir yogi yavaş yavaş karmadan ya da etki-tepki zincirinden kendini kurtarır.

Eskiden beri gelmekte olan bâzı yogik yasaklama-lar nedeniyle herkesin tetkikine açık olan böyle bir ki-tapta Kriya Yoga'nın tam açıklamasını veremeyeceğim. Tekniğin esâsının Self-Realization Fellowship (Yogada Satsanga Society of India) Kurumu'ndan öğrenilmesi gerekir. Burada referans mâhiyetinde vereceğimiz bil-giler yeterlidir sanıyoruz.

Kriya Yoga, insan kanının karbondioksitinden te-mizlenip, oksijenle yeniden şarj olduğu basit bir psiko-fizyolojik metoddur. Bu yolla ciğerlere alınan oksijen atomu, beyin ve omuriliği canlandıran bir çeşit hayat akımı oluşturur. Kirli kanın birikmesini önlemek sure-tiyle, dokunun bozulmasını önler, ya da en azından azal-tır. İleri düzeyde bulunan bir yogi kendi hücrelerini enerjiye dönüştürür ilya, İsa, Kebir ve öteki peygamberler Kriya'nın ya da benzer bir tekniğin ustaları du-

ranlık Devirler'de kaybedildikten sonra yeniden keşfet-miş olan büyük gurusu Babaji'den almıştı. Babaji onu kısaca 'Kriya Yoga' olarak yeniden isimlendirmişti. «Se-nin yâsitanla 19.cu Y.Y. dünyasına verdiğim Kriya Yo-ga» demişti Babaji Lahiri Mahasaya'ya «binlerce yıl ön-ce Krişna'nın Arjuna'ya verdiği bilimin yeniden can-landırılmış şeklidir ki bu daha sonraları Patanjali ve öteki müritlere verilmiştir.»

Krishna'ya hamledilerek, Bhagavad-Gita'nın için-de iki yerde Kriya Yoga'dan sözedilir. Bir şiir kıtasında şöyle geçer : «Bir yogi ciğerlerin alıp verdiği havayı nôt-ralize etmek suretiyle 'prana'yı kalbinden çıkarır ve ha-yat gücünü kendi kontrolü altına almış olur. (1) Bu-nun yorumu şöyledir : «Yogi vücuttaki harâbiyeti, ci-ğerlerin ve kalbin çalışmasını sâkinleştirerek ilâve bir prana (hayat gücü) bağlamak suretiyle durdurur. Keza "apana' (bertaraf edici akımı) kontrolü altına almak su-retiyle gelişim mütasyonlarını da durdurur. Bu şekilde yogi gelişmeyi ve harâbiyeti nötralize etmek suretiyle hayat gücünü kontrol etmesini öğrenir.» Başka bir Gita şiir kıtasında da şunlar yazılıdır : «En üstün amacın peşinde olan ve ebediyen hür olan meditasyon ustası (niuni) bakışlarını iki kaşının orta-sında sabitleştirerek, ciğerlerinden ve burun deliklerin-den geçen prana ve apana akımlarını nötralize ederek, duygusal zihnini ve zekâsını kontrol ederek, arzu. kor-ku Ve öfkeyi kovmak suretiyle kendini dış dünyadan ya-lıtlar.» (2)

(1) Bhagavad-Gita IV/29

r>\ iu;a v . ı~_->s Rai,m, t-u-falar: 562 564-565 (Soluk alma bilimiyle

reten kişi olduğunu ifade eder. Vivasvat da onu büyük kanun yapımcı Manu'ya vermiştir. (1) (2) O da bunun karşılığında Hindistan'ın güneş

savaşçılar hanedanının kurucusu olan Ikshwaku'u eğitti. Materyalist (3) çağ-lara kadar kraliyet yogası, rishi (bilge aziz') ler tarafın-dan görüp gözetilmiştir. Ondan donra, din adamlarıyla ilgili gizlilikten ve insanın umursamazlığından dola-yı bu kutsal eski zaman bilgileri zamanla erişilemez ha-le gelmiştir.

Kriya Yoga, Yoga'nın en önde gelen temsilcilerinden ve eski hikmetli kişilerden olan Patanjali tarafın-dan iki defa anlatılmıştır. Şöyle yazmıştır : «Kriya yo-ga, beden disiplini, zihinsel kontrol ve 'Aum' üzerine meditasyondan oluşur. (4) Patanjali, Tanrı'dan 'Aum'-un gerçek kozmik sesi olarak sözeder ki o meditasyon sırasında işitilir. (5) Bu, ilâhi huzurda bulunmanın ver-diği titreme sesidir. {6} Hattâ Yoga'ya yeni başlayanlar bile 'Aum'un bu harikulade garip sesini işitebilirler. Bu, mutluluk veri-ci spiritüel cesaretle kendisinin üstün planlarla bağlan-tı içinde olduğu kanısına varır. Patanjali Kriya tekniğine ikinci kez şöyle deyir : ^•(Bağımsızlık, soluk almadan durmanın başarılmasın-dan sonra gelen 'pranayama' ile elde edilir. (7)

(1) Ibid IV/1-2

(2) "Manava Dharma Shastras' ya da «Manu Kanunları»nm tarih öncesi yazarı.

O) Hind yazıtlarına göre bunun başlangıcı M.ö. 3102.

(4) Yoga Sutras 11/1

(5) Ibid 1 '27.

(6) Yh. Vahyi 3/14.

nm istediği gibi açıp kapayabiliyordu. Bu bakımdan şunları söyleyebilmiştir : «İçimde İsa var. Hergün ölür, dirilirim.» (1) Tüm bedensel hayat gücünü içimize yö-nelttiğimizde (ki normal zamanlarda bu yönlendirme dâima dışı doğrudur.) Paul hergün gerçek Yoga'yı ya-pıyordu ve İsa'yı şuurlu hâlinde yaşıyordu. Bu mutluluk verici durumda bulunurken 'ölmüş' olduğunun da şu-uruna sahipti. İşte bu şekilde insanın duyularından soyutlanmış hâline 'maya dünyası'na geçmesi denilmek-tedir. Tanrı ile ünsiyet peydah etmenin (?) (sabikalpa samadhi) ilk durumlarında müridin şuuru evrensel ru-ha karışır, kaybolur. Onun hayat gücü bedeninden çe-kilmiştir. Bu durumda bir 'ölü' gibi görünmesi, ya da Kin derece hareketsiz kalması bundandır. Yogi, bede-ninin adetâ kızağa alınmış bulunan bütün fonksiyon-İarının farkındadır. Bununla birlikte daha yüksek ruh-sal planlar (nirbikalpa samadhi)'a doğru yükseldikçe bedeniyle hiç bir bağlantısı olmaksızın Tann'yla ünsi-yet peydah eder (?). İleri aşamalarda bu durum günlük (uyanıklık) şuurunda hatta günlük dünyasal işlerini görürken bile olur.

Siri Yukteswar'ın öğretisine göre Kriya Yoga, be-şerî evrimin hızlandırılması için bir araçtır. Kozmik şu-urun soluk almaya hâkimiyet ile içsel bir bağlantısı bu-lunmaktadır. Bu, Hindistan'ın dünya bilgi hazinesine bi-ricik ve ölümsüz hediyesidir. Kalp atışları sırasında emilen hayat gücü sakin soluk alma metoduyla daha yüksek etkinliklere yöneltilmelidir.

(I) Korinioslular 15/31.

ğıya doğru hareket ettirerek, omurga hizasında üst üs-te dizilmiş bulunan

6 şakra merkezini bu enerjisiyle ade-tâ yıkar. Bu altı şakra merkezi de 12 zodyak işaretine karşılıktır. Bu enerjinin omurga boyunca yarım daki-kalık bir hareketi kendisine evriminde süptil bir geli-şim sağlar. Bu yarım dakikalık doğal spiritüel aydınlan-ma 1 yıla karşılıktır.

Herşeyi bilen spiritüel gözünün etrafında dönen 6 içsel (polariteyle 12) takım yıldız ile bir beşerî varlığın astral sistemi, fiziksel güneş ve 12 zodyak işaretiyle içten bağlantılıdır. Bu bakımdan bütün insanlar iç ve dış evrenlerin etkisi altındadırlar. Eski rishi'ler insanın dünyasal ve göksel çevresinin 12 yıllık devre-ler halinde olduğunu ve bunların (insanı) doğal yolda ileriye doğru ittiğini keşfetmişlerdi. Bunlardan kalan yazıtlara göre insanın beşeri beynini mükemmelleştirip kozmik şuura kavuşması için bir milyon yıllık normal hastalısız bir evrim geçirmesi gerekmektedir.

Bir günde 8,5 saatlik bir süre içinde yapılan 1000 (bin) Kriya uygulaması 1000 (bin) yıllık doğal evrime (yani bir yılda 365.000 yıllık evrime) eşit olmaktadır. Bu bakımdan bir Kriya Yogisi kendi zeki gayretini kul-lanarak tabiatın 1 milyon yılda getirdiğini üç yıl gibi kısa bir süre içinde elde edebilir. Kriya kestirme yolu kuşkusuz derinlemesine gelişmiş yogiler tarafından kul-lanılabilir. Gurusunun da yardımıyla böyle bir yogi be-den ve zihnini ileri pratiklerde ortaya çıkan güce alış-trabilir.

Kriya'ya yeni başlayan biri günde iki kez en az 14, en fazla 24 kez olmak üzere yogik pratiklere devam ede-bilir. Bazı yogiler 6, 12, 24 ya da 48 yıl gibi süreler için-

yöne doğru doğal bir itilim içinde bulur kendisini.

Ortalama bir insanın bedeni 50 Watt'lık bir ampul gibidir. Böyle bir ampul kuşkusuz bir milyar watt'lık Kriya pratiğinin sağlayacağı güce dayanamaz. Basitten karmaşığa doğru giden tekniklerin uygulanmasıyla in-san bedeni astral olarak gün-be-gün değişime uğrar ve sonunda kozmik enerjinin potansiyeline dayanacak hâle gelir. Bu enerji ki ruhun ilk aktif ifadesini oluşturur.

Kriya Yoga'nın, bazı gayretkeş mutaassıplar tara-findan öğretilen ve gayri ilmî olan tenefüs çalışmala-rıyla yakmdan-uzaktan bir ilgisi yoktur. Zor kullana-rak alman soluğu ciğerlerde tutmak doğal ve hoş olma-yan gayretkeşlikten başka birşey değildir. Halbuki Kriya uygulaması başlangıcından itibaren sükunet duygusu-nun eşliğinde omurgadaki yeniden hayat verici etkinin mülâyimleştirici etkisi duyulur.

Eski yoga tekniği soluğu, zihine yarayacak hâle dö-nüştürür. İnsanın şuur durumundaki titreşimlerle in-sanın soluk alma oranı arasındaki matematiksel ilişki-nin açıklamaları yapılmıştır. Dikkatini tümüyle belirli bir noktaya toplamış insanın soluk alışları da otomatik olarak ağırlaşır. Dikkatin sabitleşmesi yavaş soluk alı-şa bağlıdır. Kısa kısa ve çabuk çabuk alınan soluk kor-ku, kızgınlık ve aşırı arzu gibi heyecansal hallerle bir-likte ortaya çıkar. Yerinde duramayan bir maymun da-kikada ortalama 32 soluk alır-verir. Bu oran insanda 18'dir. Öteki hayvanlarda, hayvanın uzun ömürlü olu-şuna göre, soluk alış oranı insanmkine, göre azalır, ör-neğin, 300 yıl kadar yaşayabilen dev kaplumbağalar da-kikada ortalama.4 soluk alırlar.

Uvkunun tekrar canlandırma etkisi insanın bede-

ku sayesinde kurtarmak suretiyle aslında yogik bir me-rasim içine girer. Uyku sırasında aldığı ağır tempolu soluklarıyla beynini ve omurgası boyunca

sıralanmış bu-lunan 6 şakra merkezini aynen bir yoginin yaptığı tarz-da yıkar. Bilerek ya da bilmeyerek bu şekilde uyuyan bir kimse kendisini hayat dolu kozmik enerjiyle yeniden şarj etmiş olur.

Normal bir yogi ise bu doğal süreci bilinçli olarak geçer. Bu süreç normal insanın uykusunda oldukça ağır-dır. Bir Kriya Yogisi elindeki tekniği tüm fiziksel hüç-relerini bozulmayan ışıkla doldurup, doyurmak suretiyle onları spiritüel olarak manyetize edilmiş durumda bu-lundurur. Bildiğimiz tarzda soluk alma artık kendisi için gereksizdir ve pratik yaptığı zamanlarda uykunun, şoursuzluğun ya da ölümün olumsuz durumlarına gir-memiş olur.

İnsanda, maya ya da doğal kanun altında, hayat enerjisinin akışı dışa (insandan dışa) doğrudur. Akım-lar duyular tarafından kullanılır. Kriya pratikleriyle bu akımın yönü tersine çevrilir. Bu hayat gücü zi-hinsel olarak iç kozmoza yöneltilir ve omurgaya ait ener-jilerle birleşimi yeniden sağlanmış olur. Bu şekilde ha-yat enerjisiyle takviye edilmiş yoginin bedeni ve beyin hücreleri ruhsal bir iksir ile âdeta yenilenmiş, tazelen-miş olur.

Doğru dürüst beslenme, güneş ışığı ve ahenkli düşüncelerle tabiat ve onun kanunları tarafından yöne-tilen insanın 'kendi kendisinin idraklenmesi' bir mil-yon yılda gerçekleşir. 12'şer yıllık bu şekilde yaşama devreleri de başm ve ona bağlı organlarında çok ufak da olsa saflaşmalara neden olabilir. Fakat kozmik şuu-

bu kadar uzun süreye bağımlı olmaktan kendisini kur-tarmış olur.

Ruhu bedene bağlayan soluk bağına çözmek sure-tiyle, Kriya hayatın uzatılmasına ve şuurun sonsuzlu-ğa genişletilmesine hizmet eder. Yoga tekniği zihinle, maddeye bulanmış duyular arasındaki büyük çekiş-meyi ortadan kaldırır ve müride iç hakimiyetini tekrar elde etmesini mümkün kılar. Ondan sonra o, gerçek benliğinin * fiziksel değişime ve soluk almaya bağlı ol-madığım anlar.

Bu şekilde son düşmanı olan ölümü de Yogi altet-miş olur.

«Son olarak ölüm de öldürüldükten sonra, ortada öldürülecek başka birşey kalmamış olur.» (1) (2)

Klasik Psikoloji'deki Entrospeksiyon (iç gözlem) ha-yat gücüyle birbirlerine bağlanmış olan zihinle duyum-ları birbirinden ayırmak için uygulanması önerilen yön-tem bilimsel olmayan bir yöntemdir. Tefekkür halinde bulunun zihin, hayat akımları tarafından devamlı ola-rak geriye, duyumlara doğru, çekilir. Doğrudan doğru-ya hayat gücünü kullanmak suretiyle zihni direkt ola-rak kontrol eden Kriya, sınırsız ulaşmanın en kolay ve 6n etkili, en bilimsel yoludur. Dinsel yöntemlerin Tan-rı'ya ulaşma konusunda gösterdikleri dar yolların ya-nında Kriya yolu bir havaalanı kadar geniş ve rahattır.

Yoga bilimi, her türlü konsantrasyon ve meditasyo-nun deneysel uygulaması üzerine kurulmuştur. Yoga, onu uygulayana, hayat akımını kendi arzusuyla, istedi-ği zamanlarda, beş duyusuna gönderme olanağı sağlar. Bunu yapabilmek aynı zamanda ona kendi zihnini ilâ-

sağlar. Dünyaya ait uçan duyumlara ve kararsız düşün-celere artık yeniden dönmeye istekli değildir. İleri dü-zeyde bulunan bir Kriya Yogisinin hayatı geçmiş aksi-yonları tarafından değil, sadece ruhundan gelen itilim-lerle yönlendirilir. Bu bakımdan mürid, bencilce hare-ketlerin evrimsel uyarılarından sakınmaya çalışır.

Bu üstün metod yogiyi ego-hapishanesinden kurtarır. Bu sayede her yerde hazır ve mekândan münezzeh derin havayı tadar. Doğal yaşamının köleliği aksine tahkir edilmiş olur. Hayatını sâdece evrimsel düzene uy-duran insan, artık kendisine imtiyazlı bir hız istemeye-cektir. Bedenini ve zihnini yöneten kanunlara aykırı bir tutum içinde bulunmamasına rağmen, o yine sonu-ca ulaşabilmesi için 1 milyon yıllık bir enkarnasyon dö-nemi geçirmek zorunda kalacaktır.

Ruhun lehine insanı fiziksel ve zihinsel bağlardan kurtaran yoginin teleskopik metodları, bu yüzden, bu binlerce yılı kabul etmeyenlere verilir. Kendisi, ruhu ve çevresindeki herşeyle zıtlıklar içinde yaşayan alelade insanlar için bu yıllar daha da uzayabilir. Kimileri için belkide iki milyon yıllık bir süre gerekli ve yeterli ola-caktır.

Kaba seviyede bulunan bir insan vücudunun bir krallık, bu krallığın sahibinin de kendi ruhu olduğunu asla bilemez. Bu kralın tahtı o insanın kafatasındadır. Bu kralın altı yardımcısı omurga boyunca sıralanmıştır. Bu teokrazi 27.000 Milyar hücre arasında uzayıp gider. Otomatik zekalarıyla bu hücreler vücudun değişik yer-lerinde değişik işler yaparlar. Bu hücreler arasında vü-cutta çıkacak bir isyan değişik hastalıklar tarzında ken-dini pntst.erir 'Rırmn haska bir nedeni de seçmiş ve

nen insan arzu eden, hisseden, yemekleri hazmeden ve kendisini canlı tutanın kendisi olduğunu gerçek gibi bi-lir ve asla kabul etmez ki kendisi geçmiş hayatları tara-ından oynatılan bir kukladan başka birşey değildir. Herkesin reaksiyonları, hissettikleri, tepkileri sâdece geç-mişin neden olduğu etkilerden başka birşey değildir. Bu geçmiş, bu hayatıyla ya da daha önceki hayatlarıyla il-gili olabilir. Bununla birlikte onun muhteşem ruhu bü-tün bu etkilerden ârîdir. Bir Kiriya Yogisi tüm bu de-ğişik realite ve hürriyet şekillerini geçerek tüm engelle-rin ötesindeki gerçek varlığına ulaşır. Dünya yazıtları insanın fâni bir beden değil, yaşayan can olmasını söy-leyegelmişlerdir. Kriya Yoga'da insan, bunun yöntemi-ni ve kanıtını bulur. «Dış merasim cehaleti kaldıramaz. Çünkü bunlar birbirinin zıttı değildir.» diye yazmıştır Shankara ünlü 'Century of Verses' isimli eserinde. «İd-rakine varılmış bilgi sâdece cahilliği ortadan kaldırır. Araştırmadan başka hiç birşey bilgiyi ortaya çıkaramaz. «Ben kimim? Bu evren nasıl doğmuştur? Yapıcısı kim-dir? Asıl (ilk) sebebi nedir?» Kast edilen araştırma bu-dur! Akıl yoluyla bu soruların yanıtları bulunamaz. An-cak ruhsal araştırma tekniğiyle gelişmiş, tekâmül et-miş rişi'nin içinden çıkabileceği konulardır bunlar.

Düşüncelerini, arzularını ve bedensel itilimlerinin verdiği hisleri durdurabilen gerçek yogi, zihnini omur-gasmdaki şakra merkezlerinin güç alanlarıyla birleşt-i-rerek Tanrı plânına uygun bir şekilde yaşamını sürdür-rür. Ne geçmişten gelen uyaranlar ne de beşeri zaaf-la-rın taze dürtüleri tarafından etkilenir. En üstün arzu-

Yoganın emin ve metocuu yaranaima Krishna yogiyi şu şekilde metheder : (1)

«Bir yogi; din uğruna dünyevî nazları feda eden za-hitten daha, hatta 'Jnana Yoga'nın takipçilerinden, ya da 'Karma Yoga'nın izleyicilerinden daha büyüktür. Sen de Arjuna'nın müridi, bir yogi ol!»

Kriya Yoga, Gita'da methedildiği gibi gerçek bir 'ateş âyini'dir. Yogi kendi beşerî iştiaqlarını Tanrının birliğini simgeleyen merasim ateşine döker. Bu, ger-çek yogik ateş seremonisidir. Bu ateşin yakıtını geçmiş ve şimdiki arzuları teşkil eder. En büyük alev tüm be-şeri dengesizliğin

kurbanını alır ve insan tüm cürufun-dan arınmış hâle gelir. Onun mecazî kemikleri haris et-lerden sıyrılmış, karmik iskeleti irfan ve hikmet güne-şile ağarır ve Yaradanm huzurunda tertemizdir artık.
Ruh ve Madde Yayınlan

ŞAHİT OLDUĞUM İLK MUCİZELER

Hindistan sayısız büyük şair, edip ve sanatkârlar yetiştirmiştir. Fakat bunların dışında Hindistan'ın en kıymetli evlatları muhakkak ki fakirler ve fakirlerin pir-leridir.

Çocukluk devirlerime dair pek fazla şey hatırlamı-yorum. Geçmişin sisleri içinden sıyrılarak gözlerimin önünde beliren yegâne hatıra Himalaya Dağlarının kar-lı yamaçlarından birinde oturan muhterem bir yogi idi. (fakir) : arab dilinde, yoksul, maddiyata önem verme-yen, alçak gönüllü) Ondokuzuncu yüzyılın soıl günlerinden birinde doğ-muşum, ömrümün ilk sekiz senesi Gorakpur'da geçti. Burası Kuzey Doğu Hindistan'daki birleşik eyaletlerden birinin merkeziydi. Sekiz kardeşlik. Ailenin ikinci oğlu ve dördüncü evlâdı olan benim adım Mukunda Laj Go-loş'tu, (1914 de kadim Fakir Manastırına girdiğim za-man adım Yogananda'ya çevrildi. 1933 yılında da şey-him bana Paramhansa unvanını verdi).

Annem de, babam da Bengalli'ydi ve savaşılar (Kşatriya) sınıfına mensuptular. Çok sessiz ve birbire-rine karşı daima derin bir hürmet besleyerek yaşarlar-dı. Halbuki biz sekiz kardeş, onlar için, evi tımarhane-den farksız bir hale getirirdik.

Babam Bagabati Çaran Goş, gülyüz gösteren, cid-di ve bazen de çok haşin davranan bir adamdı. Tanın-mış bir matematikçi ve mantıkçı olduğu için hayatta

hır seve eiivenmezdi. Annem ise

mekle geçiyordu. Bu yüzden benim çocukluğum da he-men hemen şehirden şehire dolaşmakla geçti. Babam çocuklarına karşı son derece sert bir disiplin tatbik eder-di, fakat kendi nefesine tatbik ettiği disiplin çok daha sertti. Meselâ, ömründe bir kere bile sinemaya gitme-mişt, bütün boş vakitlerini Bagavad Gita'yı (Hindula-nın Mukaddes Kitabı) okumakla geçirirdi. Kazancı ye-rinde olmasına rağmen daima fakirane yaşar, oğulla-rının otomobilleri olduğu halde işine hep yaya yahut ikinci mevki tramvayla giderdi.

Emekli olduğu zaman kumpanya hesaplarını tetkik eden müfettişler babamın kasada birikmiş 100 bin li-ralık ikramiyesini almamış olduğunu görerek hayrete düşmüşlerdi. Bunun üzerine bu parayı bankaya yatır-mışlar, fakat babam yinf bu paranın kuruşuna bile el sürmemişt. Yıllarca sonra kardeşim Bişnu bu kabarık banka hesabının bahsini açtığı zaman babam kendisine şu cevabı vermişti:

— Servetle sevinmek için hiç bir sebep yoktur. Ha-yatta pürüzsüz bir yol takip eden insan ne kazanca se-vinir, ne kayba üzülür. Akıllı kişi insanın

dünyaya me-teliksiz gelip meteliksiz gittiğini bilir.

Annemle babam daha gençliklerinde, Yogilerin (fa-kirler kendilerine bu adı verirler) Benaresli meşhur piri Lahiri Mahasaya'mn müridi olmuşlardı. Aynı mezhebe mensup olmak, kan kocayı birbirlerine daha ziyade yak-laştırmıştı.

Annem bir defa büyük ablama şu itirafta bu-lunmuştu :

— Babanla ben, senede sadece bir defa karı koca hayatı yaşarız. O da sırf çocuk sahibi olmak içindir.

ca, o da Mahasaya'nın müridleri arasına katılmış. La-hiri Mahasaya ben doğduktan az sonra vefat etmiş. •Onun yaldızlı bir çerçeve içinde bulunan resmi, nereye gidersek gidelim, daima ailemizin en kıymetli eşyasını teşkil ediyordu. Hemen her sabah ve her gece annem-le babamı onun resmi önünde yere diz çökmüş, resmin etrafına koydukları hoş kokulu çiçekler yanında dua ederken görürdüm.

Lahiri Mahasaya'nın resmi, benim hayatım üzerin-de de önemli bir rol oynadı. Ben büyüdükçe, üstada olan hürmetim ve bağlılığım o derecede arttıkı resmine ba-'karak düşüncelere daldığım zaman çok defa onun can-lanarak resimden indiğini ve yanıma gelerek bağdaş kurduğunu görür gibi olurdum. Sıkıldığım ve dertli ol-duğum zamanlar tek tesellimi onun resmine bakarak dua etmekte bulurdum.

Sekiz yaşında ilk mucizeye şahit oldum. Bu muciz-zeyi gerçekleştiren de yine Mahasaya'nın resmi olmuş-tu. Bu hadise üzerine Mahasaya'ya bağlılığım çok daha arttı. Bengal'de İşapur şehrinde iken koleraya tutulmuş-tum.

Hayatımdan ümit kesilmişti. Doktorların elleri bö-ğürlerinde kalmıştı.

Yatağımın başucunda oturan an-nem deliye dönmüştü. Beni sürekli olarak Lahiri Maha-saya'nın resmine bakmaya teşvik ediyordu.

— Bütün benliğimle onun huzurunda eğil. (Annem, elimi kımıldatacak kadar bile dermanım bulunmadığı-nı biliyordu.) Ona muhabetini gösterip Pirimizin huzu-runda manen eğilirsen muhakkak kurtulacaksın.

Lahiri Mahasaya'nın kudretine inandığım için göz-lerimi onun resmine dikerek hiç ayırmadım. Bir aralık resmin ortasında gözlerimi kamaştıracak kadar kuvvet-

olan büyük itimadından dolayı annemin ayagma uu-kunmak için gerekli kuvveti bile kendimde bulabildim. Halbuki günlerdir parmağımı dahi kımıldatamamıştım. Benim kurtulduğumu gören annem Lahiri Mahasaya'-nın resmine başım dayamış :

— Ey her yerde hazır ve nazır olan üstadımız, ışı-ğınla oğlumu iyi ettiğin için sana minnettarım, diye ağ-lamıştı.

Mucizeler yaratan bu resmin garip bir macerası var-dı. Bu macerayı Fakirin arkadaşı Kali Kumar Roy'dan dinlemiştim.

GARİP BİR RESİM ÇEKME MERASİMİ

Mahasaya resminin çekilmesinden hiç hoşlanmaz-mı.ş. Bir defasında itiraz ettiği halde, müritleriyle bir-likte resmi çekilmişti. Bu müritler arasında bulunan Kali Kumar Roy, bu hadiseyi şu şekilde anlattı:

— Lahiri Mahasaya ne kadar itiraz etti ise de fo-toğrafçı, kendisini dinlemedi. Nihayet Üstad ile birlik-te hepimizin birlikte resmini çektiler. Ertesi gün fotoğ-rafçı şaşkın bir halde Mahasaya'nın evine geldi. Res-min negatifinde bütün müritler görünüyordu, fakat res-min orta yerinde, asıl Mahasaya'nın bulunması icabeden yerde bir boşluk vardı. Bunun üzerine bütün müritler bu meselenin münakaşasına başladık. Aramızda Ganga Dar Babu adında fotoğrafçılık bilgisiyle öğünen genç bir yoşi namzedi vardı. Bizimle Mahasaya'nın resmini çekebileceğine dair iddiaya girişti. (Ertesi sabah Guru (üstad) avluda bir tahta sıranın üzerinde bağdaş ku-rup oturduğu sırada Ganga Dar fotoğraf makinesiyle

nun resmi göründü, fakat Mahasaya'nın kanepede üzerindeki yeri yine boştu. Üstadın resmi yine çıkmamıştı. Ganda Dar o gün gözyaşları içinde ve gururu in-cinmiş bir halde gelip guruyu aradı. Ona başına gelen * leri anlattı. Mahasaya onu üç saat tek kelime dahi söy-lemekten taş kesilerek dinledi. Nihayet bir an geldi ko-nuştu :

— Ben ruhum, dedi. Senin makinen her yerde hâ-zır olan görünmeyen ruhu aksettirebilir mi?

— Bunun imkânsız olduğunu şimdi anladım, efendimiz. Muhterem Üstedimiz, müsaade buyurunuz da si-zin ruhunuzun barındığı maddi benliğinizin bir tanecik resmini alayım...

—öyle ise yarın sabah gel. O zaman sana poz ve-receğim...

Kumar devam etti:

— Ertesi sabah Ganga Dar tekrar üstadın resmini çekti. Bu sefer mübarek pirimizin resmi mükemmel bir şekilde çıkmıştı. Üstad yaşadığı müddetçe bir daha hiç resim çekmedi. Sendeki bu resim işte Ganga Dar'm çektiği o tek resimdir.

Lahiri Mahasaya'nın resmiyle mucizevi bir şekilde iyileştikten sonra, garip bir hadiseye daha şahit oldum. Bir sabah yatağımın üzerinde otururken birden dal-dım :

— Kapalı gözlerin karanlığı gerisinde ne var aca-ba?

Bu düşünce ile birlikte birden gözlerimin önünde dağlardaki mağaralar içinde oturan bir takım evliyalar belirdi. Onları sanki alnımın önünde minicik bir sinema perdesi varmış gibi fcayet net bir şekilde görüyordum.

vap verdi. Bu o kadar latif bir sest ki kalbimin ürper-diğini hissederek gibi oldum.

— Ah, ben de Himalayalara giderek sizler gibi sır-ra ermek isterim! diye mırıldandım.

O anda birden odanın içini dolduran ışığı hâlâ ha-tırandan çıkaramıyorum. «KOLUMDA YARIN BİR ÇIBAN ÇIKACAK!..»

Çocukluğuma ait bir diğer hatırayı da anlatmadan geçemeyeceğim. Bu hadisenin hatırası olan yara izini hâlâ kolumda taşıyorum. Ablam Uma ile ben Gorakpur'-daki evimizin avlusunda bir ağacın altında oturuyor-duk. Ablam bana ders veriyor, ben de etrafımızdaki ağaçların dallarına konmuş meyva yiyen papağanları seyretmekten vakit bulabildikçe gözlerimi önümde du-ran kitaba çeviriyordum. Uma bir aralık ayağındaki bir çibandan şikâyet ederek, oraya sürmek üzere cebinden bir ufak kutu merhem çıkardı. Onun kutusundan biraz merhem alarak ben de koluma sürdüm. Ablam hemen atıldı:

— Senin kolunda çiban falan yok ki. Ne diye mer-hem sürüyorsun?

— Şimdi yok ama yarın kolumda bir çiban çıka-cak. Onun çıkacağı yere merhem sürüyorum ki çabuk geçsin. Bakalım merhemim bir işe yarayacak mı?

— Yalancı!.

— Hele bir yarın sabahı bekle de görürsün. O za-man yalan söylemediğimi anlayacaksın.

Ablamın bana inanmayışına kızmıştım. Zira haki-katen yarın kolumda gösterdiğim yerde bir çiban çıka-

e ILI. jduiuii uzgiuic una i^iuiucu gc^cu şu ûuiici isu_yic-dim:

— Bu sözleri içimdeki irade kuvvetine dayanarak söylüyorum. Yann sabah kolumun tam şurasında koca-man bir çıban belirecek. Senin çıbanın ise iki misli ola-cak.

Ertesi sabah gözlerimi açtığım zaman kolumda işa-ret ettiğim yerde kocaman bir çıban belirmiş bulunuyor-du. Uma'nın çıbanı ise iki misli büyümüştü.

Ablam çıbanımı görünce bir çığlıktır koparak an-neme koştı:

— Mukunda büyücü olmuş! Mukunda büyücü ol-muş diye bağırıyordu.

Bunun üzerine annem fena halde kızarak yanıma geldi, ciddi bir tavırla kelimelerin kudretini kötülük iş-lemek maksadiyle kullanmamamı tenbih etti. Önün bu sözünü hiç hatırımdan çıkarmıyarak daima dediği şe-kilde hareket ettim.

Kolumda çıkan çıbanı, bir cerrah ameliyat yapa-rak tedavi etti. Cerrahın neşteriyle meydana gelen ko-caman yara İzini hâlâ sağ kolumda taşıyorum.

Bu yara izi bana kelimelerin ne kadar büyük kudretler taşıdık-larını her an hatırlatıyor. (İnanarak ve kafi ifadeyle tekrar edilen kelimelerin insan üzerinde ne kadar bü-yük tesirleri olduğunu bugün psikoterapide yapılan te-davi şekillerine bakmakla anlayabiliriz.)

LAHİRİ MAHASAYA'NIN KEHANETİ

Annemin vefatından ondört ay sonra beni sevindi-ren bir haber aldım. Annem ölüm döşeğinde iken bana bir sene sonra bildirilmek üzere bir haber bırakmıştı. Ananta annemin sözlerini, evlenmek üzere Kalküta'ya giderken bana açıkladı:

— Mukunda, kardeşim, sana annemin son sözleri-ni açıklamayı mahsus geciktirdim. Bizi bırakıp dağlara gitmenden çekmiyordum. Ama Tanrının seni yogi ol-mak üzere yarattığını yıllardır sayısız vesilelerle öğren-miş bulunuyorum. Geçen gün seni Himalayalara kaçır-ken yakaladığım zaman, annemin vasiyetini daha fazla geciktirmenin doğru olmayacağını düşündüm. Ananta bunun üzerine bana küçük bir kutuyla an-nemin mektubunu verdi. Bu mektupta, annem, Lahiri Mahasaya'nın daha bir bebek iken benim yogi olacağımı haber verdiğini ve kutu içindeki sihirli pazıbağım bana bıraktığını, bu pazıbağım koluma taktıktan sonra, ha-yatımı sadece din uğruna vakfetmemi istiyordu. Bu pazıbağım da anneme Mahasaya vermişti. Bu mektup-la hediye-nin fakirler arasına karışmak isteyen benim için ne kadar büyük bir sevince neden olduğunu her halde anlatmaya lüzum yok sanırım. O günden sonra sırtımda portakal rengi harmaniyem ve kolumda pazı-bağımla üstadlar arasına karıştım ve hidayete (doğru yola) ermek için ne mümkünse yaptım.

— Baba, vaktinde eve dönmeyi vâdedersen beni Be-nares'e gezmeye gönderir misin?

Seyahat etmek çok hoşuma giderdi. Babam da be-

luklarda arkadaşlarımdan yahut ahabplarımızdan biri bana refakat ederdi.

Babam demiryolu kumpanyasının müdür muavini olduğu için hepimizin birinci mevkide bedava seyahat etme hakkımız vardı.

Babam ertesi gün beni yanına çağırdı. Benares'e gidip gelme bir paso ile bir kaç rupi ve iki mektup uzat-tı.

Benares'te Kedar Nat Babu adında bir dostum var-dır. Onunla bir iş görüşmek icabediyor. Ne yazık ki Ke-dar Babu'nun adresini kaybettim. Ama Benares'te Ke-dar'la benim müşterek dostumuz olan Fakir Pranaba-nanda var. O kedar'ın adresini bilir. Pranabananda ile aynt üstadın huzurunda yetişmiştik. O çok yükseldi. Sen de onunla dostluktan çok istifade

edeceksin. Şu ikinci mektup da seni ona takdim için.
Benares yolculuğuna çıkarken oniki yaşındaydım. Benares'e gelir gelmez hemen babamın arkadaşı olan fakirin evinin yolunu tuttum. Pranabananda'nın evinin ön kapısı açıktı. Eve girerek ikinci katta uzun, sofa bi-çimindeki bir salona çıktım. Vücudunun sadece ön kıs-mı örtülü ve hafif bir set üzerinde lotus biçiminde bağ-daş kurmuş olan, oldukça gürbüz bir adam ilk gözüme ilişen şahıs oldu. Başı ve pürüzsüz çehresi sinekkaydı tı-raş edilmişti. Dudaklarının kenarım zarif bir tebessüm süslüyordu. Fakir benim daha fazla yabancılik duyma-mam için beni sanki eski bir dost gibi güler yüzle kar-şıladi.

— Baba anand (hoş geldin sevgili oğlum.) dedi. Sesi çocuk sesi gibiydi. Eğilip ayağına dokundum.
— Fakir Pranabananda siz misiniz? diye hürmetle sordum.

Kedar Babu'nun bu izahatı hayretimi artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ona Pranabananda'yı ne za-mandan beri tanıdığını sordum.

— Geçen sene kendisiyle birkaç defa karşılaştık, fakat birbirimizi uzun zamandır görmüş değildik. Bu gün Ganj'da onu gördüğüme çok memnun oldum.
— Kulaklarıma inanamıyorum. Yoksa aklımı mı oynatıyorum? Pranabananda ile hayali bir konuşma mı yaptınız, yoksa kendisini hakikaten görerek elele tutu-şup yürüdünüz mü? dedim.

Kedar Babu kızarak kıpkırmızı kesildi. «Ne de-mek istiyorsun, anlayamadım? Sana yalan mı söyledim sanıyorsun? Senin burada beni beklediğini başka türlü öğrenmiş olmama imkân var mı? Bana Swami sc\ie-di, dedi.

— Ama, nasıl olur? Swami Pranabananda biraz ön-ce şu eve .girdiğim andan beri hiç bir yere kımıldama-dı, hep karşımda oturdu, dedim.
Kendisine oraya ilk geldiğim andan beri olup bi-tenleri anlattım. Kedar Babu'nun gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Ne oluyor anlayamıyorum? Bildiğimiz dünyada mı yaşıyoruz, yoksa rüya mı görüyoruz? ömrümde böy-le bir mucizeye şahit olmamıştım. Ben bu Swami'yi ale-lade bir adam sanıyordum. Halbuki istediği anda başka bir vücuda girerek işler çevirebiliyormuş.

İkimiz birlikte Swami Pranabananda'nın odasına girdik. Kedar Babu hemen kulağıma fısıldadı:

— İşte ayağına giydiği kocaman tahta sandallar da sedir altında duruyor. Üzerinde de şu ufak bez par-çasından başka birşey yoktu.

auu lamı» iuuurierii uieçnuu aeguar. nen istediğim anda buradan çok uzaklarda bulunan müritlerimle gö-rüşüp konuşabilirim. Kalkütadaki müritlerimle hergün konuşuyorum. Onlar da önemli bir mesele söz konusu olduğu zaman benimle temas tesis edebiliyorlar.

Fakir besbelli ki benim körpe beynimde Yogilere karşı sempati ve alâka uyandırmak için semavi vasıf-larım izaha girişmişti. (1934 yılında Roma Üniversitesi Profesörlerinden Dr. Giuseppe Galligaris bir insanın vücudunun muayyen kısımlarım tazyik ederek onların görmedikleri kimseler ve hâdiseler hakkında bilgi sahi-bi olabileceklerini ispat etti. Dr. Galligaris, tezini ispat için, bir sıhhatli şahsın boyun çukuruna onbeş dakika parmağıyla bastıktan sonra bir duvarın ötesinde bulu-nan hâdiseleri ve şahısları gördüğünü birçok ilim ada-mı huzurunda gösterdi. Yani, fakirlerin tezleri bugün ilmen de ispat edilebilmektedir.)

O anda pranabananda'mn karşısında heyecan de-ğil, müthiş bir korku duydum.

Kader beni müstakbel hocam Sri Yuktesvar yoluyla doğru yola erdirmeyi uy-gun gördüğü için, o anda Pranabananda'mn hocalığını kabul etmedim. Halbuki onun bu izahatının sebebi beni kendi müritlerinin arasına

katmaktı.

Bununla beraber, şüphelendiğimi görünce, yeniden derin bir sessizliğe gömüldü. Yanından ayrılmak üzere hürmetle ayaklarına dokunacağım zaman, beni takdis etti:

— Hayatm bizim yolumuza geçecek. Sana da yogi olmak mukadder. Seninle ve babanla bir müddet sonra yine karşılaşacağız. Ama önce seninle karşılaşacağız, de-di. Senelerce sonra onun bu iki sözü de doğru çıktı.

sözler üzerine yan yarıya kopmuş kolunu tutup yerine bastırdı. Hayret! Kesik yer yuvasına yapıştı, kanın ak-ması da kesildi, sonra:

— Üç gün sonra şu ağacın altına gelin. Yaranın kapandığını göreceksiniz. O zaman yaramın geçtiğini görünce artık üzüntünüz kalmayacağına eminim, dedi.

Dün üçüncü gün olduğu için pirin işaret ettiği ağa-cın altına gittik. Sadhu oradaydı. Yara yerini görmemiz için bize gösterdi. Kolunda ne bir yara ne de yara izi vardı.

Sonra pir ayağa kalktı ve bize, «Kişikes yoluyla Hi-malayalara gideceğim!», diyerek veda ettikten sonra ay-rıldı. Yanımızdan süratle ayrılırken de bizi takdis et-ti. O anda kendimi birden hafiflemiş ve âdeta bulutla-ra yükseliyormuş gibi hissettim.

Polis sözlerini bir dua ile bitirdi. Şahit olduğu ha-diselerden dolayı son derece mütehassis kaldığı belliydi. Hâdiselerin tesirinden hâla kurtulamamıştı. Hâdisenin doğruluğuna bizi ikna etmek için, bu mucize hakkında şehrin en büyük gazetesinde yazılan yazıyı ve basılan resmi gösterdi. Makalede hadise ballandırılı ballandırılı anlatılıyordu.

HİMALAYA YOLUNDAN DÖNÜŞ

Amar'la ben bir gün evvel oradan ayrılmış olan bü-yük Yogi'yi (fakir) göremediğimiz için son derece üzü-l-müştük. Bununla beraber artık yola devam etmemize de imkân kalmamıştı. Amar, bana :

ruz, dedi.

Ağabeyim Ananta, Amar'ın ağabeyisi ile birlikte er-tesi gün geldi. Amarla ağabeyim kucaklaştılar. Ben ise Ananta'ya çok soğuk davrandım. Ağabeyim bana şu sözlerle hitap etti:

— Senin hislerini anlamıyor değilim! Ama benim-le birlikte Benares'e gelersen pişman olmayacaksın. Be-nares'te bir evliya ile tanışacağız. Ondan da senin için üzü-lüp duran babamı ziyaret etmek üzere Kalküta'ya gidip orada da bir kaç gün kalacağız. Ondan sonra vak-tin bol. Kendine bir şeyh arama işine devam edersin.

Dört kişi Benares'e döndük. Amanta bana orada bir tuzak kurmuştu. Beni, sakalı göbeğine kadar inen, muh-terem kılıklı bir zat ile tanıştırdı.

Fakat adamın sırf be-ni yogiler araşma katılmaktan menetmek maksadiyle tutulmuş olduğunu çok geçmeden anladım ve hemen onun evinden ayrıldım.

Bu hadiseden sonra nihayet Kalküta'daki evimize döndük. Babam hiç olmazsa ortaokulu bitirene kadar bir daha kaçmamam için bana defalarca rica etti:

Babam benim firarım esnasında, Kebalananda adın-da bir zatı beni yetiştirmek üzere tutmuştu. Bu zat eve muayyen günlerde gelerek bana Sanskritçe öğretmeye çalışacaktı. Babam memnun:

— Svami Kebalananda senin sanskritçe hocan ola-cak, dedi.
Babam tanınmış bir filozoftan alacağım derslerle dini arzularımı tatmin edebileceğimi ummuştı. Fakat bana hoş bir sürpriz hazırlamıştı. Bu hocam benim fa-kir olma arzularımı körletmek şöyle dursun, bilâkis on-ları körükledi.

da'nın fakir olduğunu bilmiyordu. Kebalananda'nın La-hiri Mahasaya'nı en sevgili müridi olduğunu da çok geçmeden öğrendim.

KÖRLERİN GÖZLERİNİ AÇAN DAHİ FAKİR : LÂHİRİ MAHASAYA

Hocam Svami Kebalananda'nın güzel çehresini, al-tın renkli uzun, dalgalı saçları çerçevesiyordu. En ufak hareketini bile gayet sakin bir tavırla yapıyordu. Telaş, acele nedir bilmiyordu. Fakirlik mezhebinin en üst mer-tebelerine ulaşmış olduğu belliydi. Onunla birlikte Kri-ya Yoga metodu ile bir yere kapanıp ibadete dalarak ni-ce mesut saatler geçirdik. Kebalananda'nın iyi bir Sanskritçe hocası olması-na rağmen, ben derslerimde pek ilerliyemiyordum. Gra-mer dersimi bir kenara bırakıp, yogilerden ve üstad Lâ-hiri Mahasaya'dan bahis açmak için hiç bir fırsatı ka-çırmıyordum. Nihayet Kebalananda bir gün, üstadı Ma-hasaya ile birlikte geçen günlerine dair bazı hatıraları-nı nakletmeğe mecbur oldu.

— Ne talihli bir kulmuşum ki, Lâhiri Mahasaya'nın yanında 10 yıla yakın bir zaman kaldım. Onun Be-nares'teki evine her gece giderim. Guru (üstad), daima evinin birinci katındaki misafir odasında aralıksız bir tahta iskemlenin üzerine lotus vaziyetinde bağdaş kur-muş oturur, müritleri de bir çelenk gibi onun etrafında daire yaparlardı. Üstadın gözleri daima kıvılcımlı ve çehresinde de ilâhi bir neş'enin izleri vardı. Göz kapakları daima yarı kapalıydı. Nadiren konuşurdu. Daima bütün kâinatı

arasından bir çiğ gibi iyi edici kelimeler dökülürdü.

Üstadım nazarlarını bana çevirdi mi, benliğimde ta-rifi imkansız bir sükûnun yer aldığını sanırdım. Ondan etrafa solmak bilmeyen bir lotus çiçeği gibi daima ila-hi bir koku yayılırdı. Onun yanında kalmak ve kendisiyle bir kaç kelime olsun konuşmak beni tamamen de-ğiş-tirmeye kâfi geliyordu. Düşüncelerimin önüne bir engel çıkacak olursa, pirimin ayakları dibinde itikâfa dalarım. O zaman en müşkül meseleleri bile kolayca halledebile-cek hale gelirdim. Daha küçük üstadlar önünde bu hu-zuru bulamazdım.

Üstad en kapalı dini metinleri bile açıklardı. Bize daima «Kelimeler birer kabuktan ibarettir,» derdi. Düşünerek Cenabı Hakkın huzuruna kabul edilmeye lâyık bir hale geliniz».

Müridlerin karşılaştığı meseleler ne olursa olsun, benim gurum (pirim) daima onların halli için Kri-ya Yoga metodunu (düşünerek nefsi islah metodu) tav-siye ederdi...

— «Ben bir gün gelecek, size rehberlik için artık bedenlenmenizde bulunamayacağım. Ama yogilerin her şeyin esasını çözmek için kullandıkları bir anahtar yi-ne iş görmeye devam edecek. Kriya Yoga tekniği diğer nazarı bilgiler gibi tesbit ve kaydedilip dosyaya geçiri-lemes, yoksa unutulur gider, öz yolunu bulmak ve her mucizeyi başarabilmek istiyorsanız Kriya

metodunun tatbikini bir an bile elden bırakmayınız. Zira Kriya bü-tün kuvvetini pratikte gösterir. Kullandıkça mükem-melleşir. Bu metodu kullanmazsanız onu unutursu-nuz...»

Kebalananda sözlerini su cümle ile bitirdi:

Kebalananda'nın üstad Lâhiri Mahasayanın nuzu-runda bulunduğu bir gün, fevkalâde bir mucize cereyan etmişti. Kebalananda, bir ders esnasında, başını kitap-lardan kaldırarak dalgın dalgın bu hikâyeyi bana an-lattı.

LÂHİRİ MAHASAYA KÖR MÜRİDİNİN GÖZLERİNİ AÇIYOR...

Ben, Lâhiri Mahasaya'nın yanında yetişirken, mü-ritler arasında Ramu adında biri vardı. Kör olan bu gence ben çok acırdım. İlâhi sırların kapılarını açmış ve bütün mucizeleri hakikat yapabilen pirimize bu ka-dar sadakatle hizmet eden bu mürit, gözlerinde ışık gör-memeli miydi? Bir sabah Ramu'yu aradım, fakat o pi-rimizin yanına oturmuştu. Saatlerce sabırsızlanmadan palmye dallarından yapılmış bir yelpaze ile üstadı yel-pazeledi. Nihayet Ramu odadan çıkınca kendisini ta-kip ettim.

— «Ramu gözlerin ne zamandan beri kapalı?»

— «Doğuşumdan beri, efendim. Doğduğum gün-den beri gün ışığını görmedim.»

— «Her şeye kaadir gurumuz sana yardım edebi-lir. Ona bir kere ricada bulunsana.»

— Ertesi gün Ramu güçlükle Lâhiri Mahasaya'ya yaklaştı. Mürit hidayete ermiş olduğu için, varlığına bu maddi vasfın da eklenmesini istemekten âdeta utanı-yordu.

— «Efendim, Kâinata ışık veren varlık sizin ben-liğinize girmiştir.

Gözlerimin açılıp ışık görebilmesi için size yalvanyorum. Ne olur, gözlerimi açm.» dedi.

bu meçhul şahsın sırtındaki harmaniye kendisinin ulu bir kişi, bir sadhır olduğunu gösteriyordu. Ona :

— Kendinizden çok emin olarak konuşuyorsunuz, efendim. Dedim.

— Uzun yıllardır nefsimi tetkikle meşgulüm, hida-yete erişmek için bu ızdıraplı yolu takipten başka çare yok. İnsanın kendi kanaatlerine aldırış etmeden gece

gündüz nefsini tetkik etmesi müthiş ve göz açıcı bir tecrübe oluyor. Dedi.

Sadhır aynı mağrur edayla devam etti:

— İnsan kendini saçma fikir ve yapma tavırlar-dan kurtarmadan, hiç bir ebedi hakikate erişemez. En büyük mücadele nefis mücadelesidir. İçimizdeki cehalet denilen düşman hiç uyumaz. Yalnız kendi ıztırabının gayyasına gömülen aciz insan, başkalarının ıztırabın-dan dolayı-kendisine düşen mesuliyetin farkında değil-dir. Nefsini tanıyıp bencil duygularını yenebilen insan, sonunda elemle insanlığın ızdıraplarının sebebini sor-mak için Cenabı Hakka dönebilir. İşte bu şekilde insan, ızdırap dalgalan içinde nihayet ilâhi varlığın huzuruna yükselir.

Hakim zat ve ben, Kalküta'nın o muhteşem Kali-gat mabedi içinde bulunuyorduk. Meçhul şahıs, eliyle mabedin içindeki kabartma ve süsleri işaret etti:

— Tuğla ve harç bize hiç birşey anlatmaz, kalb an-cak insan benliğinin nağmelerine kulak verir.

Mabetten çıktıktan sonra, müminler arasından iler-ledik. Hakim beni düşünceli bir tavırla süzdü :

— Oğlum sen gençsin. Hindistan da gençtir. Eski büyüklerimiz hepimiz için ebedi, eksilmeyen, modası

resan kehanette bulundu :

— Bugün buradan ayrıldıktan sonra, başından çok enteresan bir macera geçecek. Enteresan bir zatla kar-şılaşacaksın.

Mabetten ayrılarak rastgele sokaklarda dolaşmaya başladım. Bir köşeyi dönerken eski bir dostu rastladım. Dostumla hoşbeşten sonra ayrıldım. Adımlarımı iyice sıklaştırıp âdeta koşmaya başladım. Dostum son derece geveze olduğu için ondan mümkün olduğu kadar sür'-atle uzaklaşmak istiyordum. «Arkamdan birden ayak sesleri duydum» Bir saniye sonra korktuğum başıma geldi. Geveze dostum şen bir tavırla omuzumdan yaka-ladı.

— Sana Gandha Baba'yı (çiçeklere koku veren Fa-kir) söylemeyi unuttum Gandha Baba şuradaki evde oturur. «Az ilerdeki bir evi gösterdi.» Git kendisini gör. Çok enteresan bir zattır. Çok hoşuna gidecek. Ömründe böyle birşey görmediğine eminim. Haydi, Allahaismar-ladık.»

Dostum bu söz üzerine beni bırakıp geri döndü. Bir-den bir saat evvel Kaligat mabedinde tanıştığım sadhu'-nun kehanetini hatırladım. Heyecan ve merakım son derece artmış bir halde, Gandha Babanın evine girdim. Beni kalabalık bir misafir odasına aldılar. Birçok misa-fir yerlere bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Odanın zemi-ni kalın, portakal rengi bir halı ile örtülüydü. Biri ku-lağıma fısıldadı:

Gandha Baba işte şurada leopar postu üzerinde oturan zattır. Bütün kokusuz çiçeklere koku verebilir, kurumuş, solmuş çiçekleri canlandırabilir, ayrıca iste-

anda onun çevik bakışları da benim üzerime dikildi. Gandha Baba tombul ve sakallıydı. Cildi esmer ve iri gözleri de ışıltılıydı. Bana hitap etti:

— Hoş geldiniz oğlum. Geldiğinize çok memnun ol-dum. Ne arzunuz varsa bildirin. Koku falan ister misiniz?

Onun bu sözünü gayet saçma bulmuştum.

— Niye?

— Mucizelerle nasıl koku yaratılabildiğini görmek için.

— Cenabı Hakkın kudretini koku yaratmak için mi kullanıyorsunuz?

— Evet, bunda garip ne var? Tanrı kendisi de kâi-natta çiçeklere kokular vermiyor mu?

— Evet, ama o bu kokuları çiçeklerin taze petalle-rine gizleyerek veriyor. Siz çiçek yaratabilir misiniz?

— Tabii. Ama umumiyetle çiçeklere koku veririm delikanlı.

— Öyleyse esans fabrikalarına top attıracaksınız desenize.

— Yok canım. Ben onların işlerine karışmam. Be-nim maksadım Tanrının kudretini herkese göstermek-tir.

— Efendim. Tanrının varlığını isbata hacet var mı ki? O her yerde her an mucize yaratmıyor mu?

— Doğru, doğru ama bizler de onun yaratıcılık va-sıflarından birkaçını göstermeliyiz.

— Bu mucizenin sırrını kaç yılda öğrendiniz?

— Tam oniki yılda.

— Semavi usullerle koku yaratabilmek için 12 se-ne kaybettiniz ha?

Muhterem üstadım, bir çiçekçi dük-

— Kokular ölümle birlikte solar. Sadece bedene haz veren bir şeyi ne diye arzu edeyim?

— Küçük filozof, gevezeliği bırak da benim sözle-rimi dinle. Bana sağ elini uzat bakayım.

Evliya eliyle bir takdis işareti yaptı.

Gantha Babadan bir metre kadar uzaktaydım. Et-rafımda bana dokunabilecek gibi kimse de yoktu. Eli-mi uzattım, yogi elime dokunmadı.

— Hangi kokuyu istersin?

— Gül kokusunu.

— Gül koksun öyleyse...

Birden şaşırdım. Avucumun ortasından etrafa sert ve nefis bir gül kokusu yayılmaya başladı. Bir an sonra yakındaki vazoda duran kokusuz bir çiçeği aldım.

— Bu kokusuz çiçeğe yasemin kokusu verebilir mi-siniz?

— Yasemin koksun öyleyse.

O anda çiçeğin petalleri arasından etrafa bir yase-min kokusu yayıldı. Çiçeklere koku veren Fakir'e teşek-kür ettim. Sonra onun müritlerinden birinin yanına oturdum. Bu talebe, bana hemen Gandha Baba hakkın-da bilgi vermeye başladı. Asıl adı Vişudanânda olan bu yogi Tibetli yüz yaşını geçmiş bir üstattan pek çok fa-kirizm sırlarını öğrenmişti.

Gandha babanın müridi gururlu bir edayla sözle-rine devam etti:

— Tibetli Yoginin müridi Gandha Baba koku ver-me mucizelerini daima böyle basit şekilde yapmaz. Za-mana göre, zemine göre hareket eder. Akla hayale gel-mez pek çok şeyler yapmaya muktedir. Gandha Ba-ba eşsizdir. Kalküta'lı tarihçilerin çoğu onun müritle-

fazla «hüneri» olan bir gruba mürit olmak istemiyor-dum. Gandha Baba'ya nazikane teşekkür ederek, ora-dan ayrıldım. Dalgın dalgın eve dönerken o gün tesadüf eseri olan üç ayrı hâdiseyi düşündüm.

ABLAMIN HAYRETİ

Evimizin Gurpar yoluna açılan kapısından içeri gir-diğim anda ablam Uma ile karşılaştım.

— Bakıyorum artık züppeleşmeğe başladım. Esans ta sürmüşsün.

Bir kelime söylemeden, elimi koklaması için ona işaret ettim.

— Ne lâtif bir gül kokusu bu böyle! Hiç bu kadar sert bir esans koklamamıştım!

Bunun üzerine, Gandha Babamın koku verdiği çi-çeği onun burun deliklerine doğru uzattım. Uma hemen atıldı:

— Ah! ben yasemine bayılırım!

Hemen çiçeği elimden kaptı. Fakat kokusuz bir ya-ban çiçeği olduğunu bildiği bir çiçekten defalarca yase-min kokusu kokladıktan sonra yüzünde derin bir şaş-kınlık ifadesi belirdi. O ana kadar, Gandha Bâba'nın, as-lında çiçeğe koku vermeyip böyle bir kokunun mevcu-diyetine beni telkinle ikna etmiş olduğunu sanıyordum. Uma'nın kokuyu duyması bu şüpheyi bir anda ortadan kaldırdı.

Çok geçmeden arkadaşım Alakanmda'yı gördüm. Alakamnda bana «Kokulu Fakir» in eşsiz bir mucizesin-den bahsetti:

birçok şeyleri varetmek kudretine sahip olduğunu bil-diğim için ricada bulundum.

Bir an sonra sofranın üzerinde bulunan pazlamalar şişmeye başladı.

Her pazlama içinde kabuğu soyulmuş bir mandali-na peydan olmuştu. Kendi pazlamamı ısırđım zaman, onu mandalina-nın bütün lezetini duyarak yedim.

Senelerce sonra Gandha Baba'nın bu mucizeleri na-sıl yapabildiğini anladım.

İnsanların ayrı ayrı beş hasseye sahip olduklarını biliyoruz. Hasselerimizi faaliyete geçiren, farklı beş ten bih doğrudan doğruya küçük zerrelerin (elektron ve protonların) değişik titreşimleriyle meydana gelir. Bu titreşimleri ve dolayısı ile hasselerimize gelen farklı ten-bihleri, Yogilerin prana dedikleri «layftronlar» düzen-ler. Layftronlar beş ayrı uyarıyla yüklü ve atomdan da-ha küçük enerji kaynaklarıdır.

Gandha Baba bazı yogi usulleriyle bu pranalara hükmedebiliyordu. Bu sebeple Layftronlar titreşimleri-ni değiştirip istediğı şeyi gerçekleştiriyorlardı. Her şe-yin kaynağı bu titreşimler olduğu için onları kendi is-tediğı şekilde tanzim suretiyle arzu edilen neticeyi el-de ediyordu. Onun koku, meyva ve diğer çeşitli mucize-leri, kütle ipnotizmasının değil dünyevi titreşimlerinin eseriydiler.

FAKİRLER VE ALİMLER

Bu hususun ilmen de izahı mümkündür. Halk küt-lelerinin yirminci asır ilminin ne kadar ilerlemiş olduğu

çek oluyor. Meşhur Fransız kimyageri M. Georges Clau-de de Fontairebleau'da bir âlimler topluluğı önünde ok-sijen ile kimyevi mucizeler yarattı. Georges Claude'un kullandığı şey masa üstünde bir tüpte kaynayan ok-si-jenden ibaretti. Alim basit oksijeni «bir avuç kuru mü-cevher haline soktu, demiri erimiş çikolata haline ge-tirdi, çiçekleri sertleştirerek bir camdan farksız yaptı. M. Claude ayrıca denizin oksijen istihaleleriyle ne şekilde milyonlarca beygir kudretine değiştirebileceğini, kaynayan suyun yakıcılık vasfının ne şekilde izah edilebileceğini, küçük kum tepelerinin oksijen üfleme bo-rusuyla bir anda nasıl topaz, gök yakut ve yakut taşla-rı haline getirebileceğini gösterdi. Ayrıca insanların de-nizin dibinde dalgıç elbisesi kullanmadan gezebilecek-leri günlerin uzak olmadığı kehanetinde bulundu. Niha-yet M. Claude güneş şualanndaki kırmızı rengi çalarak seyircilerinin yüzlerini karartmak suretiyle herkesi hay-retten hayrete düşürdü.

MUCİZE DİYE BİR MESELE YOKTUR

Bu kitapta «mucize» kelimesini beylik mânasında kullandım. Mucize halka göre, izahı imkânsız mahiyet-te fevkalade bir hadisedir. Halbuki aslında, her nokta-sı bile kurulu bir nizam içinde işleyen âlemimizde, her hâdisе tabiat kanunlarına uygun şekilde meydana gelir ve her hadisenin tabiat kânunlarına göre izahı müm-kündür. Aslında mucize diye bir şey yoktur. Daha doğ-rusu her şey bir mucizedir. Milyonlarca hücreden müte-şekkil, yapısı son derecede karışık bir vücuda sahip in-sanların fezada döne döne ilerleyen bir dünya üzerinde

peygamberlerin Ҁe üstad Fakirlerin mucizeleri, onların tabiî hadiseleri meydana getiren tabiat kanunlarını an-lamış olmaları neticesinde meydana gelmiştir.

FAKİRLERİN MUCİZELERİNİN MÂHİYETİ (İÇYÜZÜ)

Kokulu Fakir tarafından yaratılan mucizeler ve onun benzerleri, fevkalade hâdiseler olmalarına rağmen, mânevi bakımdan faydasızdırlar. Sadece zevk

için, eğlence için yapılmışlardır. Bu sebeple Tanrıyı arayan-ların yolundan ayrılışı ifade ederler.

Doktorlar bugün anestezi yerine ipnotizmayı za-man zaman kullanıyorlar, fakat ipnoz hali hasta için zararlıdır. İpnotizma muvakkaten (geçici olarak) başka bir insanın şuur sahasına nüfuz etmek demek-tir. İpnotizma ile ilahi ilhama ulaşmış Yogilerin mucî-zeleri arasında müşterek Mç bir nokta yoktur.

Bu ilâhi kudretlerin rastgele teşhiri de üstadlar ta-rafindan tenkit edilmiştir. Su hava ve güneş ışıklan üzerindeki esrarengiz kudretleri ile öğünen bazı fâkirlş-re İranlı mistik Ebu Said bir defasında gülerek şunları söylemiştir:

— Niçin böbürleniyorsunuz. Kurbağalar da su için-de sevinirler. Gökte sade fakirler değil kargalarla kuz-gunlar da uçuyor. Her yerde hâzır ve nazır olan da sa-dece Yogiler değildir. Şeytan da aynı kudrete sahip. Dü-rüst insan odur-ki dostları arasında hakseverliği-le anı-lır ve Mç kimsenin hakkını yemez.

Bir diğer seferinde İranlı mistik dürüst ve dindar-ca yaşanılacak hayatın formülünü şöyle tesbit etmişti:

— Kafanızda bulunanların (bence duygular ve

Ne Kaligar mabedindeki âkil zat, ne de Tibet'te ye-tişmiş kokulu Fakir benim tasavur ettiğim gibi birer guru değildiler. Nihayet beni hidayete eristirecek üstad-la karşılaştığım zaman, dürüst bir insanın tarifini ancak ondan öğrenebildim.

KAPLANLA BOĞUŞAN FAKİR

— Kaplan Fakirin adresini öğrendim. Haydi, ya-rın gidip onu ziyaret edelim.

Bu hoş teklifi yapan, orta okul arkadaşlarımdan Chandi idi. Manastıra girmezden önce, silâhsız, sadece iki elini kullanarak kaplanlarla döğüşen ve onları ya-kalayan bir evliya'yı görmek için can atıyordum. O za-manlar ne de olsa serde çocukluk bulunduğu için bu gibi şeyler beni sarıyordu. Ertesi sabah, daha şafakta Chandi ile birlikte yola çıktık. Kalküta dışındaki mahallelerde uzun uzadıya yol sorduktan sonra, nihayet Kaplan Fakirinin evine gel-dik. Kalın tokmakları olanca hızıyla vurarak kapıyı çal-dım. Dışarda ne kadar gürültü olursa olsun, fakirin hu-zur ve sükûnunun bozulmıyacagım ima eden müstehzi ifadeli bir uşak kapıyı açtı. Neyse, sözü uzatmıyalım, içeri alındıktan sonra mi-safir odasında iki saate yakın bekletildik. Yogi'nin bi-zi bekleterek sabrımızı denediği aşikârdı. Hindistan'da hakikati ariyanın en birinci kanunu sabırlı olmaktır. Biz ise sabırsızlıktan yağımız içimize akarak bekledik. Nihayet uşak gelip Chandi ile beni sessiz bir daire-ye götürdü. Burasının Fakirin yattığı yer olduğu anla-şılıyordu. Meşhur Kaplan Fakir Sohong yatağının üze-rinde oturuyordu. Onun muazzam vücudunu görünce h avretten küçük dilimizi vutacaktık. Ömrümüzde ne

rin bir sükûn ifadesiyle kaplıydı. İri bir çehresi, gür sa-kal ve bıyıklan vardı. Koyu gözlerinde bir güvercin ba-kışıyla bir kaplan huşuneti karışık olarak parlıyordu. İri adalelerle dolu kalçalar» etrafına sarılı bir

kaplan postundan başka üzerinde hiç bir şey yoktu.

Nihayet kendimize gelerek, evliya'yı selamladık. Sonra harikulade maharetinden dolayı duyduğumuz hayranlığı kendisine bildirdik.

— Efendimiz, bize ormanların kralı Bengal kaplanlarına nasıl boyun eğdirebildiğinizi anlatmak iste-mez misiniz?

Evlatlarım, benim için kaplanlarla boğuşmak işten bile değildir. İcap etse bugün de yine boğuşurum.

Yogi sözünün burasında çocukça bir kahkaha at-tıktan sonra devam etti:

— Siz kaplanlara birer kaplan gözüyle bakıyorsa-nuz halbuki ben onlara bir kedi gözüyle bakarım.

Swamici, belki çalışırsam ben de kendimi kaplan-ların birer kedi

yavrusundan farklı olmadıklarına ik-na edebilirim, ama acaba kaplanları buna ikna etmem mümkün olur mu?

— Kaplanlarla boğuşabilmek için tabî ki* kuvvet-li olmak lâzımdır. Koca bir kaplanı ev kedisi sayan bir çocuk muhakkak ki kaplanların elinde parça parça olur. Halbuki benim şu kudretli ellerim banm kâfi bir silah» tır.

Kaplan Fakir bize kendisini takip etmemiz için işa-ret ederek verandaya çıktı. Orada birden yumruğuyla duvara müthiş bir yumruk indirdi. Duvardan fırlayan bir tuğla öbür tarafa düştü. Duvarın öbür tarafı görün-dü.

Hayretle şaşırılmış kalmıştık. Tek bir darbeyle çimen-

o zaman anladım. Yogi kendinden emin bir tavırla de-vam etti:

— Benim kadar kuvvetli olan bir sürü insan var, ama onlarda nefse güven yok. Bedenin kudretli olması birşey ifade etmez. Dimağın da kuvvetli olması lâzım. Kuvvetli ve azimkar bir insan istediği anda kaplanla* ra boyun eğdirebilir. trade kudreti en vahşi kaplanları bile süt dökmüş kediye çevirebilir. Ben bunu kaç defa bizzat tecrübe ettim. Adalelerimize enerji ve derman veren dimağımızdır. Zaaf ve ürkeklik de dimağı faali-yetin eseridir, bedeni faaliyetin değil. Efendi uşağın^ dan emir alacak dereceye düşerse uşak üstün mevkiye yükselir. Dimağ zayıfsa bedenin kölesi derecesine kadar düşebilir.

Israrımız üzerine, iri yapılı fakir bize nihayet ha-yatının hikâyesini anlatmaya razı oldu.

— Hayatta ilk emelim kaplanlarla boğuşmaktı. Bu-nun için içimde bir arzu duyuyordum. Bununla beraber vücudum icap ettiği kadar kuvvetli değildi. Fakat ira-demin sayesinde eksersizler yaparak kısa zamanda iş-te gördüğünüz gibi sağlam bir vücuda sahip oldum.

Birden o güne kadar hiç aklıma gelmeyen bir suali sordum :

— Muhterem Fakir, acaba ben de sizin gibi kaplan-larla mücadele edebilir miyim, ne dersiniz?

Svami gülümsedi. «Tabî.» Ama unutma ki şu âlem-de çeşit çeşit kaplan vardır. Bu kaplanlardan bazıları da insanların bitmek tükenmek bilmeyen ihtiraslarının or-manlarında dolaşır. Benim gibi hakiki kaplanları yere sermekten mânevi bir huzur bulamazsın. Kendi ruhun-da dolaşan ihtiras kaplanlarını yere sermeğe bak.

di içimdeki hırs kaplanlarıyla mücadeleye giriştim. Ama bu da pek kolay olmadı. Kaplanlarla boğuşurken şöhre-tim bütün memleketi tutmuştu. O şöhrat sarhoşluğu ba-şı' m döndürerek beni son derece mağrur bir insan yap-mıştı. Bunun üzerine sadece kaplanlarla boğuşmakla kalmayıp onları, çeşitli numaralar da yapıp halka sey-rettirmek hevesine kapıldım. Asü

emelim vahşı kaplan-ları ehli ev kedileri gibi hareket etmeye zorlamaktı. Bu-nun üzerine muhtelif şehirlerde umumî meydanlarda, kaplanlara her istediğimi yaptırmaya başladım. Halk bu numaralan müthiş beğeniyordu. Muvaffakiyet beni de çok sevindiriyordu.

— Bir gece babam eve son derece dalgın bir tavırla geldi. Bu dertli halinin sebebini sorduğum zaman, be-nim için üzüldüğünü, beni ikaz etmek istediğini, kap-lanları çok kızdırmakta olduğumu, bunun her an başı-ma bir dert açabileceğini söyledi.

— Maksudımın kaplanları öldürmek değil terbiye etmek olduğunu ona tekrar ettim. Sonra hareketlerime bir daha müdahale etmemesini de ona ayrıca hatırlat-tım. Babam son derece kayıtsız bir tavırla benim izaha-tımı dinledi, sonra tasalı bir çehreyle âkil bir zatın ken-disine yaptığı kehaneti anlattı. Bir Fakir bir gün baba-ma yaklaşıp şöyle konuşmuş : «Aziz dostum, sana hır-çın oğluna ait kötü bir haber vereceğim. Vahşi hayvan-larla boğuşmak adetinden derhal vazgeçsin. Yoksa bun-dan böyle ilk karşılaşacağı kaplan kendisini çeşitli yer-lerinden çok ağır şekilde yaralayacak. Oğlun, bu yara-ları aldıktan sonra, altı ay yatakta ölümlü pençeleşecek. İyileştikten sonra yolunu değiştirip fakirler arasına ka-tılacak.

dim:

Kaplan Fakir bir müddet sustuktan sonra çok da-ha hafif bir tonla sözlerine devam etti:

— Babamın bu ikazının üzerinden çok geçmeden Cooch Fehar'ın başşehrini ziyaret ettim. Orası çok ho-şuma gittiği için başkentte bir müddet istirahat edebi-leceğimi sanıyordum. Fakat az sonra şöhretimi duyarak etrafımı saran, muazzam kalabalığı görünce yanıldığı-mı anladım. Etrafımdakiler, kollarıma, bacaklarıma, pa-zılarıma bakarak sitayişte

bulunuyorlardı. Bir saat geç-meden bütün şehir gelişimi haber almıştı. O gece evimde sessiz sedasız otururken birden dı-şarıda nal sesleri duydum. Bir kaç at evimin kapısı önünde durdu. Bir dakika sonra içeri uzun boylu, başı sarıklı bir polis girdi. Ben heyecanlanmıştım. Fakat po-lis hürmetle eğildikten sonra şunları söyledi:

— Muhterem efendimiz. Behar Prensi sizi yann sa-rayına davet ediyor.

— Bu davet üzerinde bir müddet düşündüm, fa-kat sonra daveti kabul ettiğimi polise bildirmekte her hangi bir mahzur görmedim. Ertesi gün dört at tara-ından çekilen fevkalâde bir mihrace kupasıyla saraya götürüldüm. Prens Hazretleri beni sarayın dış kapısının-da bizzat karşıladılar. Bütün bu merasimin bir gayeye matuf olduğundan şüpheleniyordum. Nitekim çok geçmeden Prens maks-a-dını açıkladı.

— Şehir baştan başa bir rivayetle çalkalanıyor. Gü-ya siz hiç bir silâh kullanmadan vahşi kaplanlarla mü-cadele ediyormuşsunuz. Bu doğru mu?

— Evet efendimiz, doğrudur.

yon yutturulmuş ehli hayvanlar değil mi?

— Onun bu sualine hiç bir cevap vermedim prens müstehzi devam etti:

— Madem öyle, göster kendini bakalım. Benim or-manlardan yeni yakalanmış bir kaplanım var adı Raca Begüm. Bu kaplanla başarıyla boğuşur da onu zincire vurup kafesin içinden sağ salım bir halde çıkabilirsen bu kaplanı sana hediye edeceğim. Ayrıca binlerce rupi ve baha biçilmez hediyeler de vereceğim. Ama bu kap-lanla boğuşmaktan çekinir de kaçarsan, bir sahtekâr

ol-duğunu hudutlarım dahilinde her tarafa yayacağım.

Racanın bu hakaret dolu sözleri, üzerimde çok ağır bir tesir yaptı.

Kızarak Raca Begümle boğuşmaya hazır olduğumu bildirdim. O zaman heyecandan koltuğundan yan yarıya kalkmış olan Prens sevinçle tekrar yerine oturdu. Onun yüzündeki sevinç ifadesini gördüğüm za-man Hristiyan kölelerle arslanların boğuşmalarını sey-reden Roma İmparatorlarını hatırladım.

— öyleyse güreş bir hafta sonra yapılacak. Daha önceden kaplanı görmene müsaade edemiyeceğim için müteessirim.

Prens ya kaplana afyon yutturacağımdan yahut da onu ipnotize edeceğimden korkarak bu şekilde hareket ediyordu. Bu konuşmadan az sonra saraydan tek başı-ma ayrıldım. O hafta hem zihnimi, hem de bedenimi yaklaştırmakta olan mücadele amma hazırladım. Uşağım bu arada benim hakkımda etrafta bir sürü akıl almaz rivayetler dolaştığını anlattı. Fakir'in babama yaptığı kehanet, yani karşıma ilk çıkacak kaplanın bana kor-kunç bir felaket hazırladığı kehaneti etrafa yayılmış,

RACA BEGÜMÜN KAFESİNDE

Müsabaka günü şehrin sokaklarında davullar çala-rak dolaşan munadilerin seslerini duyanlar her taraftan gelerek stadyoma girmek için bilet alıyorlardı. Güreş gü-nü yüzlerce kişi yer bulamıyarak döndüler. Bir kısmı da kapılan zorlayarak stadyoma doldular.

Kaplan Fakir hikâyesinin en heyecanlı yerine ge-lirken onu ağzımız açık dinleyen ben ve Chandî'nin he-yecanı da son haddine varmıştı.

Meydanın orta yerindeki kafeste, kapalı yırtıcı Raca Begümün homurtuları ve halkın gılınca feryatları ara-sında ilk defa olarak stadyoma girdim.

Belimde sarılı bir kaplan postundan başka üzerimde hiç bir şey yoktu.

Vü-cudum çıplaktı. Meydanın ortasında duran ve içinde kaplanın gılınca hamlelerle sağa sola atıldığı bir oda büyüklüğündeki kafese bitişik demir parmaklıklarla ya-pılmış ikinci bir kafes daha vardı. Bu ikinci kafesin içi boştu. Meydana girer girmez kafese doğru ilerleyip ilk boş kafesin kilidini açtım, içeri girdikten sonra onun ki-lidini yine aynı sükunetle içeriden kilitledim.

Bitişik kafesteki kaplan kan kokusu almıştı. Kendi kafesinden benim kafesime doğru ok gibi atlayarak kükredi. Bu onun beni selamlayış şekliydi. Meydanı dol-duran onbinlerce seyirci korkudan susmuşlardı. Bir iğ-ne düşse işitilecekti. Ben ise öfkeden deliye dönmüş hay-vanın karşısında zavallı bir kuzudan farksızdım.

Bir saniye içinde iki kafes arasındaki kilidi açarak kaplanın kafesine girdim. Fakat tam aradaki kapıyı ka-oadı&ım sırada Raca Begüm bir yay gibi sıçnyarak üze-

kirin kehaneti galiba doğru çıkıyordu.

Aldığım ilk ciddi yaranın tesirinden bir saniyede kurtularak kendime geldim. Yanıma kadar sokularak homurtularla etrafımda daireler çizen kaplana sol yum-ruğumu sıkarak müthiş bir yumruk indirdim. Hayvan bu darbeyle biraz sendeledikten sonra geri döndü, kafe-sin içinde yarım bir tur yaptıktan sonra tekrar üzerime atıldı. O zaman mukabil tarruza geçtim. Kaplanlarla dövüşürken daima yumruğumu sıkıp onu olanca kuv-vetimle vahşi hayvanların kafalarına indiririm. Bu se-fer de onun kafasını bir yumruk yağmuruna tuttum.

Fakat, kan kokusundan gözleri dönen Raca Begüm etrafında hiç bir şeyi

göremez haldeydi. Hamleleri her an biraz daha çılgınca bir hal alıyordu. Sağ elim yaralı olduğundan onun pençe ve tırnaklarına ancak sol yumruğumla mukabele edebiliyordum. Fakat kafasına in-dirdiğim yumruklar da birer balyoz darbesinden fark-sızdı. Kavga iyiden iyiye kızışmış olduğu için ölesiye bo-ğuşuyorduk. Kafesin içi görülecek hale gelmişti. Her ta-raf kan revan içindeydi. Kaplan da yediği darbelerden duyduğu acının tesiri altında âdeta inler gibi homurda-narak saldırıyordu. Seyirciler : «Öldürün şu hayvanı! Vurun kaplanı!» diye bağırıyorlardı. Halbuki kaplanla ben, altalta üst-üste o kadar seri hareketlerle boğuşuyorduk ki muha-fızlardan birinin kaplanı nişanlayarak attığı kurşun bo-şa gitti. Nihayet bütün kuvvetimi toplayarak müthiş bir nâra attım ve ondan sonra son darbeyi, demir yumru-ğumu kaplanın kafasına indirdim. Hayvan o darbeyle birden olduğu yere çökerek hareketsiz kaldı.» Ben atıldım :

kan revan içindeki ellerimle onun ağzını açtım ve ölüm kapanına bir saniye başımı sokup çıkardım. Sonra kap-lanın zincirini bulmak için kafesin içine bir göz attım. Yerdeki zincir yığınının bir zincir çekerek kaplanın boynundan kafesin parmaklıklarına bağladım. Muzaf-fer bir eda ile ikinci kafesin kapısına doğru yürümeye başladım.

Fakat o kaplan kılığına girmiş şeytan, işte asıl ma-rifetini o zaman gösterdi. Bayılmamış, bilâkis bayılmış gibi yaparak benim boş bulunacağım bir anı beklemişti. Arkamı döndüğüm anda inanılmaz bir hamleyle zincir-lerini kopararak sırtıma atladı. Dişlerini olanca kuvve-tiyle omuzuma geçirdiği için hemen yere yıkıldım. Fa-kat ikinci bir hamleyle ben onun üstüne çıktım. Birbiri ardı sıra bir sürü yumruk darbesiyle nihayet canavarı yere sermeye muvaffak oldum. Bu sefer onu daha dik-katle bağladım. Sonra ağır ağır ve gözlerimi kaplandan ayırmadan kafesten

çıkтым.

Dışarı ayak attığım anda onbinlerce seyircinin ağ-zından muazzam bir uğultu yükseldi. Herkes çılgın gibi beni alkışlıyor, bağırıyordu. Her tarafım parçalanmış, vücudumda pençe izi almamış yer kalmamıştı. Buna rağmen yine de iddiayı kazanmıştım. Kaplanı sersemlet-miş ve onu zincire bağladıktan . sonra aklım başımda olarak kafesten çıkmaya muvaffak olmuşum.

Yaralarım tedavi edildikten sonra şerefime ziyafet-ler verildi, boynuma çelenkler takıldı. Ayaklarım dibi-ne yağmur gibi altm sikkeler atıldı. Bütün şehir bayram yapmaya başladı. O güne kadar görülmüş kaplanların en yırtıcısı ve kocamanına karşı kazandığım bu zafer, herkesin ağzında idi. Raca Begüm de hediye olarak ba-

tiğim andan itibaren artık bu hayat tarzını terketmiş-tim.

FAKİRİN KEHANETİ DOĞRU ÇIKIYOR

Bunu kötü bir devre takip etti. Kaplanın pençesin-den aldığım yaralardan biriyle kanım zehirlenmişti. Al-tı ay yatakta kalarak ölümle pençeleştim. Fakirin bu kehaneti de doğru çıkmıştı. Yürüyebilecek kadar iyile-şir iyileşmez. Cooch Behar'dan ayrılıp kendi kasabama döndüm. Babama, kendisine benim hakkımda kehanette bu-lunmuş olan fakirin haklı

olduğunu söyledim. «Ah, o ev-liyayı nasıl yapsam- da bulsam?» dedim. Aylarca sonra yaşlı fakir hiç beklemediğim bir anda evimize çıkageldi. — Bu kadar kaplan terbiyesi yeter, dedi. Benimle birlikte gel, sana insan dimağının ormanlarında başıboş dolaşan canavarları yenmesini öğreteyim. Fakirlerin sır-lan seni kaplanları yenmekten çok daha fazla mesut edecek. Evliyadan farksız olan gurum, beni fakirlerin yo-lundan götürerek hak yolundan yürüttü. Onunla elele tutuşarak Himalayalara doğru yola çıktık.» Chandi ile ben, kendisine olan hürmet ifadesini gös-terebilmek için, muhterem Kaplan Fakir'in huzurunda yerlere kadar eğildik. Dinlediğimiz hayat hikâyesi bize o kadar tesir etmişti ki, oradan ayrıldıktan sonra eve ge-

Jagadis ehandra bose

— Jagadis Chandra Bose, telsiz alıcı ve verici cihaz-larını Marconi'den çok evvel yapmıştı.

Bu enteresan sözleri, kaldırım kenarında duran il-mî konuşmalara dalmış bir grup profesörün yanından geçtiğim zaman duymuştum. Hindistanın metafizikte olduğu kadar fiziksel ilimlerde de ilerlemesini canı gö-nülden istediğim için, hemen ilim adamları kafilesine katıldım.

— Bu sözlerinle neyi kastettiğinizi bana izah et-mez misiniz, efendim? Dedim.

Profesör sözlerini hemen izah etti:

— Bose, telsiz dalgalarını alıcı ve elektrik dalgala-

zaman çalının perdeye akseden gölgesinde müthiş bir kıvrınma oldu. Çalı şiddetle titredikten sonra birden hareketsiz kalarak öldü.

— Büyük ağaçlar yerlerinden sökülüp başka bir ta-rafa ekildikleri zaman çabucak kururlar. Halbuki ben kloroform tatbikiyle bir ağacı bayılttıktan sonra yerin-den çıkardım ve çok uzakta bir yere diktim. Sonra ağacı ayılttım. Ağaç hâlâ yaşıyor. Yaptığım tecrübeler bütün varlıkların aynı hayat tarzını yaşadıklarını gösteriyor.

TENEKE PARÇASININ ÖLÜMÜ

Büyük âlim Bose icadettiği bir diğer aleti işaret et-ti:

— Sana madenlerin de insanlar ve bitkiler gibi çe-şitli hislere sahip olduklarını göstereceğim, dedi. Bir te-neke parçası üzerinde tecrübe yapacağın. Harici tesir ve tahrikler karşısında madenlerin içindeki hayati kuvvet ya müsbet, yahut menfi şekilde bir tepki gösterir. Şim-di tenekenin tepkilerim alet şuradaki grafik kâğıdının üzerine mürekkeple kaydedecek. Son derece heyecanlanmış bir halde, teneke parça-sının yaydığı atomik dalgalan kaydederek gösteren gra-fik kâğıdındaki çizgilere baktım. Profesör teneke parça-sına kloroform tatbik ettiği zaman, tenekeden yayılan atom dalgalarını gösteren kayıtlar birdenbire durdu. Ma-den tekrar normal hale kavuşmaya başladığı zaman âletin iğnesi kâğıt üzerine yeniden çizgiler çizmeğe baş-ladı. Bunun can çekişen bir varlığın son hareketleri ol-duğu belliydi. Nitekim bir kaç saniye sonra çizgiler ölüm haberini verdiler.,

dinlendikten sonra daha fazla enerji kazandıklarım açıkça gösteriyor. Elektrik akımı veya çok ağır tazyik madenlerde mevcut bu hayati kuvveti sekteye uğrat-makta ve bazen onları mahvetmektedir. Odanm içinde yorulmak bilmez bir dehânım icatları olan sayısız Bose âletlerine bir göz attım.

— Bu harikulade âletlerle, dünyanın her tarafın-da zirai istihsal mevzuunda mühim yenilikler yapılabilir. Bunlar niçin geniş çapta kullanılmıyor? dedim. Me-selâ bu âletlerle, hangi çeşit gübrenin bitkilerin yetiş-mesi ve büyümesi hususunda faydalı olabileceği tesbit edilebilir.

— Haklısınız. Müstakbel nesiller Bose âletlerinden pek çoğunu yeni araştırmalar yapmak için kullanacak-lar. Ben bugün gayretlerimin mükâfatım aramıyorum. Yaratıcı bir hizmette bulunmamın sevinci bana yeter. Bose'ye teşekkür edârek yanından ayrıldım. Düşü-nüyordum : Bu velût dehâ kim bilir daha ne âletler icad-edecekti? Nitekim çok geçmeden âlim fakir Bose, Reso-nant Kardiyografi icadetti. Bu âlet, yeni ilâçların bitki-ler ve hayvanlar üzerindeki tesirlerini tesbit ediyor. Bo-se'ye göre, ilâçların bitkiler, hayvanlar ve insanlar üze-rindeki tesirlerinin ne olacağını tesbit eskisinden çok da-ha kolay olacaktır. Kardiyograf, bitki, hayvan ve insan yapısındaki son derece hafif hayat hareketlerini kaydetmektedir. Bitki-lerden veya hayvanlardan her hangi birine, insanlar için hazırlanmış yeni bir ilâç verildiği zaman ilâç hay-vanda da, bitkide de aynı tesiri yapıyor. İnsan vücudun-daki kısımların hepsi bitkilerde de mevcuttur. Bu sebep-le yeni ilâçları önce bitkiler üzerinde tecrübe ederek in-

esasının güneş harareti olduğunu, çekim kanununun sebebini, kinetik enerjiyi, atomların parçalanmasını ve kozmik şüaların mevcudiyetini bundan 2,800 sene önce doğmuş atom nazariyecisi Hintli Aulukya bulmuştu. Yirminci asır Hint âlimlerinin de ataları utandırma-dıklarına en büyük delil, Jagadis Chandra Bose'nin faa-liyetleridir.

FAKİRLERİN ÜSTADI LAHİRİ MAHASAYA

— Oğlum, şöyle bir kenara otur. Ebedi Ana'mızla (Fakirlerin İlâhı) konuşuyorum. Hali teemmüldeyim (Etraflıca düşünme hali.) İçimde derin bir ürkeklik hissi ile odaya girdim. Üs-tad Mahasaya'nın o bir melekten farksız hali, benim gözlerimi kamaştırmıştı. İpek gibi beyaz sakalları ve iri parlak gözleri vardı. Kalkık çenesi ve göğsü üzerine çap-razlanmış kolları, benim kendisini hali teemmülde iken rahatsız etmiş olduğumu gösterecek şekilde kıpırdamı-yorlardı. Kendi öz annemi kaybettikten sonra, bir de Ebedi Anamızı darıltmak bana çok ağır gelmişti. Hemen üs-tadın ayaklarına kapanarak ondan af diledim.

— Muhterem efendim. Size sığınıyorum. Siz ulu bir zatsınız. Ebedi Ana'mızla konuşuyorsunuz. Ona rica edin. Bana bir defacık görünecek olurlarsa hayatta bü-tün endişe ve üzüntülerimden kurtulacağım. Üstad bu sözlerime hiç mukabele etmeden sessiz kaldı. Onun Ebedi Ana'mızla konuşma halinde olduğu-na zerrece şüphem yoktu. Zira Mahasaya Fakirlerin en ulularından, ermişlerindendi. Üstada tekrar, tekrar yal-varımdı.

— Rıcanı Ulu Ana'mıza bildireceğim.

— Vadinizi unutmayın. Ana'mızı görebilmek için

irina \rct\r-inrla vnmmzn

rinaen inenten, iguiue uum uauuailai ujcuii*. u.<. ^^~ di üstad
Mahasaya'mn oturduğu bu ev vaktiyle anne-min sağlığında bizim oturduğumuz
evdi. Çalak adın>-larla Gupar yolu üzerindeki evimize döndüm. Tavan
arasındaki ufacık odama kapanarak o gece saat ona kadar istihareye yattım.
(Bir işin sonunu anlamak için abdest alıp dua ile uykuya yatmak.) Tam saat
or.da odamı dolduran ılık Hint gecesi karanlığı, birdenbire ha-rikulade
lâtif bir ışıkla aydınlandı.

Başımı kaldırdığım zaman Ebedi Anamızı bir ılık hâlesi içinde karşında
duruyor gördüm. Mütabessim çehresi bizzat ilâhi bir güzelliğin timsaliydi.
— Size daima derin bir muhabbet besledim. Daima da besleyeceğim, dedim.
Daha bu ilâhi sözlerimin oda duvarlarındaki akisleri kaybolmadan,
karşımdaki ılık-tan hayal kayboldu. Odam yeniden karanlığa gömüldü.
Ertesi sabah daha ortalık ışımadan yola koyulup üstadın evine koştum. Ona

— Efendimiz. Ebedi Anamız benim için size neler söyledi? Çok meraklıyım
dedim.

Üstadın durgun bakışlarında derin bir anlayış ifa-desi gizliydi.

— Dün gece bizzat Ebedi Anamızın kendisinin sa-na getirdiği haberdan
başka sana nasıl bir haber vere-yim istiyorsun? Ben onun sözlerine bir
kelime ilâve ede-bilir miyim? Dedi.

O zaman her şeyi anlayarak, üstadın ayaklarına kapandım. Bu basit ermiş,
bu en ufak bir ricası bile Ebedi Anamız tarafından yerine getirilen adam
kimdi?

ve fevkâlede müte-

tad, talebelerine yüksek matematik öğretiyordu. Tale-belerinden kendisine
karşı en ufak bir hürmet hissi göstermelerini dahi istemezdi.

Bir gün bana:

Ben sizin gurunuz (mürşidiniz) değilim, dedi. Sizi başka pirler hidayete
eriştirecek.

Üstad Mahasaya beni alarak, sık sık Dakşinesvar'-daki dokuz kubbeli Kali
Mabedine ibadete götürürdü. Üstad konuşurken daima kendisini hidayete
eriştirmiş olan üstadı Sir Ramakrişna'dan bahsederdi.

Bir gün üstadla ben elele tutmuş onun evinden bir blok ötedeki sokakta
yürüyorduk. Birden uzaktan bir tanıdık görüldü. Bu adamın çok geveze biri
olduğunu bildiğim için fena halde canım sıkıldı. Nitekim korktu-ğum başıma
geldi. Adam bize yine olur olmaz şeylerden bahsederek lafa tuttu.

Bir aralık, kulağıma eğilerek hafifçe fısıldadı:

— Bu adamdan hoşlanmadığını görüyorum. Onun hakkında Ebedi Anamızla
konuştum. Anamız da bizim başımıza gelen bu can sıkıcı hali gördüğünü
söyledi. Ama üzülme. Şu kırmızı evi geçer geçmez. Ebedi Ana-mız geveze
dostumuza mühim bir işi olduğunu hatırla-tarak bizi ondan kurtaracak.

Üstadın her sözüne inandığım için, geveze ahab-tan kurtulacağımız kırmızı
ev istikametinde ümitle yü-rüdüm. Tam evin kırmızı kapısı önüne geldiğimiz
za-man, geveze dostum birdenbire olduğu yerde geri dön-dü. Cümlesini
bitirmeden, hatta bize veda bile etmeden ters yüzü dönüp gitti. Böylece
yeniden huzura kavuş-

Bir başka gün Hovrah tren istasyonu civarında tek başıma dolaşıyordum.

Sonra bir mabedin yanında du-rarak bir kfileyi seyrettim. Davullar ve zurnalar çala-rak Tanrının ismini terennüm eden bu adamların hare-ketlerine fena halde sinirlenmiştim. İbadetin bu kadar gürültülü şekline de hiç rastlamamıştım.

— Bu adamlar Cenabı Hakkın ismini, papağan gi-bi ne kadar da mihaniki bir şekilde telâffuz ediyorlar, diye düşündüm.

Tam o anda gözüme kalabalığın bir kenarında du-ran üstad Mahasaya ilişti. Nereden gelmişse gelmiş o anda hemen oracıkta peyda olmuştu. Yanıma yaklaştı.

— Efendimiz buraya nereden geldiniz? dedim. Veli, sualime cevap vermeden, bir saniye önceki dü-şüncelerime temas etti:

— Tanrının isminin bu şekilde telâffuzunun doğru olmadığı kanaatindesin ama yanılıyorsun. Tanrının is-mini fısıldayan dudaklar âkil kişinin dudakları da ol-sa, cahil kişinin dudakları da olsa farketmez. Onu an-mak kâfidir.

Üstad kolunu omuzuma doladı. Birden kendimi si-hirli bir halı üzerinde uçuymuş kadar hafif hissettim.

— Mukunda, biyoskop görmek istemez misin? dedi.

O zamanlar Hindistan'da filme biyoskop deniyordu.

Üstad bu sözünü başka bir gün birlikte dolaştığı-mız sırada söylemişti.

Onunla birlikte olabilmek için fırsat çıktığına sevinerek onun bu arzusunu kabul et-tim. Çevik adımlarla yürüyerek Kalküta Üniversitesinin avlusuna girdik. Avludan ana binaya girerek üniversi-te holüne daldık. Holde bir profesör, kalabalık bir tale-

kıcı bir şeydi. Bir lahza sonra Üstad bana doğru eğildi :

— Bu biyoskop hoşuna gitmedi. Halinden belli oiu-yor. Anamız bir saniye sonra salonu aydınlatan elek-triklerin birden söneceğini ve biz buradan ayrılana ka-r dar da bir daha yanmayacağını söyledi! Böylelikle kim-seyi rahatsız etmeden dışarı çıkarız.

Daha onun fısıltısı sona ermişti ki birden elektrik-ler söndü, hol zifiri karanlığa gömüldü. Hayretten cüm-lesini yanda bırakan profesörün o anda: «Holün elek-trik sistemi bozuk gibi görünüyor!» diye nasıl bağırdı-ğını hiç unutmuyacağım. Bu sırada Üstad Mahasaya ile ben holden dışarı çıkmış bulunuyorduk. Bir dakika son-ra geri dönüp baktığımız zaman holün elektriklerinin yeniden yandıklarını gördüm.

Üniversite binasının ön tarafındaki kaldırımında dur-duğum sırada, üstad :

— Delikanlı, dedi. Üniversitedeki biyoskop hoşuna gitmedi. Ama bu seferkinden hoşlanacağına eminim. Sonra tam kalbimin hizasında göğsüme hafifçe vurdu.

Bunu derin bir sessizlik takip etti. Sesli filimler gösterilirken bazen bir kaza neticesi olarak ses meka-nizması bozulur da nasıl filimler acaip bir şekilde oyna-maya başlarsa İlâhi Varlığın eli de bir anda bir mucize ile bütün alemin sesini boğmuştu. Aynen sessiz bir fi-lim seyrediyormuş gibiydim. Yayalar, karşımdan geçen tramvaylar, otomobiller, öküz arabaları ve demir teker-lekli tlikalar birdenbire sessiz bir şekilde hareket etme-ye başlamışlardı. Etrafa derin bir sessizlik çökmüştü. En garip taraf sadece ön taraftakileri değil, fakat arkamda da gözüm varmış gibi arka tarafımda da olup bitenle-ri seçenleri de eörmemdi. Kalkütanm o kalabalık sem-

na baktıkları halde beni tanımadıkları da hayretle gördüm.

Bu eşsiz pandomima bana tarifi imkânsız bir haz vermişti. O hazı su içen gibi yudum yudum içtim.

Birden, Üstad Mahasaya göğsüme bir kere daha vurdu. Koca meydanın, karınca gibi kaynaşan kalabalığının uğultusu, o anda kulaklarıma bir şelale gürültü-sü gibi doldu. Sanki bir afyon dalgasından uyanır gibi sendeleyerek kendime geldim.

— Delikanlı, bu ikinci biyoskop hoşuna gitti zan-nederim.

Üstad gülümsüyordu. Birden derin bir hürmet his-siyle kendimi yere atarak onun ayaklarına kapandım. Üstad beni elimden tutarak ayağa kaldırdı. Eğer o an-da biri bizi görseydi muhakkak ki o tlahi haz içindeki halimizi sarhoşluk neşesi sanırdı.

«Cenabı Hakka iman eden, bütün mucizeleri yara-tabilir, bir tanesi müstesna : Çalışmadan imtihanları geçmek.»

Bu satırları okuduğum kitabı sinirlenerek bir kö-şeye fırlattım.

— Bu kitabın yazarının iman denen şeyden haberi yok. İlham fukarası zavallı!.

Gaz lâmbası ışığında ders çalışacağım derken, göz-lerini kimbilir ne kadar yordu.

Orta okul derslerine çalışarak, mezuniyet imtihan-larını vereceğime dair, babama vaitte bulunmuştum. Ama babama verdiğim sözünü tutmak kastiyle imtihanla-ra çalıştım da divemem. Her eün biraz daha fazla

ÖLÜLERİN YAKILDIĞI YERLERDE

Ganj kıyılarındaki ölülerin yakıldığı yerler - ki bil-hassa geceleri bu yerler son derece korkunç manzaralı oluyor- yogilerin ısrarla devam ettikleri toplanma yer-leriydi. Ölümsüz mekânla temasa geçmiş olan insanla-rı, odun yığınlarının kenarlarından sarkan ceset kafa-larının çirkin manzaraları zerrece ürkütmüyordu. Bu ölü yakma merasimi fakirlerin çok hoşlandıkları bir me-rasimdi.

Yanmış cesetlerin kemikleri önünde, insan ne ka-dar aciz ve zayıf bir mahlûk olduğunu idrak ediyor. Bu sebeple, gece yarılarını da ders kitaplarımdan uzakta, Ganj kıyılarındaki ölülerin yakıldığı bu odun yığınları-nın başında geçiriyordum.

Hindu ortaokulundaki mezuniyet imtihanlarının yapılacağı hafta, sür'atle yaklaşıyordu. İmtihandan ev-velki bu günler benim için son derece korkuluydu. Bu-nunla beraber, bu endişe süratle zail olarak onun yeri-ni derin bir huzur ve emniyet hissi aldı. Ders kitapları-na meydan okurken, arkadaşlarımla bulunmaya büyük ve garip bir cesaret gösteriyordum. Fakat ne yazık ki Svami Pranahananda gibi her yerde hazır ve nazır ol-mak kudretinden mahrumdum. İmtihanlarımı nasıl ve-receğimi her halde Tanrı da merak ediyor olmalıydı. Fa-kat ben imtihanları muvaffakiyetle başarmak işinde, her şeyin Tanrı tarafından düşünülmesi gerektiği ka-naatindeydim. Belki bir çok kimselere bu düşünce man-tıksızca gelebilir ama, ben bu fikirdeydim. Sıkıntıda bu-lunduğu zaman, müminler, garip de olsa, ber halde Tan-

Bir gün uurpar yuiuiua sum arısaaşıamiiiaai uı-rine rastladım.

— Uğurlar olsun, Makunda. Seni gören hacı mı olacak bilmem? Son zamanlarda ortalıkta hiç görün-mez oldun, dedi.

— Merhaba, Nantu. Okula devam edemediğim için hakikaten ben de pek müşkül

durumdayım, dedim.

Arkadaşımın keskin nazırları karşısında daha faz-la kekelemeden içimi ona döktüm. Sınıfın en çalışkan ve en zeki talebesi olan Nantu imtihanlar için hiç ha-zırlanmamış olduğumu duyunca kahkahalarla gülme-ye başladı:

— İmtihanlara hiç hazır değilsin demek? Eh, öy-leyse seni hazırlamak işi bana düşüyor, dedi.

Nantu'nun bu basit sözleri bana ilâhlar kanalı ile gelen bir vaitten farksızdı. Hemen gayrete gelerek ar-kadaşımın evine gittim. Nantu, beni masasının başına alarak orada imtihanlarda öğretmenler tarafından so-rulması en ziyade muhtemel olan çeşitli sualleri birer birer göstererek onların hal şekillerini de izah etti:

«Bu sualler en nazik suallerdir. Çocukların çoğu imtihanlarda aslında kolay görünen bu sualler yüzün-den çakacaklar. Ama sen bunları öğrenirsen imtihanları iyi derece ile geçersin,» dedi.

O gece Nantu'nun evinden ayrıldığı zaman vakit gece yansını çoktan geçmişti. Kafam haddinden fazla bilgiyle dolduğu için bu bilginin imtihanlara kadar zih-nimden çıkmaması maksadıyla geri kalan günleri de-vamlı surette dua ve ibadetle geçirdim. Birden hatırı-ma geldi. Nantu bütün derslerin püf noktalarını göste-rin sorulması mııht.pmel sıallprin r-pvanlarmı anlatır-

ne çalışmayı bana unutturmamasını uenaDi nataan ederek hatırlattım.

Ertesi sabah çevik adımlarla yola çıktım. Hem yü-rüyor, hem de Nantu'dan öğrendiğim bilgileri kafamda bir kere daha tekrar ediyordum. Bir aralık kestirme-den gitmeye kalkarak yolu değiştirdim. Tam o anda yol kenarındaki bir fundalığın dibinde yere düşmüş birkaç basılı sayfa gözüme ilişti.

Eğilip kâğıtları topladım. Bir-den bire gözlerim sevinçle parladı. Bu kâğıtlar sanskrit-çe şiirleri içeriyordu.

Bu şürleri pek iyi tercüme edemediğim için hemen sanskritçe bilen birini bularak şiirleri ona okuttum. Tercümelerini de ayrıca dikkatle öğrendim.

Fakat ihti-yar, bu sanskritçe şiirleri şüpheyile karşıladı.

— Bu nefis şiirlerin sanskritçe imtihanında sana nasıl bir yardımları olabilir, anlayamıyorum? dedi.

Fakat ertesi gün geçirdiğim sanskritçe imtihanın-da, sırf o şiirler dolayısıyla öğrendiğim kelimeleri kulla-narak muvafak oldum. Nantu'nun yardımıyla bütün di-ğer derslerin imtihanlarını da orta dereceyle vererek okuldan mezun oldum.

Babam verdiği sözü tutarak orta okulu bitirmem-den dolayı son derece memnun olmuştu. Benim hakika-ten çalıştığımı zannediordu. Halbuki ben imtihanlara sırf yogilerle yakın olmanın verdiği imkânlar sayesinde geçebilmiş olduğumu gayet iyi biliyordum. Cenabı Hakkın rehberliği, karşıma Nantu'yu çıkarmış ve yol kenarında bana o sanskritçe şiirler yazılı sayfaları bul-durmuştu.

Mezun olduğum gün odama dönünce, Tanrıya ima-nın, imtihanları çalışmadan muvaffakiyetle geçmek-

— Ortaokuldan mezuniyet için en mükemmel ve rahat usulün, Ganj kıyılarında yakılan cesetler arasın-da dua ve ibadet etmek olduğunu söyleseydim, bu adam kim bilir ne kadar şaşırırdı?

Ortaokulu hiç aksatmadan bitirmek bana cesaret vermişti. Şimdi artık evden ayrılacağımı açıktan açığa söylemekten çekinmiyordum. Genç arkadaşlarımdan Ji-tendra Mezumdar ile birlikte Benares'teki bir manastı-ra girerek oradan

dini terbiye almaya karar vermiştik.

Ailemden ayrıldığım günün sabahı, derin bir keder içindeydim. Babam, kendisiyle kardeşlerimi ve ablaları bırakmamam için tekrar tekrar ricalarda bulunmuştu. Fakat ben bir kere kararımı vermiştim. Hiç bir engel beni yogilerin arasına karışarak bir fakir olmak-tan menedemiyeycekti. Babamın son ricasına da şöyle mukabelede bulundum : — Sevgili babacığım, sana karşı beslediğim muhabbeti izah için kelimeler yetmez. Ama Cenabı Hakka karşı olan muhabbetim sana olan muhabbetimden de daha fazla. Bırak gideyim ki, bir gün senin yanma çok daha bilgili ve hidâyete ermiş bir evlat olarak dönebile-yim. Nihayet babam istemeye istemeye bu müsaadeyi verdi. Hemen yola çıkarak benden önce Benares'teki aş-rama (manastıra) gelmiş olan Jitendraya katıldım. Aş-rama geldiğim zaman, genç başfakir Diyananda beni karşıladı. Uzun boylu, zayıf yapılı ve daima dalgın ta-vırlı olan Diyananda'nın zarif çehresi Buda'nınkine benziyordu. Yeni evimde de bir tavan arası odası bulduğum za-man, sevincime payan olmadı. Şafak sökerken ve sabah-

ertesi gün sunma, uu: sulu ruu vo.*;jj.c
nabı Hakkı bulmanın pek kolay olmayacağını, aşramda çalışarak biraz terlemem lazım geldiğini söyleyerek alay ettiler.

Benimle alay edenleri şikâyet maksadıyla, nihayet Diyananda'nın Ganja bakan küçük odasına gittim. Ken-disine şikâyet sebebimi bildirdim. Portakal renkli cübbesini omuzuna dolayan genç din adamı, sırtımı sıvazlayarak beni teselli etti ve ço-cuklara lâzım gelen cezanın verileceğini bildirdi. Diya-nanda sözlerini bitirdikten sonra bana mevzu harici bir meseleden de bahsetti.

— Mukunda, görüyorum ki baban sana muntaza-man para gönderiyor. Lütfen bu parayı olduğu gibi ge-ri gönder. Burada ihtiyacın yok. Sana bahsetmek iste-diğim ikinci nokta da yemek hakkındadır. Karnın acık-tığı zaman acıktığından bahsetme, açlığım körlet.

İLK ORUCUM

Açlık ifadesinin gözlerimden belli olup olmadığını bilmiyorum. Yalnız şurasını kabul etmeliyim ki, kar-nım çok açtı ve Diyananda da bu halimi anlamıştı. Aş-ramda günün ilk yemeği öğle üzeri saat onikide yeni-yordu. Halbuki ben kendi evimde, sabahları saat tam dokuzda tıka başa kahvaltı etmeye alışmış bulunuyordum. Sabah kahvaltıları ile öğle üzeri yedim ilk ye-mek arasındaki bu üç saatlik ara, her gün biraz daha tahammül edilmez bir hale geliyordu. Kalküta'da ge-çirdiğim seneler boyunca sabah kahvaltısını on dakika geçirdi diye ahçıyı azarladığım günleri hasretle anıyor-dum Hnlhnlri asramria arhp-ımı ve midemin havkırıs-

dar sıkıştırıyordu ki, orucun biteceği ertesi günü öğle üzerini dört gözle bekliyordum. Fakat tam oruç sona ererken Jitendra bana bir kara haber getirdi.

Dianandaji'nin treni rötâr yapmış. Onun için o ne zaman gelirse biz de yemeği o zaman yiyeceğiz.

Diyananda iki haftadan beri uzaklarda olduğu için onun dönüşü münasebetiyle çok nefis yemeklerle dolu bir sofrâ hazırlanmıştı. İştah açıcı bir yemek kokusu her tarafa yayılmıştı. Bu kokuları içime çekerek yeme-ğe hazırlanıyordum. Bir taraftan da Diyananda'yı geti-recek olan

trenin bir an evvel gelmesi için Tanrıya yal-vanyordum.
Bununla beraber. Cenabı Hakkın dileklerime ve ri-calarına aldırış etmediği belliydi. Zira bu yalvarışları-mın üzerinden saatler geçmesine rağmen Diyananda görünmedi. Öğle ve ikinci çoktan geçmişti. Diyananda nihayet aşramın kapısından içeri ayak attığı zaman or-talık iyice kararmak üzereydi. Onu son derece memnun bir tavırla karşıladım. Fakat bir dakika sonra o felâket kuşu Jitendra, yanıma yaklaşarak bir kara haber daha

verdi:

— Diyanandaji sofraya oturmadan önce yıkanıp dua edecek.
Açlıktan olduğum yere çökmek üzereydim. Açlık ve mahrumiyet nedir bilmeyen körpe midem isyan edi-yordu. Açlık yıllarında gördüğüm açlıktan ölmüş kimse-lerin cesetleri birer birer gözlerimin önünde geçit resmi yapıyordu. Benares'te yeni açlık kurbanı ben olacağım, diye düşünmeye başlamıştım. saat dokuzda bu tehlike sofraya basma

sem inanın.

Ben sofraya şiddetle saldırdığım halde Diyananda'-nın yemeğini son derece dalgın bir halde yiyişi gözüm-den kaçmamıştı. Onun bu yemekten benim gibi haz duymadığı aşikârdı.

Yemekten sonra Diyananda'nın çalışma odasında yalnız bulunduğu bir saati kollayarak içeri girdim. Key-fime payan yoktu. Genç fakire hitaben :

— Svamiji, karnınız aç değil miydi? Yemeğinizi çok isteksiz yediniz, dedim.

— Oh, karnım açtı. Dört gündür ağzıma bir lok-ma ekmek koymadığım gibi bir yudum da su içmedim. Trende yemek yemekten hoşlanmam. Sonra dinimiz esaslarına uyarak benim seviyemdeki fakirlerin yapma-ları gerektiği şekilde sık sık uzun oruçlar tutarım. Bazı teşkilât meseleleri günlerdir zihnimi meşgul ediyor. Dört gündür oruçlu olduğum halde bu gece ağzıma an-cak bir iki lokma atabildim. Yemek yemek için neye acele etmeli? Yarın karnımı daha iyi doyururum, dedi.

Kim bilir ne kadar aç olduğu halde bu sözlerin üze-rimdeki tesirlerini görünce keyifli bir kahkaha attı.

Benimle ne kadar alay ettiğini görünce utançtan adeta yerin dibine geçtim.

Fakat bir gün bir gecedir çektiğim sıkıntının hatırası, hafızamda hala taze oldu-ğu için genç fakire bir sual daha sormaktan kendimi alamadım:

— Svamiji hayretteyim. Siz insanın kimseden yiye-cek istememesi gerektiğini bize öğretiyorsunuz. Farz edin ki kimseden yiyecek istemedim ve kimse de bana yiyecek getirmedi. O zaman açlıktan ölürüm.

Diyananda birden sert bir cevap verdi:

— Alı ^Ttioirc-at t^aheriAi-KP öl Mııkımria Cenabı Hak-

olan Tanrı, hiç şüphesiz ki kullarının rızkını da vere-cektir. İnsanları ne piring lapası, ne para, ne de dost yaşatır. Allah sana verdiği ruhu geri alsa paranın, pi-rinç lapasının, yahut dostların sana yardımı olabilir-mi? Bunlar Cenabı Hakkın insanları yaşatmak işinde kul-landığı birer vasıttan başka birşey değildir. Mide ye-diklerini kimin sayesinde hazmediyor? Nefsine hakim olmasını bil, Mukunda! O zaman bütün engelleri aşabi-lirsin.

Diyananda'nın bu fevkalâde sözleri benim tâ ilikle-rime kadar işlemişti. O ana kadar maddi ihtiyaçların, manevi ihtiyaçlardan evvel geldiğine dair mevcut ka-naatimi tamamen terk etmiştim. Hemen devamlı suret-te seyahatle geçen hayatımın ilkeri yıllarında Benares'-teki aşramda öğrendiğim bu

dersin hakikatin ifadesi ol-duğunu ispat edecek hadiseler yüzlerce defa cereyan etti.

Diyananda'nın kıymetli irşadlarına rağmen aşram-daki diğer talebelerle aram gün geçtikçe bozuluyordu. Ben günlerimin büyük kısmını ibadetle geçirmeye ta-raftardım. Onlar ise daha ziyade aşramın tertibi, düze-ni, yiyecekler, temizlik gibi idari işlerle meşguldüler. Ben ibadetle meşgul olduğum için onların arasında his-seme düşen işleri yapamıyordum. Bu yüzden talebelerle aramdaki münasebet her gün biraz daha bozuluyordu. Bir şafak vakti çıkarak iba-det ediyor ve Tanrıdan bu halime bir çare bulması için yalvarıyordum. Fakat bütün ricalarım cevapsız kalıyor-du. Bir aralık birdenbire vücudumun tüy kadar hafifle-diğini hissettim. Nereden geldiği belli olmayan ilâhi bir karim sesi bana hitao edivordu :

mutfaktan beni çağırıyordu.

— Mukunda, bu kadar ibadet yeter aşağı in de işi-ni gör!

Başka bir gün olsa ona sabırsızlanarak cevap vere-bilirdim. Fakat o anda gözyaşlanımı silerek kuzu gibi bu davete icabet ettim. Habu ile birlikte Benares'in Ben-gali semtindeki çok uzak bir pazar yerinin yolunu tut-tuk. Pazarda alış verişimizi yaptığımız sırada, güneş he-nüz tam tepeye kadar

yükselmemiş olduğu için hava çok sıcak değildi. O pazan dolduran ev kadınları, satı-cılar, Brahman papazları, dullar, kılavuzlar arasından kendimize güçlükle yol açarak gerisin geriye yürüme-ye başladık. Bir aralık nereye çıktığı meçhul, dar ve uzun bir sokağın önünden geçerken, ne sebeptendir bil-mem, dar sokağı tetkik için birden başımı geri çevir-dim. Yolun nihayetinde fakirlerin pirlerine mahsus kis-veye bürünmüş, nurlu yüzlü bir yogi duruyordu. Biraz dikkat edince yoginin çehresinin bana hiç de yabancı gelmediğini gördüm. Bir an onu tepeden tırnağa ka-dar dikkatle süzdüm. Sonra zihnimde bir şüphe belirdi.

— Bu başıbozuk rahibi de kim bilir kime benzeti-yorsun? Dalgacı, yürü bakalım diyerek yoluma devam ettim.

Fakat on dakika kadar yürüdükten sonra birden ayaklarımda bir ağırlık dizlerimde bir katılaşma hisset-tim. Adımlarımı güçlükle atabiliyordum. Geri dönerek yürümeye başladım. Adımlarım birdenbire çevikleşti. Tekrar asıl istikametime dönerek yürüdüm. Adımlarım tekrar ağırlaştı, yürüyemez oldum.

— Bu ermiş miknatis gibi beni kendisine çekiyor,

na dair pek çok şey bildiğini gösterdi. Hakkımda hemen hemen bilmediği şey yoktu. Annemin bana hediye etmiş olduğu tılsımlı bazubendin hikâyesini, onun esrarengiz bir şekilde nasıl kaybolduğunu. Diyananda'mn aşramm-da başımın dertli olduğunu, velhasıl bütün dertlerimi teker teker biliyordu.

Nihayet bana :

— Kalküta'ya dönmelisin, niçin hısım akrabalar-dan uzak yaşayarak onları muhabbetinden mahrum ediyorsun? dedi.

Onun bu tavsiyesi canımı sıkımişti. Ailemden gelen ve geri dönmeme rica eden sayısız mektuplardan hiç bi-rine cevap vermemiştim. Buna rağmen Kalküta'dakile-rin hepsi de çok geçmeden geri döneceğime inanıyor-lardı. Bilhassa ağabeyim Ananta : «Yuvadan kaçan ku-şun yükseklerde uçtuğunu ve bu yüzden pek yakında yorularak yuvasına döneceğini, söylediği için Kalküta istikametinde uçmamaya azmetmiş bulunuyordum.

— Efendim, ne Kalküta'ya, ne de evime dönece-ğim. Ama siz nereye

giderseniz gidin takip edeceğim. Lütfen bana isminizi ve adresinizi verin, dedim.

Adım Fakir Sri Yuktesvar Giri. Asıl aşramım Kal-küta'da Sarampore'de, Rai Ghal yolundadır. Buraya sadece annemi ziyarete geldim. Bir kaç gün içinde dö-neceğim, dedi.

O anda Cenabı Hakkm kullarına ne tuhaf oyunlar oynadığını merakla düşündüm. Serampore Kalküta'dan yirmi kilometre uzakta olduğu halde Sri Yuktesvar'ı o kadar sene içinde bir kerecik olsun görmemiştim! Ne tuhaf ikimizde kendi şehrimizden uzak bir yerde bulun-duğumuz sırada karşılaşmıştık.

Sri Yuktesvar'm sesi ilk defa olarak haşin bir tona

SRI YUKTESVAR GİRİ

Sen ne dersin de, ehemmiyeti yok! Dört hafta geç-medenden bana geleceksin! Sana karşı beslediğim ebedi muhabbeti anlattım ve seni bulmaktan dolayı duydu-

mız zaman sana bu kadar yakın ölmüyacağım. Benim yeniden alâkamı uyandırmak zorunda kalacaksın. Se-ni kendime bir mürit olarak kabul etmem pek kolay ol-mayacak. Benim sıkı disiplinimle yetişmek için, her em-rime son derece büyük bir sadakat göstermek lâzımdır.

AŞRAMDAN KAÇIYORUM

Onun bu sözlerine derin bir sükûtle mukabele et-tim. Bu sırada gurum neler düşünmekte olduğumu an-lamıştı.

— Sen Kalküta'ya akrabalarının ve ailenin alayla-rına hedef olmak istemediğin için dönmek istemiyorsun, dedi.

— Kalküta'ya dönmeyeceğim.

— Sen ne dersin de, ay tamam olmadan yanıma döneceksin.

— Katiyen dönmeyeceğim.

Sri Yuktesvar'm ayaklarına hürmetle, kapandık-tan sonra tartışmayı daha fazla kızıştırmadan oradan ayrıldım.

Ertesi sabah aşramdaki talebelerle aram daha faz-la bozuldu. Vaziyet gittikçe tahammül edilmez bir hal alıyordu. Aradan üç hafta geçti. Nihayet Bombay'da yapılacak bir konferansa iştirak etmek üzere Diyanan-da da aşramdan ayrıldı. İşte o zaman bir kızılca kıya-mettir koptu. Talebeler, benim çalışmayıp orada para-zit gibi yaşadığımı söylüyorlardı. O vakit Diyananda'yı dinleyerek babamdan gelen parayı geri gönderdiğime bin defa pişman oldum. Aşramdan ayrılmak hususun-da kararımı verdim. Bu kararı arkadaşım Jitendra'ya

İster istemez Kalküta'ya dönmeye karar vermiş-tim.

— «Babam seni mirasından mahrum etse hakkı vardır. Mukunda. Şu haline bak bir kere. Kendini se-fil ediyorsun,» diyen ağabeyim Ananta'nın bu vaazı, kulaklarımı tahriş ediyordu. Tepeden tırnağa kadar toz içinde olan Jitendra ile ben, vazifesi icabı Kalküta'dan Kadim Agra şehrine nakledilmiş olan Ananta'mn evi-ne henüz gelmiştik.

— Ananta, sen de çok iyi biliyorsun ki, ben hayat-ta sadece Tanrının

mirasına konmaktan başka bir ar-zu beslemiyorum, dedim.
Ananta, — Hayatta önce para, sonra Tanrı gelir. Kimbilir? Hayat çok uzun, dedi.
Hadiseler Ananta'yı haksız çıkardı. Hayat hiç ol-mazsa onun için kısa sürdü. Bir kaç sene sonra bir has-talığa yakalanarak vefat etti.
Ananta gözleri memnuniyetten parlayarak beni iş-nelemeye çalıştı:
— Haniya aşramda hidâyete erecektiniz? Bakıyo-rum Benares'i arkada bırakıp yine kürkcü dükkanına döndünüz. Şimdi neler tasarlıyorsun bakalım derviş de-likanlı? dedi.
— Beni Ağra'ya gelmeye Jitandra ikna etti. önce Tac Mahali ziyaret edeceğiz. Ondan sonra da yeni ta-nıştığım gurumu bulmaya gideceğim. Serampore'da bir aşramı var, dedim.
Ananta bizi evinde misafir etti. Fakat gözlerinin hep üstümde olduğunu da görmüyor değildim. Bu iyiye alâmet değildi. Muhakkak bana bir oyun hazırlıyordu. Nihayet ertesi sabah erkenden oturduğumuz kahvaltı

setmiyorsun, öyle mi? Boş lâflar karın doyurmaz. Ya bir gün gelir de yabancı bir yerde yiyecek ve barınacak bu-lamazsan ne yapacaksın? O zaman dilenmekten başka bir çare kalmayacak, dedi.
— Kafiye. Ben Allaha iman ederim. O kullarının rızkı için binbir çare ve fırsat yaratır, dedim.
— Hep boş lâflar. Ya senin bu hayali felsefeni şu hakikat âleminde bir tecrübeye kalkışsam ne olur? dedi.
— Kabul. Sen Tanrının kudretinden şüphe mi edi-yorsun? dedim.
Ananta, biraz durakladıktan sonra, dramatik bir edayla konuştu :
— Pekâlâ! Tecrübeye hemen başlayalım. . Seninle mürit arkadaşın Jitandra'yı şurada yakındaki Brinda-ban şehrine göndereceğim. Yola çıkarken yanınıza bir rupi bile alamayacaksınız. Yolda ve Brindahan'da kim-seden ne para, ne de yiyecek dilenmiyeceksiniz. Girişti-ğiniz tecrübeden de kimseye bahsetmiyeceksiniz. Brin-daban'da yemeğinizi yiyecek ve orada fazla oyalanma-dan bu gece saat on ikiden önce buraya eve döneceksi-niz. Bütün şartlara riayet etmek şartile vaktinde bura-ya dönecek olursanız muhakkak hayretten sarığım ba-şımdan havaya fırlayacak, dedi.
— Peki! Bütün şartlarımı kabul ediyorum! dedim.
Ne kalbimde, ne de zihnimde en ufak bir şüphe kı-rıntısı dahi yoktu. Zira çocukluğumdan beri sayısız mu-cizelere şahit ve hedef olmuştum.
Ananta, o anda ağız hayretten açık kalmış Jitan-dra'ya döndü :
— Haydi öyleyse, hiç vakit kaybetmiyelim. Sizi ilk kalkacak trene bindireceğim. Jitandra seni de şahit ola-

nar, dedi.

METELİKSİZ YOLA ÇIKIŞ

Yarım saat sonra Jitandra ile ben bu meçhul seya-hata çıkmak üzere gidip biletlerimizi almış bulunuyor-duk. Ananta, gizlice para ve yiyecek taşımadığımızdan emin olmak için istasyonun تنها bir köşesinde üzeri-mizi tepeden tırnağa kadar araştırdı. Üzerimizde bir çöp bile bulunmadığını anlayınca çok sevindi. Bununla beraber, bu maceranın mali cephesi Jitandra'yı haddin-den fazla endişeye düşürmeye başlamıştı.
— Ananta, ne olur ne olmaz, bari bana ihtiyat ted-biri olarak bir, iki rupi ver. Hiç olmazsa başımız derde girerse sana telgraf çekecek kadar para bulunsun elim-de, dedi.

Derhal dostumu şiddetle azarladım.

— Jitendra! Eğer vaziyetten emin olabilmek mak-sadıyla Ananta'dan para alacak olursan bu iddiadan vazgeçeceğim, dedim.

Jitendra bu husumetim (Sert ve kaba davranış) karşısında : «İnsan cebinde para sıkırtısını duyunca kendini daha fazla emin hissediyor», diyerek bu niye-tinden vazgeçti.

Ananta'nın sesinde daha önemsiz bir ifade belir-mişti ;

— Mukunda, ben kalpsiz bir insan değilim. Mete-likesiz iki küçük çocuğu hiç bilmedikleri bir şehire gön-derirken, vicdanım rahatsız olmuyor değil. Eğer bir Lût-fu İlâhi sayesinde bu imtihanı başarıyla verirsen, beni de mürit olarak yetiştirmen için sana geleceğim, dedi.

soziennı ııraz şupueyie Karşuauını. rasat, un meme de vakit kalmadan tren hareket etti.

Jitendra. tren hareket ettikten sonra uzun zaman sessiz kaldı. Nihayet bir aralık birden bire beni çimdik-leyerek eğildi.

— Tanrıların bizim öğle yemeğini hazırlayacakla-rına dair en ufak bir alâmet göremiyorum, dedi.

— Fazla konuşma! Cenabı hak herkesin rızkını ve-rir, dedim.

— Madem sen O'na yakınsın. Bari kendisine söyle de öğle yemeğimizi fazla geciktirmesin, dedi.

— Bu kadar kederlenme Jitendra. Gülümse biraz bakayım. Tanrı Krişna'nın ayaklarıyla bastığı bu top-raklarda gezdiğim için çok memnunum. Yemekten önce Brindaban'daki mukaddes yerleri gezmeği kararlaştırma-mış mıydık? dedim.

Tam o anda bulunduğumuz kompartmanın kapısı açıldı, içeri iki yabancı girerek yanyana karşımıza otur-dular.

Tam karşımda oturan yabancı, bir aralık birdenbi-re bana karşı derin bir alâka gösterdi :

— Delikanlılar, Brindaban'da tanıdıklarınız var mı?

Ona, bakışlarımı başka tarafa çevirerek kabaca mu-kabele ettim :

— Sizi alâkadar etmez.

— Kalpleri çalanın (Hintçesi Hari olan bu tabir, kulların Tanrı Krişna'dan bahsederken kullandıkları lâ-kaptır.) sihrine kapılarak, evinizden kaçıyorsunuz gali-ba? Ben de Krişna'nın sihrine kapılmışımdır. Hava ce-

honncm «riVii cır>ol- Qi-7 r\e* îti pnrMilr RinHnhan'rla İrim-

na bırakın, dedi.

KADER YOLUMUZU DEĞİŞTİRİYOR

— Olmaz efendim. Bizi rahat bırakın. Yardım tek-lifinize çok teşekkür ederiz. Bizi evlerimizden firar et-miş iki çocuk sanmakla yanılıyorsunuz, dedim.

Bu sözden sonra aramızda başka birşey konuşulma-dı. Nihayet tren Brindaban istasyonunda durdu. Jiten-dra ile ben, istasyonun merdivenlerinden inerken, kom-partmandaki iki yolcu kollarımıza girdiler ve aynı anda yoldan geçen bir arabayı çevirdiler. Bu vaziyette daha fazla ayak direnmenin bir manâsı kalmıyordu.

Kısa bir araba yolculuğundan sonra, atlar, güzel bir çayırılık süsleyen, herdem yeşil ağaçların ortasında-ki muhteşem bir aşram önünde durdu. Velinimetlerimi-zin bu aşramda gayet iyi tanınan kimseler oldukları bel-li oluyordu. Mütebessim bir delikanlı, hiç bir söz söyle-meden bizi bir

misafir odasına aldı. Az sonra misafir odasına mağrur tavırlı yaşlıca bir hanım girdi.

Bizi oraya getiren adamlardan biri aşramın sahibi-sine hitap etti:

— Gavri Ma, maalesef prensler gelemeyecekler. Son dakikada bir mâni çıktı. Davetinize icabet edemedikle-rinden dolayı son derece müteesir olduklarını belirttiler. Ben de prenslerin yerine size başka iki misafir getirdim. Trene biner binmez onlara kanım kaydandı. Tanrı Kriş-nanın sadık kullarına benziyorlar.

Bu sözlerden sonra bizi oraya getiren iki ahabımız ayrılmak üzere kapıya doğru yürüdüler.

— Hoşça kaim çocuklar. Allah nasip ederse yine

— Aşrama hoş geldiniz. Bundan daha münasip bir günde gelemezdiniz. Aşramımıza mali yardımda bulu-nan iki prens vardı. Bugün onları yemeğe davet etmiş-tim. Şimdi aşçım leziz yemeklerini onlara tattırmadığı için kimbilir ne kadar üzülecek.

Bu iştah açıcı sözlerin Jitendra üzerinde garip bir tesiri oldu. Birden hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. Brindaban'da başına gelecek bir ziyafet sofrasının baş misafirleri arasına girmişti. Kaderin bu oyununa daha fazla tahammül edemediği anlaşıyordu. Ev sahibimiz ona merakla baktı. Fakat hiç bir sual sormadı. Belki de ilk gençlik çağındaki çocukların bu gibi hallerine alışıktı.

Öğle yemeğinin hazırlanması emredildi. Gauri Ma öne geçerek bizi havası baharat kokusuyla dolu yemek salonuna götürdü. Sonra bitişikteki mutfağa geçmek üzere yanımızdan ayrıldı.

— Ben ise hep o anı bekliyordum. Yalnız kalır kal-maz Jitendra'nın vücudunda en nazik noktalardan bi-rini seçerek oraya müthiş bir çimdik attım. Onun bana trende attığı çimdiğin acısını ancak bu şekilde çıkara-bilirdim.

— Şüpheli başı, gördün mü bak, Krişna niçin bi-raz acele etmiyor, demiştin. Hatırladın mı?

Ev sahibimiz, biraz sonra yanında genç bir yelpaze-ci kızla içeri girdi. Yere serilmiş işlemeli kilimin üzerine oturduk. Genç kız bizi yelpazesıyla yellemeye başladı. Aşram müritleri ellerinde otuz çeşitten fazla olan yemek tabaklarıyla bir gidip bir geliyorlardı. Otuz çeşitten fazla yemek ve tatlıyla bu sofrayı, ancak muhteşem bir ziyafet sofrası, diye tarif edebiliriz. Jitendra ile ben öm-

ziyafete gelmemek için kimbilir ne kadar mühim sebep-leri çıkmış olmalı. Bu yemeğin hatırasını, ömrümüzün sonuna kadar unutamayacağız, dedim. Ananta ile iddiamızdan kimseye bahsetmeyeceği-mize dair sözleşmiş olduğumuz için, bu âlicenap hanıma Brindaban'a ne maksatla geldiğimizi izah edemedik. Yemekten sonra Gauri Ma'ya yüzlerce defa teşekkür ederek oradan ayrılmaya hazırlandık. Ev sahibimiz bizi takdis ettikten sonra aşramı tekrar ziyaret etmemizi ri-ca ederek bizi uğurladı.

Sri Yuktesvar balkonlu oturma odasında yere serilmiş bir kaplan postunun üzerinde oturuyordu. Beni ka-pıdan selâmladı:

— Nihayet geldin ha?

Sesi soğuktu ve halinde en ufak bir heyecan belirti-si dahi yoktu.
— Evet, aziz üstadım, sizi takiben buraya geldim, dedim.
Eğilerek pirimin ayağına dokundum.
— Nasıl olur? Hani sen benim arzulanma kulak as-mıyordun? dedi.
— Bundan böyle her sözünü dinleyeceğim, Guruji. Artık her sözünüz benim için bir kanun olacak, dedim. Konuşmamız devam etti.
— Mükemmel öyleyse. Şimdi senin mesuliyetini üstlenebilirim.
— Size bu mesuliyet yükünü seve seve devrediyo-rum, üstadım.
— öyleyse senden ilk ricam hemen Kalküta'ya ai-lenin yanına dönmendir. Senin Kalküta'daki koleje gir-meni istiyorum. Tahsiline muhakkak devam etmelisin.
Canımın sıkıntısını gizlemek istedim. «Emredersi-niz, efendim!» dedim.
Benim de ne kadar talihim var-dı! önüme kim çıkarsa çıksın bana hep mektepten dem vuruyordu.
— Bir gün gelecek Batı memleketlerine bizi temsile gideceksin. Elinde üniversite diploması olursa Batılılar karşılarna çıkan Hindu öğretmeni daha can kulağı ile dinlerler.
Kederim dağılmıştı:
— Siz benden daha iyi bilirsiniz, Guruji...

olup bitecek olayları nasıl gördüğünü ancak çeyrek asır sonra anladım. O anda kendisini memnun etmek mak-sadıyla bu arzusuna istemiye istemiye rıza gösterdim.
— Zaten üniversiteye devam etsen bile Kalküta bu-rya uzak değil. İstedğin zaman, vakit buldukça bura-ya gelebilirsin, dedi.
— Mümkün olursa buraya her gün geleceğim üsta-dım. Ömrümün sonuna kadar sizin otoritenizi kabul ede-ceğim. Yalnız bir şartla : Beni Krişna ile tanıştıracığı-nıza söz verin, dedim.
Üstadım bir an tereddüt ettiyse de ısrarımı görünce teklifimi kabul etti:
— Pekâlâ, öyle ise, senin arzun benim arzum olsun. Birden doğduğum günden beri kalbimi gölgeleyen karanlığın silinip kaybolduğunu hissettim. İçime nur dolar gibi oldu. Nihayet aradığımı bulmuş, hakiki bir fa-kirin yanında hedefime ulaşmıştım.
AŞRAMDA İLK GECEM
Üstad kaplan postundan doğrularak kalktı.
— Gel sana aşramı göstereyim.
Etrafıma bir göz atınca hayretten donakaldım. Du-varda asılı etrafı yasemin çiçeklerinden yapılmış çelenk-lerle süslenmiş bir resim beni şaşırtmıştı.
— Lahiri Mahasaya'nın resmi.
Sri Yuktesvarın sesi derhal hürmetkârane bir tona büründü.
— Evet. Lahiri Mahasaya benim İlâhi gurumdu. Hayatta bir insan ve bir guru olarak ondan daha yük-sek bir şahsiyete rastlamadım.

ae eaeDieceğimi Diemiyoraum.
Gurum önde ben arkada olduğum halde bütün evin içini ve etrafını dolaştık. Gayet büyük, eski ve mükem-mel bir şekilde inşa edilmiş olan aşram her tarafı yek-pare sütunlarla dolu bir avlu ile çevrilmişti. Binanın dış duvarlarını yosunlar kaplamıştı. Kül rengi düz dam üzerinde güvercinler •uçuşuyordu. Aşramın arka tara-fındaki bahçede sayısız meyva ağaçları vardı. İki katlı olan aşramın ikinci katındaki balkonlar üç taraftan bahçeye bakıyordu. Aşramın birinci katındaki geniş sa-lon dört taraftan

dama kadar uzanan sütunlarla çevri-liydi. Üstad her sene Eylül veya Ekimde yapılan ve do-kuz gün süren Durgaya Tempa festivalini burada tertip ediyordu.

Üstad o gece kendi evinde kalmamı rica etti. Aşram-da dini tahsillerini tamamlayan iki genç mürit, sofranın üzerini sebze yemekleriyle doldurdular. Ben üstadın kaplan postuna yakın bir yerde bir hasır üzerine bağdaş kurmuştum. Balkonun hemen ötesindeymiş gibi görünen yıldızlar çapkınca göz kırıyorlardı.

— Guruji, bana hayatınızdan meraklı safhalar an-latmaz mısınız? dedim. Sri Yuktesvar fazla tereddüt etmeden hayatının hi-kâyesini anlatmaya başladı.

— Ben 10 Mayıs 1855 te Serampore'da doğmuşum. Babam o sırada Serampore'da mühim ticari işlerle uğ-raşan çok zengin bir adammış. İşte bu gördüğün muaz-zam büyük malikane de bana ondan miras kaldı. Pek uzun bir tahsil görmedim. Daha doğrusu okul hayatını pek sıkıcı buldum. Daha delikanlılık devresine girmeden, evin bütün idare meseleleri benim omuzlarıma yüklen-di. Evlivim, bir kızım var. Delikanlılıktan sonraki orta

tesvar Giri adını da o zaman aldım. İşte hayatımın kı-saca hikâyesi Üstad bana hayatının sadece dış hatlarını anlat-mış ve iç hayatından bir kelime bile olsun bahsetme-mişt. Sözlerinin sonunda, benim merakla dinleyişimi görünce gülümsedi.

— Üstad, bana biraz da çocukluk hikâyelerinizden bahsetsenize.

KISSADAN HİSSE

Sri Yuktesvar'm gözleri kurnazca bir ifade ile par-ladı.

— Sana bir kaç hadise anlatacağım... Her birin-den birer hisse çıkar. Annem bir defasında ufakken be-ni evimizin karanlık bir odasında saklı duran bir haya-letten bahsederek korkutmaya kalkıştı. Hiç tereddüt et-meden hemen bahsettiği odaya giderek etrafta hayaleti aradım. Sonra hortlağı görmek fırsatını kaçırdığım için ne kadar üzüldüğümü de kendisine ayrıca anlattım. An-nem de bir daha bana katiyen hortlak hikâyesi anlatma-ya teşebbüs etmedi. Bu kıssadan kapılacak hisse, tehli-ke ile karşı karşıya geldiğin zaman, hiç tereddüt etme-den tehlikenin yüzüne bak. Bir dakika geçmeden artık korkmadığını göreceksin. Bir defasında da komşunun çirkin bir köpeğine vu-rulmuştum. Ona sahip olabilmek için elimden ne gelirse yaptım. Hisse : Her türlü bağıllık insanın gözlerini kör eder. İkinci olarak insanın arzu ettiği şeye onda olma-yan birtakım mühim vasıflar atfetmesine sebep olur. Bir defasında da annemin söylediği bir : «Başka birinin

dim. Yalnız ailenin gelirini toprağa yatırarak elde etti-ğim kârla geçimimizi teinin ettim. Hisse : Çocukların kulakları son derece hassastır. Körpe çağda kafalarına sokulan fikirler onların dimağlarında uzun zaman ka-lır.

KEİYA YOGA METODUNU ÖĞRENMEYE BAŞLIYORUM

Üstad bu sözlerinden sonra derin bir sessizliğe gö-müldü. Vakit gece yarısına geldiği zaman beni dar bir sedire götürüp o gece orada uyuyacağımı söyledi. Piri-min damı altında o gece ömrümün en rahat ve en

sakin uykusunu uyudum.

Sri Yuktesvar ertesi günün sabahı, bana Kriya yo-ga metoduyla fakirizmin sınırlarını öğretmeye başladı. Ben bu tekniği daha evvel Lahiri Mahasaya'nım

iki mü-ridinden - Babam ve fakir Kebalananda'dan - öğren-miştim. Ama üstad bu tekniği bana öğretirken kendimi kuş kadar hafiflemiş hissettim. Onun elinin elime en ufak bir temasıyla bütün benliğim sanki hep birlikte parlayan sayısız güneşlerin ortasında adeta bir ışık huz-mesi haline geliyordu. O sabahki ders esnasında, benli-ğimi en derin köşelerine kadar dolduran eşsiz bir bah-tiyarlık o gün akşama kadar devam etti. Aşramdan ay-rılmak kudretini kendimde ancak o gün öğleden sonra bulabildim. — Git. Fakat otuz güne varmadan döneceksin. Kalküta'daki evimin kapısından içeri girerken pi-rimin bu kehaneti yeniden kulaklarımda çınladı. Yi-ne sri Yuktesvar'm önceden haber verdiği gibi eve dön-

Yuktesvar'a müritlik edeceğimi öğrendiği zaman, son derece memnun oldu. O kadar ki bir gün içinde üniver-siteye girişim için gerekli bütün muameleleri tamamladı. Ertesi gün de Kalküta'daki İskoç Klışesi Kolejine yazıldım.

Birbiri ardından, kalbimi saadetle dolduran aylar geçti. Okuyucular bu aylar zarfında, kolejin yüzünü pek az gördüğümü tahmin edebilirler. Sri Yuktesvar'm aşramı beni kendisine büyük bir sihirle cezbediyordu. Üstad da her günümü aşramda ge-çirmeme hiç itiraz etmiyordu. Buna rağmen her imtiha-nı en asgari notla geçmeye devam ediyordum.

PİRİM NEFES ALMADAN YAŞIYOR

Aşramda günlük hayat, hemen daima aynı şekil üzerine cereyan ediyordu. Gurum daima şafaktan önce uyanıyordu. Yatarak, yahut bazen yatağın üzerinde bağ-daş kurup oturarak samadhi haline giriyordu. Bu hale girdiği zaman, üstadım bir iki defa nefes alıyor, sonra nefesi birden kesiliyordu. O zaman vücudunda en ufak bir hareket kalmıyor. Sri Yuktesvar adeta taş kesiliyor-du. Bu, fakirlerin derin vecd haline gelişleriydi. Samadhi faslını kahvaltı takip etmezdi. Önce pi-rim'le birlikte Ganj kenarında bir gezintiye çıkardık. Bu sabah gezintilerini hâlâ bütün canlılığı ile hatırlarım. Onun, o gezintiler esnasındaki âkilane sözlerinin bir tanesini bile unutmadım. Dönüşte bir banyo yapar, ondan sonra öğle yemeğini yedik. Yemeği, Sri Yuktes-var'm talimatı dahilinde genç müritler itina ile hazır t larlardı. Gurum vejeteryendi. Bununla beraber, talebe-

UUCU UCgİŞLİ-UCU.

öğleden sonra, ziyaretçiler gelirdi. Dünyanın her tarafından, aşrama dolan misafirlerin haddi hesabı yok-tu. Samimi niyetlerle gelen bütün misafirleri Sri Yuk-tesvar nazik bir tavırla karşılardı. Herkesi can kulağıyla dinlerdi. Kendisini bir beden olarak değil sadece bir ruh olarak idrak eden pirim, bu âlem üstündeki insan-ları iki gruba ayırırdı: Tanrıyı arayanlar ve aramayan-lar. Onun için herkes hakkında bu iki ölçüyü dayanarak hüküm verirdi.

Aşrama öğleden sonra gelen misafirlerin bazıları saat sekize kadar kalırlardı. Sri Yuktesvar misafirle-rinden hiç birini karnı aç bir halde bırakmazdı. Herke-si doyururdu. Bununla beraber, herkesin ayağını yor-ganına göre uzatması gerektiğini söyleyerek evin mas-raflarını da gayet dikkatle hesaplardı.

Gecenin sakin saatlerinde Sri Yuktesvar gayet ha-kimane bir eda ile konuşmaya başlardı. Bu saatlerde söylediği sözler ebediyen yaşayacak sözlerdi. Bunlar es-ki klâsik filozofların hakimane konuşmalarını bile

sö-nük bırakıyordu. Sözleri birer inci tanesi gibiydi. Her sözü ölçülü ve asırların inbiğinden geçmişti. Onda in-sanın en ziyade gözüne ilişen konuşurken her kelimesin-den belli olan nefse itimadiydi. Gece yarısı yaklaşırken, gurum adeta bir çocuk sa-fiyetiyle mışıl mışıl uykuya daldı. Uyumak için de muhakkak yatak aramazdı. Çok zaman o beylik kaplan postunun hemen arkasında duran daracık divanın üze-rine başının altına bir yastık bile almadan uzanarak uyurdu. Bazen felsefi konuşmalarını sabahlara kadar sürdürürdü. Onun gece yarısından sonra saatlerce sü-

I/X ¥&££ V UI Ellilift £.X*(\AXX JJAi.iAAWV4.AiX. _SAA Ut A A > "^(^)>llı OCVXU)JOk OUft"

müş bile. Haydi Ganj kıyısında bir gezintiye çıkalım.» dediğine kaç defa şahit olmuşumdur.

Sri Yuktesvar'ın yanında geçirdiğim ilk aylar zar-fında çok faydalı bir ders öğrenmişim. Bu dersin mev-zuu da : «Sivrisineklerle nasıl başa çıkılımdı.

Ailemin yanmdayken evimizde daima cibinlik kul-lanılırdı. Bu yüzden sivrisinek nedir bilmezdim. Fakat Serampore'a gelip de aşramı gezdiğim zaman orada ci-binlik kullanılmadığını görünce fena halde canım sıkıl-dı. Zira aşramın içi de, dışı da sivrisinek doluydu. İlk ge-ce aşramda sivrisinekler beni tepeden tırnağa kadar şiş-lediler. Sabahleyin uyandığım zaman şişmedik tarafım kalmamıştı. Gurum halimi görünce bana acıdı. Bir kahkaha atarak :

— Git kendine de bana da birer cibinlik satın al, dedi. Yalnız kendine alırsan, yann gece bütün sivrisi-nekler hınçlarını benden alırlar.

Onun bu sözleri üzerine kendisine yüzlerce defa te-şekkür ederek minnettarlığımı belirttim. Serampore'de geçirdiğim her gece, Sri Yuktesvar, cibinliklerinin ka-natlarını indirmemi benden rica ederdi. O günden sonra Sri Yuktesvar'ın ricası üzerine her gece cibinliklerin ka-natlarını ben indirmeye başladım.

Cibinlikleri satın aldığım günden bir müddet son-ra, bilhassa bir gece sivrisinekler işi iyiden iyiye azıttı-lar. Halbuki cibinliklerin kanatlarını indirip yatakları hazırlamak vazifesini ancak Sri Yuktesvar'ın emri üze-rine yerine getiriyordum.. Halbuki o gece yatmazdan ön-ce pirim cibinlik kanatlarının indirilmesi hususunda o her vakitki emirlerini vermemişti.

Yatağa girdikten sonra sivri sinekler beni o kadar

yarısına doğru yattığım zaman, sivrisineklerin istikame-tine dönerek beni ısırmamaları için dua etmişim. Fa-kat dua da o azgın hayvanlara karşı para etmedi.

Yarım saat sonra pirimin dikkatini çekmek için ha-fifçe öksürdüm. Onu uyandırıp cibinlik kanatlarının in-dirilmesi için müsaadesini istemeğe karar vermişim. Bu vaziyet böyle devam edecek olursa sivrisineklerin kanlı ayın ve vızıltılarını dinlemeğe mecbur kalarak ızdırap içinde aklımı oynatacağım muhakkaktı.

NEFES ALMADAN UYUYAN FAKİR

Diğer taraftan Sri Yuktesvar'da en ufak bir kıpır-danma dahi görülüyordu. Dikkatini çekmek için ök-sürdüğümü de duymamış olacaktı. Nihayet daha faz-la dayanamıyarak yataktan kalktım. Ayaklarımın ucu-na basa basa ve

ihhtyatla Sri Yuktesvar'm yattığı yere yaklaştım. Ona doğru eğilince dehşetten buz gibi kesil-dim. Üstadım nefes almıyordu. Onu ilk defa olarak «Yo-gi vecdi» denilen hal içinde ve bu kadar yakından görü-yordum. O zaman ne kadar korkmuş olduğumu her hal-de tahmin edersiniz. Her halde ani bir kalp krizine kurban gitti, diye-rek doğruldum. Gidip bir ayna alarak tuttum. Ayna üzerinde en ufak bir buğulanma alâmeti olsun belirmedi. İyice emin olabilmek için parmaklarımla pirimin ağız ve burnunu kapadım. Onun ölmeyip yogi vecdi denilen hale girmiş bulunduğunu bilmiyordum. Onun burnunu ve ağzını kapamış bir vaziyette dakikalarca bekledim. Vücudu buz

— Yaa! Böyle demek? Benim üzerimde tecrübeye kalkıştık demek? Ah zavallı burnum!

Pirim cansız yattığı yerden doğrulmuş, bütün vücu-du kahkahalarla sarsılıyordu.

— Niçin gidip yatağına yatmıyorsun? Bütün âlemi kendi keyfin ve rahatın için değişir mi sanıyorsun? Âle-mi değiştirmeye kalkışacağına kendini değiştir, içindeki sivrisinek korkusundan nefsini kurtar! O korkuyu

def-et.

Onun emirlerine boyun eğerek kuzu gibi yatağıma döndüm. Fakat hayret o andan itibaren yanıma hiç bir sinek sokulmadı. O zaman, pirimin cibinlikleri sırf beni memnun etmek maksadıyla satın aldırılmış olduğunu an-ladım. Zira kendisinin cibinliğe filan ihtiyacı yoktu.

Siv-risineklerden korkmuyordu. Onda yogilere mahsus öyle bir kudret vardı ki, ya istediği anda irade kuvvetiyle sivrisinekleri kendisinden uzaklaştırabiliyor, yahut da onların ısırmaları karşısında içinde en ufak bir ızdırap duymuyordu.

Bunun üzerine :

«Pirim bana bu hadiseyle ders vermeye çalışıyor,» diye düşündüm. Ben de gayret ederek onun mertebesi-ne kadar ulaşmalıyım.

Bir yoginin yogi olabilmek için insanın dikkatini dağıtacak mahiyette binlerce hâdiseye sırt çevirerek içi-ne gömülme haline girebilmesi ve dışarda bütün olup bitenlere aldırış etmeyerek (sivrisinek vızıltısı, gün ışığı gibi) o içine gömülme hali içinde yaşamaya muktedir olması lâzımdır. Hidâyete ermiş bir yogi hislerini uyuş-turmasını bilmeli. İşte gözleri asıl nura ve kulakları asıl

Bana mühim bir ders vermiş olan sivrisinekler bir başka seferinde de dolayısıyla beni irşada vesile oldular. Birgün alacakaranlık çökmek üzereydi. Pirimin yanı-başmda oturmuş kendisini dinliyordum. Sri Yuktesvar, kadim dinî metinleri, fevkalâde bir şekilde tefsir ve izah-la meşguldü. O sessiz odanın içinde birdenbire azılı bir sivrisinek belirdi. Sivrisinek havada bir tur yaptıktan sonra pikeye geçerek indi ve çıplak kalçama kondu. Tam o zehirli iğnesini kalçama daldırdığı esnada, ben de far-kında olmayarak onu ezmek maksadıyla elimi kaldırdım. O anda birden Patanjali'nin (yogi pirlerinden biri) bir sözü hatırıma geldi. Ölmek için öldürmek lâzım geldiğine dair bir söz.

— Elini kaldırdığına göre indir de başladığın işi bi-tir.

— Üstadım. Siz de öldürmek fikrine taraftarmısı-nız?

— Hayır. Ama sen zihnen darbeyi indirmiş ve cina-yeti işlemiş bulunuyorsun zaten.

Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

İNSAN NIÇİN ÖLDÜRMELİ

Sri Yuktesvar o zaman zihnimi açık bir kitap gibi okumakta olduğunu gösterdi.

— Patanjali, düşünmekte olduğun o sözü ile, öl-dürmek arzusunun ortadan kaldırılmasını kastediyordu. Şu âlemde hiç bir mahlûka zarar vermeden yaşamak kabil değildir. İnsan, şu veya bu sebeple zararlı bazı mahlûkları

temizlemeye mecbur olabilir. Ama bütün canlıların bizim gibi, mayanın havasını teneffüse hak-

yaşayan., uu _yijn.ci/iitü iukvuuiiu i»va

insan nefsinin terbiye suretiyle yokedebilir, dedi. Sor-dum :

— Guruji, yani insan vahşi bir hayvanla karşılaş-tığı zaman ,onu öldürmeye kalkmayıp kendisini feda mı etmeli?

— Hayır insan bedeni çok kıymetlidir. Başka hiçbir mahlûkatta bulunmayan beyni ve bedeninin ana direği olan omurilik sistemi dolayısıyla insan, mahlûkat için-de en ziyade tekâmül etmiş olanıdır. Bu ikisi sayesinde, yetişkin müritler kâinatın sırrına vakıf olurlar. Halbuki tekâmül edememiş diğer mahlûklarda bu iki organ ge-lişmemiştir. Bir hayvanı veya başka bir canlıyı öldürdü-ğümüz zaman, muhakkak ki günah hanemize küçük bir günah yazılır. Ama insanın bedenini kaybetmesi,, kâina-tın kanunlarına aykırı birşeydir. Onun için, ancak mec-bur kaldığın zaman öldür. Başka zamanlarda bedenini ve nefsinin terbiye ederek mücadele et Üstadımızın yanında uzun yıllar kaldığım halde, onu, bir pars yahut kaplanla karşı karşıya görmemiş-tim. Fakat pirim bir defasında korkunç bir kobra yıla-nıyla karşı karşıya kalmış ve bir hareketiyle yılanı bo-yun eğdirmeye muvaffak olmuştu.

Kobra yılanlarından Hindistan'da çok korkulur. Bu korku da yersiz değildir. Zira her yıl Hindistan'da kob-ra yılanları yüzünden beşbin kişi ölmektedir. Sri Yuktes-var'ın o korkunç kobra yılanıyla karşılaşması hadisesi Puri'de vuku bulmuştur. Sri Yuktesvar'ın Puri'de ikin-ci bir aşramı vardı ki, bu aşram Bengal Körfezi yakın-larında çok güzel bir yerdedi. Bu hadise esnasında üs-tadın yanında Prafulla adında genç bir mürid bulunu-

Bu kobra hadisesini bana Prafulla şu şekilde anlat-tı:

— Sri Yuktesvar'la Puri'deki aşramın dışında, evin karşısındaki çimenlikte oturuyorduk. Bir aralık nereden çıktı bilinmez, tam karşımızda birden bir kobra yılanı peydah oldu. Bir metre kadar uzunlukta idi. Manzarası bile insanı dehşete düşürmeye kâfiydi. Sırtımdan aşağı buz gibi terlerin aktığını hissediyordum. Kobra bizi gö-rünce yıldırım gibi üzerimize gelmeğe başladı. Bir taraf-tan ilerliyor bir taraftan da o korkunç manzaralı başını havaya kaldırmış sallıyordu. Sri Yuktesvar kobrayı gör-düğü zaman, kılı bile kıpırdamadı. Sanki bir çocuğu sey-rediyormuş gibi memnun bir edayla kobraya bakarak için için güldü.

Prafulla yine aynı anı yaşıyormuş kadar heyecan-la sözlerine devam etti:

— Ben kobranın gurumu da beni de mahvedeceğini düşünerek tir tir titremeğe başlamıştım. Halbuki piri-min canavara aldırış bile ettiği yoktu. Korku ile üstadı-ma baktığım zaman, birden derin bir hayret içinde kal-dım. Sri Yuktesvar gözlerini kobraya çevirmiş, munta-zam bir şekilde ellerini çırpıyordu. (Burada bilhassa şu noktayı belirtmek münasip olacaktır : Kobra kendi hareket sahası dahilinde kımıldanan yahut hareket eden ne

varsa hepsine saldırır. Kobra ile karşılaşan bir insan için, yegane kurtuluş çaresi taş gibi hareketsiz kal-mak ve hiç kımıldamamaktır. Halbuki yukarda da gö-rüldüğü gibi Sri Yuktesvar hareketsiz kalmamış bilakis yılanı doğru dönerek ellerini çırpma'ya başlamıştı.) Üs-tadın bu korkunç misafiri hoş karşılayarak adeta eğlen-riirliö-ine şahit, nliivnrrhim Pten ise hatırım» p-elfm hiit.iin

İUCJL1 J Uİ V UÜL. UU1VV.VA ıvu.uu.1 pm.ü «»» i^»**»» j »»»» »»»..._ _
yorlardı. Kobra birdenbire durdu ve benim kadar hare-ketsiz kaldı. Üstadımın elleriyle okşar gibi yaptığı ha-reketlerle adeta büyülenmiş gibiydi. Yılanın o müthiş başı yavaş yavaş alçalarak büzüldü. Yılan başını yere indirdikten sonra, üstada iyice sokuldu ve onun bacak-ları arasından kayarak otların arasında kaybolup gitti. Prafulla sözlerini şöyle nihayetlendirmişti:

— Efendim kobrayla karşılaştığı zaman, ellerini ni-ye çırpmış ve kobra niye kendine hücum etmemişti? O zamanlar bu hareketlerin sebebini kendime izah ede-memiştim. Ama aradan yıllar geçti. Bu yıllar zarfında üstadın hiç bir canlıdan zerre kadar olsun korkmadığı-nı, sayısız misallerle öğrendim. Onda korku denen şey-den eser yoktu. Hiç bir şeyden korkmuyor, ürkmüyordu. FAKİRLER ZAYIFLARI ŞİŞMANLATIYOR

Aşramda geçirdiğim ilk aylardan birinde, bir öğle-den sonrası Sri Yuktesvar'm keskin bakışlarını üzerime dikmiş olduğunun farkına vardım.

— Sen çok zayıfsın. Mukunda, dedi.

Üstadım çok nazik bir noktaya parmak basmıştı. Hakikaten çok zayıftım Kalküta'da odamda raflara sı-ra sıra dizili kuvvet şurupları da ne kadar zayıf olduğu-mu gösteriyorlar. Müzmin zafiyetimi tedavi edecek bir ilaç da bulunamamıştı. Üstadım devam etti:

— İlâcın tedavi kudreti hudutsuz değildir. Yaratı-cı hayat kudretinin tedavi ve iyileştirme kudreti ise hu-dutsuzdur. Şuna bütün kalbinle iman et: Çok geçme-den ivilesecek ve kuvvetleneceksin.

Hayret Sri Yuktesvarın bu sözleri üzerinden henüz fazla vakit geçmeden kilo almaya, daha doğrusu düpe-düz şişmanlamaya başladım. O kadar sür'atle şişmanlı-yordum ki bir günden bir güne bu farkı seçebiliyordum. Üstadımın takdisi üzerinden daha iki hafta geçmişti ki hiç bir zaman erişemediğim bir kiloya eriştim.

Bu kadarla kalsa yine iyi. Çocukluğumdan beri ba-na hadsiz hesapsız ızdıraplara sebep olmuş mide rahat-sızlıklarım da bir daha geri dönmemek üzere geçmişti. Sri Yuktesvar'm bu hastalıkları iyi etme kudretine sa-dece kendi üzerimde şahit olmakla kalmadım. Üstadın korkulan hastalıklardan (verem, şeker hastalığı, safra, felç gibi) muztarip pek çok hastayı iyi ederek yepyeni bir hayata kavuşturduğuna defalarca gözlerimle şahit oldum. Yıllardan beri kadavradan farksız bir haldeyken bana sıhhat ve kudret vermiş olan üstada karşı duydu-ğum minnet hislerinin ne kadar derin olduğu herhalde anlaşılacaktır.

BİR GÜNDE ZAYIFLATIP — BİR GÜNDE

ŞİŞMANLATAN FAKİR

Sri Yuktesvar bu bahsi açtığım zaman bana şöyle dedi.

— Vaktiyle ben de senin gibi zafiyetten muzdarip-tim. Kilo almak için başvurmadığım çare kalmadı. Ni-hayet ağır bir hastalığı takip eden nekahat devresinden sonra kalkıp Benares'te bulunan Lahiri Mahasaya'mn aşramına

gittim.

— «Üstadım çok ağır bir hastalık geçirdim ve bu yüzden, çok kilo kaybettim,» dedim.

kat şuna eminim ki yarından itibaren kendini iyi his-setmeye başlayacaksın.»

Üstadın sözleri bana pek cesaret vermemişti ama, onun sözlerinin beni hakikaten iyi edeceğine kendimi ik-na ederek, evime döndüm. Ertesi sabah kendimi fevka-lâde zinde ve kuvvetli hissedince hemen üstadı arayarak sevinçle kendimi her zamankinden iyi hissetmekte oldu-ğumu söyledim.»

— «Ya! Demek bugün kendi kendine hayat ver-din?»

Hemen itiraz ettim. «Hayır üstadım. Bana siz yar-dım ettiniz.

Haftalardanberi ilk defadır ki kendimi bu kadar zinde hissediyorum.»

— Doğru. Çok ciddi bir hastalık geçirdin. Vücudun da henüz zayıf. Ama yarın ne halde olabileceğini kim bi-lebilir?»

— Tekrar eski dermansız halime dönebileceğimi dü-şününce korkuyla ürperdim. Ertesi sabah o kadar der-mansızdım ki bir gün evvel koşar adımlarla gittiğim La-hiri Mahasaya'mn aşramma ayaklarımı sürüyerek ve zorla gidebildim.

— «Üstadım, yine hastayım. Ayaklarımda zerrece derman kalmadı^»

Üstad hayretle beni süzdü. «Demek yine kendi ken-dini zayıflattın?»

— «Gurudeva, şimdi anlıyorum ki siz benimle alay ediyorsunuz. Artık sabrım tükendi. Size söylediklerime niçin inanmıyorsunuz?»

Üstadım bana muhabbetle baktıktan sonra şöyle dedi: «Seninle alay etmiyorum. Seni bir gün iyi edip er-tesi gün hasta eden ben değilim. Bunun sebebi senin

km kudretinden bir zerreyi taşıyan bir kıvılcımdır. Zih-nen hangi şeyi arzu edersen, o şeyin gerçekleşeceğini sa-na sayısız misallerle istediğin anda gösterebilirim.»

— Lahiri Mahasaya'nın boşuna konuşmadığım bil-diğim için kendisine bir سوال sordum : «Üstadım. İyi ol-duğumu ve eski ağırlığımı yine bulduğumu düşünecek olursam hakikatten iyileşir miyim?»

— «Tabii. Hem de şu saniyeden itibaren iyileşmeye başlarsın. Başladın bile.»

Üstadımın sözleri boşuna söylenmiş değildi. Daha o anda kendimi zinde hissetmeye başlamıştım. O kadar-la kalmayıp kilo almaya başladığımı farkettim. Üsta-dım bu sırada derin bir sessizliğe gömüldü. Onun dizle-ri dibinde birkaç saat geçirdikten sonra Benares'te an-nemin oturduğu eve döndüm. Annem beni görür görmez şaşır-dı:

— Oğlum sana ne olmuş böyle? Neyin var? Hasta mısın? Yüzün gözün şişmiş?

— Annem gözlerine inanamıyordu. Hastalıktan ön-ce nasıl toplu isem şimdi yine o derece topluydum. He-men bir kantar bularak tartıldım. İşte asıl derin hay-reti o zaman duydum. Bir gün içinde tam yirmidört ki-lo almıştım. Bu kiloları bir daha vermedim. Hep aynı şekilde toplu ve sıhhatli kaldım. Benim ne kadar sıska ve zayıf olduğumu bilen tamdik ve dostlar bu halimi gö-rünce şaşır-mış kalmışlardı. Nitekim bu mucizenin ki-min sayesinde vuku bulduğunu öğrendikleri zaman bir çok dostum hayat tarzlarını değiştirerek Lahiri Maha-saya'nın müritleri araşma katıldılar. Bu âlemde her şe-yin Tanrı'nın eseri olduğunu bilen ve hidayete ermiş olan üstadım Mahasaya için hiç bir şey imkânsız değil-

anın niKayesiü şü buzumıc

— «Bütün yaradılış, bir kanuna göre olmaktadır. Dış âlemde mevcut ve ilim adamları tarafından keşfedi-lebilen prensiplere tabîî kanunlar adı veriliyor. Bunların yanında şuur ve düşünce âlemini tanzim eden daha de-rin, daha ilâhî kanunlar vardır. Tabiatın bu derin ka-nunlarını da ancak derunî yoga ilmi sayesinde keşfedip öğrenebiliriz. Gizli manevî âlemin de kendisine mahsus tabîî ve muayen kanunları, hareket kaideleri mevcuttur. Maddenin hakiki aslına ilim adamları değil, gerçekten nefsini idrak ve terbiye etmiş olan âkil kişiler varabilir.»

Sri Yuktesvar Vedalardan (Hintlilerin mukaddes kitapları) başlayarak Kur'anı Kerime kadar bütün mu-kaddes kitapların fevkalâde mükemmel bir şekilde tef-sirini yapardı. Bu tefsirler esnasında karşısındaki şahıs-ların en ufak bir dalgınlığını dahi gözden kaçırmazdı. Bir gün öğleden sonra, yine onun o hakimane ifadesiyle mukaddes kitapları tefsir ettiği bir sıradaydı. Her za-manki gibi bütün dikkatini benim üzerime vermişti. Bir-den sözlerini yanda bıraktı:

— Mukunda! Akim başka taraflarda geziyor. Derhal itiraz ettim :

— Guruji, yerimden bile kıpırdamış değilim. Göz-kapaklarım bile kımıldamadı. Ağzınızdan çıkan her ke-limeyi tekrar edebilirim.

— Hiç kıymeti yok. Kendini can kulağı ile bana vermiş değilsin. Bu itirazın da zihninde olan bitenleri bana anlatıyor. Bir saniye evvel düşüncelerinde üç ayrı mevzu vardı. Bunlar üç ayrı yogi müessesesine aitti. Bi-ri bir ovada, biri bir tepenin üzerinde, biri de Okyanus kenarında kurulmuş üç ayrı aşramı tahayyül ediyordun,

Benim zihnime rastgele girmiş düşünceleri bile oku-yan bir üstadın karşısında ne yapabilirdim ki?

— Doğru, ama ben kimsenin düşüncelerini lüzum-suz yere okumam. Zihnini dolduran o yapılara ait hayal-ler çok uzun yıllar sonra gerçekleşecek. Şimdi onlara ve-rilecek vaktimiz yok. Vakit kaybetmeden çalışalım, dedi. Üstadım gelecek yıllar zarfında benim hayatımda cereyan edecek olan üç mühim hadisenin bu şekilde ba-sit iki cümleyle haberini vermişti. Hakikatten ilk gençlik günlerimden beri hep ayrı ayrı memleketlerde ve ayrı ayrı yerlerde kurulmuş üç binanın hayali zaman zaman zihnimde belirliyordu. Sri Yuktesvar'm saydığı sıra ha-linde bu üç evin hayali hakikaten bir gün gerçek oldu ve bu üç ev hayatımda hakikatten büyük birer rol oyna-dı. Önce Rançi ovasında çocuklar için bir fakirizm mek-tebi inşa ettirdim. Sonra Amerika'da geçirdiğim yıllar zarfında Los Angeles'te bir tepenin üzerinde bir yogi enstitüsü kurdurdum ve nihayet Güney Californiya'da uçsuz bucaksız Pasifik sahilleri kenarında yogiler için bir aşram ve enstitü inşa ettirdim.

Üstad hiç bir zaman gurura kapılıp :

— Falan, filan hadiseler muhakkak surette yakın-da vukubulacaktır diye kehanette bulunmazdı.

Bilâkis : «Acaba şöyle bir hadisenin vukubulabile-ceğini zannetmiyor musun?» diye imâda bulunurdu. Her şeyi tam olarak idrak etmiş bir insandı. Son derece mütevazıydı. Manevi âlemde yaşamasına rağmen, bu dünyayı ve bu dünyanın icabettirdiği gayretleri de bir an olsun unutmazdı. Ayaklarım yere sıkıca basmış, ba-şı ise göklerde bulutların arasındaydı.

Gurum insanüstü kabiliyetlerini bahis mevzuu yap-mak istemezdi. Ne gibi bir kehanette bulunursa bulun-sun, ne kadar imkânsız bir şey yaparsa yapsın, hiç bir vakit gurlanmaz, o mütevazı halini muhafaza ederdi. Konuşurken etrafmdakileri şaşırtacak şeyler söylemek-ten kaçınırdı. Halbuki faaliyet halinde iken daima için-den geçenleri olduğu gibi söylerdi. Nice fakirler bilirim ki mütemadiyen mucizelerden bahseder fakat hiç bir mucize yaratmazlardı. Halbuki Sri Yuktesvar hiç bir mucizeden bahsetmediği halde istediği zaman istediği mucizeyi yaratıp istediği kehanette bulunurdu.

Üstad bu hususta düşündüklerini bana söyle açık-ladı :

— Hidayete ermiş bir insan, ruhen yüksek bir mer-tebeye erişmedikçe hiç bir mucize göstermeğe kalkış-maz. Allah, yaradılış sırlarının rastgele açıklanmasın-dan hoşlanmaz. Ama şu âlemde herkes canının istediği gibi hareket edebilir. Bununla beraber, bir fakir hiç bir zaman fevkalâde kudretini bir anlık hevesine kurban ederek hareket etmemelidir.

Sri Yuktesvar hemen daima derin bir sükûn içinde yaşardı. Onun bu hali de kendisinin daimi surette hali teemü'de bulunduğunu gösteriyordu. Üstadım benim üzerimde daima müspet bir tesir icra ederdi. Aşrama dertli yahut dalgın bir halde girecek olursam çok geç-medən ruh halimin tamamen değiştiğini görürdüm. Da-ha gurumu gördüğüm anda bütün dertlerimi ve üzün-tülerimi unutturdum.

İNSAN NİÇİN HASTA OLUR

rini terbiye etmelerini söylerdi. Kendi işini kendi görür, çamaşırlarını kendi yıkardı. Sri Yuktesvar çok kültürlü bir insandı. Fevkalâde mükemmel şekilde İngilizce, Fransızca, Hinduca, Bengalce ve Sanskritçe bilirdi. Li-san öğrenmek ve öğretmek için de gayet pratik usuller bulmuştu. Sri Yuktesvar kendi vücuduna da itina eder-di. Sıhhati daima mükemmeldi. Onu bir defa bile rahat-sız görmedim.

— Vücudumuz gayet hain bir dosttur, derdi. Ona sadece neye ihtiyacı varsa o kadarım verin... Daha faz-lasını değil. Izdırap ve haz geçici şeylerdir. İyi ve kötü denilen her şeye aynı sükûnetle tahammül edin ve on-ların ikisini de dimağınızda yerleştikleri yerden atıp ko-vun. Nekahat gibi hastalık da insanın vücuduna muha-yele, dimağ denilen kapıdan girer. Hastalandığınız za-man bile kendinizi hasta olmadığınıza ikna edin. Hoş karşılanmayan misafir, geldiği evde fazla kalmaz.

Sri Yuktesvar müritlerine daima Batı ile Doğu,ara-sında birer bağ olmalarını tavsiye ederdi. Huy ve adet-leri bakımından tamamen şarklı olmasına rağmen, ka-faca batılıydı. Batılıların ilmini, ileri sıhhi metodlarını, doğuluların da dini fikirlerini beğenirdi. Disipline de fazla ehemmiyet vermezdi. Son derece ateşli olduğu hal-de derin bir manevi huzur içinde yaşıyordu. Vedalarda-ki âkil insan tarifine tıpatıp uygundu.

«Şefkat gerektiği yerde çiçeklerden daha yumuşak, prensiplerin tehlikede olduğu yerde gök gürültüsünden daha kudretli,» bir adamdı. Halbuki pirim onların için-de bir taneydi. Browning'in dediği gibi şu âlemde :

«Ken-dileri karanlık oldukları için ışığa tahammül edemeyen insanların» sayısı az değildir.

Yuktesvara söylemiştim. Aşramda günlük işlerle uğraş-maktan ve derslere çalışmaktan bıkmıştım. Sri Yuktes-var'ın yanında altı ay kaldıktan sonra nihayet Himala-yalara gitmeye karar vermiştim. Henüz pirimin kudret ve

büyükliğini tam mânâsıyla anlamış bulunmuyor-dum.

Sri Yuktesvar sükunetle ve ağır ağır cevap verdi:

— Himalayalarda mağara kovuklarında yaşayan-lar çok, ama nefislerini idrak ederek hidayete ermiş fa-kirler pek azdır. İnsan hikmeti, hareketsiz dağlardan değil, nefisini idrak etmiş olan şahıslardan aramalıdır.

Üstadımın, bana öğretmenlik edecek olan şeyin bir dağ olmayıp kendisi olduğunu ima etmesine de ehemmi-yet vermedim. Onun ricam karşısındaki derin sükûtunu zımnen rıza sayarak, hemen evime döndüm. O gece Kal-kûta'da yol hazırlıklarımı tamamladıktan sonra, ertesi gün beş parça eşyama birlikte battaniyemin içine sar-dığım kitaplarımla İskoç Kilisesi Kolejindeki Sanskrit-çe profesörüm olan Behari Pundit'in evine gittim.

— Efendim, bana vaktiyle Lahiri Mahasaya'nım meşhur bir müridiyle olan dostluğunuzdan bahsetmişti-niz. Bana onun adresini verir misiniz?

— Ram Gopal Muzumdar'dan bahsediyorsun her halde? Ben ona «Uyuyan Evliya» derim. Daimi bir istig-rak halindedir. Yirmi senedir gözlerini kırpmamıştır. Evi Ranbajpur'dadır. Tarakesvar yakınında...

Hocama teşekkür ederek, derhal Tarakesvar'a git-mek için yola çıktım. Himalayalarda o ıssız mağaralar-dan birine çekilmeden önce «uyuyan evliyandan akıl al-mak istiyordum. Behari'nin bu ermiş dostu Bengal'in ıssız mağaralarında uzun yıllar kriya yoga metodu ile

TAEAKESVAR TAPINAĞINDA

Tarakesvar'da meşhur bir tapmağa gittim. Hindu-lar bu tapmağa çok büyük bir ehemmiyet veriyorlardı. Pek çok hasta orada mucizevi usûllerle iyi olmuştu. Mu-kaddes Tarakesvar tapmağına girdim. Mihrap alelade bir kaya parçasından ibaretti. O anda o kadar asabi bir haldeydim ki 6 taşın sembolün huzurunda eğilmek is-temedim. Mabetten çıktıktan sonra acele adımlarla az ilerde bulunan Ranbajpur yolunu tuttum. Bir aralık yolda rastladığım bir adama, Ranbajpur istikametini sordum. Adam derin derin düşündükten sonra nihayet sualime cevap verdi:

— Şu yoldan ilerde bir yol ağzına geldiğin zaman sağ taraftaki yola sap ve o yolu takip et.

Onun verdiği talimata uyararak bir kanalı takiben ilerledim. Nihayet karanlık bastırdı. Karanlık çöktükten sonra da daha iki saat zifiri karanlık cengalin kenarın-dan çakal seslerini dinleyerek ve sendeleyerek yürüme-ğe devam ettim. Nihayet inek boyunlarına asılı çanların seslerini duyunca bir köye vardığımı anladım. Sağa so-la seslendikten sonra nihayet bir köylü yanıma geldi.

— Ram Gopal Babu'yu arıyorum.

Adam huysuz bir sesle cevap verdi: «Burada o isim-de biri yok. Sen muhakkak o bahane ile başka işler çe-virmeğe gelmiş yalancı bir sivil polissin.»

Adama asıl maksadımı anlattığım zaman beni evi-

da sola sapman lâzımdı, sağa değil, dedi.

O zaman bana yol gösteren adamın ahlâksız bir ki-şi olduğunu anladım. O gece köyde köylüler binbir mü-zik aletinin korkunç gürültüleri arasında bayram yap-tıkları için uyumak nasip olmadı. Bunun üzerine gizli Yogi Ram Gopal'in evini bana göstermesi için Tann'ya sabaha kadar dua etmekle vakit geçirdim. Ertesi gün daha sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Ranbajpur

istika-metinde yola koyuldum. Pirinç çeltiklerini aşarak anız-larla dolu tarlalarda ayaklanmı parçalaya parçalaya yü-rüdüm. Kendilerinden yol sorduğum köylüler bana «Hep şuracıkta!» diyerek yol gösterdikleri halde ikinci vakti olduğu halde Ranbajpur halâ görünürlerde yoktu. Sı-caktan bitap bir hale gelmiştim. Güneş beynimde kay-nıyordu. Bir aralık ağır adımlarla bana doğru yaklaşan bir adam gördüm. Ona Ranbajpur'a ne kadar yol oldu-ğunu sordum : Ondan da muttat «Şuracıkta!» cevabını duymayı bekliyordum.

Yabancı şahıs sualime cevap vermeden yanıbaşım-da durdu. Kısa boylu ve zayıf yapılı olan adamın keskin bakışlı bir çift gözünden başka, insanın dikkatini çeken başka bir tarafı yoktu. Adam hemen parmağını yüzüme doğru sallayarak konuştu :

— Ranbajpur'dan ayrılmak üzereydin, ama iyi bir niyetle yollara düştüğünü bildiğim için seni bekledim.

Onun bu sözleri karşısında şaşırılmış kalmıştım. Be-nim niçin geldiğimi biliyordu. «Hiç habersizce beni evim-de yakalayıp bastıracağını sanmakla çok zeki olduğunu göstermek istiyordun. O profesör Behari'nin sana adre-simi vermeğe hiç hakkı yoktu.»

Karşımdaki fakir her şeyi haber aldığı için artık

karşımdaki fakir bana tepeden inme bir sual sordu :

— Söyle bakayım? Tanrı senin fikrince nerededir? Şaşkın bir halde ona cevap verdim:

— Tanrı hiç şüphesiz ki benim içimde ve her ta-raftadır, dedim.

Ermiş bunun üzerine kıkır kıkır güldü.

— Demek Tanrı her yerde hazır ve nazırdır. Öyle mi? dedi. Öyleyse, dün Tarakesvar mâbedindeki taştan sembolün derinliğinde bulunan sonsuz kudretin önün-de ne diye eğilmedin, delikanlı? Gururun yüzünden işle-diğin o hatanın cezasını, sağını solunu bilmeyen bir köy-lünün yanlış tarifi üzerine, boş yere yol teperek ödedin. Bugün de yolculuğun pek kolay geçmedi hani.

Bu kadarına diyecek yoktu. Karşımdaki keskin ba-kışlı fakir dündenberi başımdan geçmiş olan hadiseleri sadece sıralamakla kalmıyor, onları izah ta ediyordu. Karşımdaki çelimsiz adamın benliğinde her şeyi gören ve bilen gizli bir gözün mevcudiyetini anlayarak hayret içinde onun sözlerini, boynumu önüme eğerek, dinle-dim. Fakat işin en garip tarafı, karşımdaki Yogi'den et-rafa, insana zindelik ve enerji verici bir şey yayılıyordu.

Güneş altında cayıp cayıp yanan o tarlanın içinde ken-dimi deliksiz bir uykudan henüz kalkmış kadar rahat ve dinlenmiş hissediyordum.

Ermiş, bana hakimane bir kaç söz daha söyledikten sonra bakışlarındaki sertlik silinip kayboldu, gözlerin-de tatlı bir nazar belirdi. Benim omuzumu okşadı.

— Genç Yogi, görüyorum ki üstadından uzaklara kaçıyorsun. Halbuki onda senin muhtaç olduğun şeyle-rin hepsi var. Geri dönüp onun yanma gitmelisin. Sana

Ram Gopal bana, Sri Yuktesvar'la son konuşmam-da üstadımın söylediği sözü aynen tekrar etmişti. Ram Gopal muammalı bir bakışla bana baktı.

— Üstâdlarm zemini ve mekânı yoktur. Onlar her tarafta hazır ve nazırdırlar. Ermişler sadece Himalaya-larda ve Tibette bulunmaz. Uzaklara gitmekle aradığın şeyi bulamazsın. Ama ruhunu aydınlığa çıkarmak için» dünyamn öbür ucuna bile gitsen pirin daima senin yanı başında bulunur.

Benares'te daracak bir sokakta pirim Sri Yuktes-var'la nasıl buluşmuş olduğumu hatırlayarak derhal ona hak verdim.

— Şöyle kapısını kapayıp içine çekildikten sonra sessizce ibadet edebilecek gibi bir yerin var mı? dedi.

— Evet.

Fakir, bu kadar umumi bahislerden bu kadar hu-susi mevzulara ne kadar çabuk geçebiliyordu.

Yogi, o anda şu ana kadar unutamadığım derecede aydınlık bir bakışla gözlerim üzerine dikti.

— İşte senin mağaran orasıdır. Senin Himalayan da, Tibet'in de, mukaddes dağın da orasıdır. Ceriab-ı Hakkın mekânım işte o anda bulacaksın.

Onun bu basit bir kaç sözü, Himalayalara gitmek için içimde çocukluğumdan beri yaşayan arzuyu bir an-da silip götürmüştü. O ebedi karlar diyarının daima ha-fızamda yaşayan hayali, işte orada, o güneşlik tarlada bir daha dönmek üzere kafamdan silinip gitti.

Ram Gopal elimden tutarak beni küçük bir köye götürdü.

— Genç Yogi, senin bu Tanrıyı arayış şeklini be-ğendim. Sana karşı içimde büyük bir muhabbet beşli-

le süslenmiş çelenkler bulunan, minicik evlerden müte-şekkil bir köydü.

Ram Gopal beni evine sokunca, bir köşedeki bam-bu kamışından yapılmış sedire oturttu. Bana biraz mey-va suyu ve bir peksimet verdikten sonra, evinin önün-deki sundurmaya çıkarak orada lotus vaziyetinde bağ-daş kurdu, istiğrak haline girdi.

Lotus vaziyeti, Hint Fakirlerine mahsus ve alışılma-sı gayet güç bir bağdaş kurma şeklidir. Fakirlerin, pud-masana adını verdikleri bu bağdaş kurma vaziyeti, bel-kemiğini dik tutmaya ve yogilerin nefes almadan dur-dukları vecd hali sırasında öne veya arkaya devrilmele-rine mâni olur. Fakirizm mesleğine yeni girmiş olan müritlere bu bağdaş kurma vaziyeti uzun talim ve ter-biyeden sonra öğretilir.

Lotus vaziyetinde oturuş, bazı sinirleri tembih eder. Bu arada sadece vücudu değil, aynı zamanda dimağı da daima tetikte bulundurur. Batılı müritler lotus oturma-sını öğrenmeye başladıkları zaman, dizlerinin ve ayak bi-leklerinin müthiş ağırlara duçar olduğundan şikâyet ederlerdi. Fakat bütün mahzurlarına rağmen bu vazi-yette oturmak gayrete değer. Günde bir kaç dakika bu vaziyette oturmak için çalışılırsa bir kaç ay içinde ra-hatça lotus vaziyetinde oturmak mümkün olur. Bu otu-ruş şekli, fakirizm mezhebinde vücudu terbiye için gös-terilen sayısız ekzersizlerden sadece biridir.

FAKİRİN ODASINI DOLDURAN ESRARENGİZ IŞIK

Sadede gelemim. Ben de onu taklit ederek, lotus va-ziyetinde düşüncelere daldım. Dört saat kadar sonra

karnımın saatlerce önce yediğim bir parça kuru peksi-metle doymadığını ve fena halde acıkmış olduğumu an-ladım. Aynı saniyede Ram Gopal kımıldadı ve beni hay-retten şaşkına döndüren bir şey söyledi:

— Görüyorum ki karnın acıkmış. Merak etme. Bir kaç dakika sonra yemek hazır olacak.

Sundurmanın bir köşesinde harıl harıl yanan bir ocak üstünde bir tencere vardı. Bir kaç dakika içinde tencerede pişirilen pilâv muz yaprakları üzerinde bize sunuldu. Sofrayı hazırlamak için bütün yardım teklif-lerimi, Ram Gopal:

— Misafir Tanrı'mn bir parçasıdır. Diyerek nezaketle reddetti.
Cengalin ortasındaki minicik köyün, yine minicik bir evinin sundurmasında Uyumayan Fakirin yanında diz çöküp oturdüğüm zaman üç beş metre ilerdeki köy meydanında dolaşan ve oturan yerlilerin yüzlerini pek iyi seçemiyordum. Fakat asıl garip hâdiseye, az sonra Ram Gopal'le birlikte yatacağımız odaya girdiğim za-man şahit oldum. Fakirin odası, nereden geldiği bilin-meyen tatlı ve esrarangiz bir aydınlıkla nura boğulmuş-tu. Ram Gopal bana yatak olarak, eski püskü, yırtık bir iki battaniye serdi. Sonra kendisi de odanın köşesindeki bir hasırın üzerine tekrar lotus vaziyetinde oturdu. Onun etrafını saran bu esrarangiz hal, beni iyiden iyi-ye meraka düşürmüştü. Ev sahibim kendisi uyumadığı için yatağa ihtiyacı yoktu. Uyku zamanı geldiği zaman odasının bir köşesine çekilip lotus vaziyetinde istiğraka dalyordu. Nihayet daha fazla dayanamıyarak bir sual sordum :
— Efendimiz, niçin beni de samadhi (nefes alma-

Ram Gopal uyanıp doğrulduğumu görünce sordu :

— Niçin yatıp uyumuyorsun?
— Üstadım, gözlerim açıkken de kapalıyken de müthiş bir ışıık tufanı içindeyim. Bu kadar aydınlıkta uyuyabilmek kabil mi?
— Tann senin bu manzaraya şahit olmam mukad-der kılmış. Bu semavi aydınlık her zaman ve herkese görünmez.
Ermiş, bana karşı muhabbetini ifade eden bir iki kelime daha söyledi. Şafak söktüğü zaman Ram Gopal bana birkaç peksimet vererek hemen yola çıkmamı söy-ledi. Ona veda etmek bana o kadar zor geldi ki, ayrılık anında göz yaşlarımı tutamadım. Yogi bu halimi görün-ce bana şefkatle baktı:
— Seni geriye elin boş çevirmeyeceğim, dedi.
Gülerek sert bir bakışla bana bakmaya başladı. Bir-den sanki yere kök salmış gibi oldum. Gözlerimden bü-tün vücuduma dalgalar halinde derin bir huzur ve şük-ran yayılmaya başladı. O anda aylardır bana ızdırap ve-ren, sırtımdaki bir ağrının geçtiğine şahit oldum. Sema-vi bir ışıık âleminde yıkandıktan sonra, kendimi zinde-leşmiş hissederek bir daha ağlamadım. Üstadın ayağına dokunduktan sonra, kendisine veda ederek yola koyul-dum. Himalayalara gitmeyerek tekrar pirimin aşramma döndüm.
Pirimin önünde, içimden en ufak bir utanma hissi dahi olmadan durdum :
— Yine yanınıza döndüm, Guruji.
Sri Yuktesvar'ın tavrında hiç bir fevkalâdelik yok-tu. Sanki yanından hiç ayrılmamışım gibi bir tavır ta-

iup Karnımızı aoyuranm.

— Üstadım, buradaki vazifelerimi yüzüstü bıraka-rak sizi birden bire terketmekle kim bilir sizi ne kadar derin bir hayal sükutuna uğrattım. Bana kızgın olaca-ğınızı düşünüyordum, dedim.
— Yok canım, ne münasebet... öfke basit insan-ların işidir. Ben kimseden bir şey beklemiyorum. Onun için kimsenin hareketi benim arzularımla çatışamaz. Se-ni kendi arzulanma uygun şekilde kullanmak istemem. Ben ancak sen mesut olduğun zaman mesut olabilirim, dedi.
— Efendimiz, zaman zaman İlâhi muhabbet deni-len şeyden bahsedildiğini işitirdim, fakat hiç bir zaman onun bu kadar mükemmel bir şey olacağım sanmamış-tım,.
Birbirimizin gözlerinin içine baktık. Onun gözleri de benimkiler de yaşlıydı. Lâtif bir haz dalgası bütün benliğimi kapladı. Bir kaç sabah

sonra, bir aralık üsta-dımın boş olan oturma odasına gittim. Maksadım itikâ-fa dalmaktı. Fakat binbir çeşit karışık düşünce, zihni-mi başka istikametlere çekerek oyalyordu.

Birden, evin uzak balkonlarından birinden Sri Yuk-tesvar'ın seslendiğini duydum.

— Mukunda.

Beni rahatsız ettiği için, üstadıma fena halde sinir-lendim. Kendi kendime mırıldandım:

— Üstadım hem beni daima itikâfa çekilmeğe sev-İteder, hem de rahatça ibadet etmeme fırsat vermez. Kendi odasına girip, ibadete koyulduğumu pekâlâ bili-yor. Ne diye beni rahatsız eder bilmem?

Sri Yuktesvar bir kere daha seslendi. Yine kendisi-

tim :

— Üstadım, ibadetle meşgulüm. Gurum tekrar seslendi:

— Ben senin nasıl ibadet ettiğini biliyorum. Düşün-celerin rüzgâr önündeki yapraklar gibi darmadağın ol-muş. Şurada burada dolaşüyor. Haydi buraya gel...

GÖZLERİM YOGİLER ALEMİNE AÇILIYOR

Sri Yuktesvar ne vaziyette olduğumu biliyordu. Bu son sözünün tesiri altında kalarak, mahzun bir tavırla onun yanına gittim.

Üstadım, mültefit ve müşfik bir edâ ile bana bak-tıktan sonra, tatlı bir sesle konuşmağa başladı:

— Zavallı çocuk, dağlar sana istediğin şeyi verme-di. Ama üzülme.

Kalbinde uzun zamandır gizli yatan emeller artık gerçek olacak.

Sri Yuktesvar hiç bir zaman muammalı bir şekilde konuşmazdı. Halbuki bu seferki konuşması beni hay-retler içinde bırakmıştı. Tam o anda kalbimin üzerinde bir noktaya hafifçe vurdu.

Ansızın vücudumun olduğu yerde kök salmış gibi hareketsiz bir hale geldiğini hissettim. Sanki muazzam bir miknatis ciğerlerimdeki havayı çekip boşaltıyor gi-biydi. Ruhum ve beynim, bir anda bedenimin zincirle-rinden kendilerini kurtarmış, vücudumun her masama-tmdan bir mayi gibi dışarı akmaktaydı. Ruhum ve di-mağım bedenimden ayrılınca vücudumun cansız kaldı-ğın sandım, fakat bir dakika sonra hiç bir vakit bu ka-dar canlı olmamış bulunduğumun farkına vardım. Ar-tık benliğim, tek olan vücudumun içine kapalı kalmış âlemi kur.akhvordu. Zihnimin ufukların-

leri gayet açak şeknae goruyoraum. ropraK şenanaşmış gibi, hemen bütün ağaç ve bitkilerin köklerini görüyor-dum. Kâinatla aramdaki bütün manialar kalkmış gibiy-di. Dahası var, uzaklardan ve köklerini gördüğüm bu bitki ve ağaçların damarlarından yukarı doğru hareket eden usareyi bile görüyordum. Bütün şehir gözlerimin önüne serilmişti. Evvelce ancak görüş saham dahilindekileri görebildiğim halde şimdi her şeyi görüyor, her şeyi kavrayabiliyordum.

Şehrin kilometrelerce ötesinde bulunan Rai Ghat Lane'de dolaşan insanları görebiliyordum. Bu insanların arasında dolaşan mukaddes bir beyaz öküz de gözüme ilişti. Bu öküz, tembel tembel Sri Yuktesvar'm aşramı-na doğru yaklaşıyordu. Açık aşram kapısının önündeki meydana gelince, onu sanki iki adım önümdeymiş kadar yakın ve mükemmel bir şekilde gördüm. Sonra aşrama girip de onun tuğla duvarı ardında ilerlemeye başladığı zaman onu yine aynı şekilde vuzuhla görmeğe devam ettim.

O anda aslında göremeyeceğim yerlerde oldukları halde birçok şey bir kaç

dakikadan beri fevkalâde görüş sahamda titriyor ve ihtizaz ediyordu. Kendi vücudum, üstadın vücudu, etrafımızı çeviren sütunlu avlu, mefru-şat, yer, ağaçlar, güneşin ışıkları zaman zaman birden bire titreşmeye başlıyor. Bu titreşim gittikçe şiddetleniyor ve nihayet her şey, bir bardak su içine atılan kesme-şekerler karıştırıldıkları zaman nasıl dağılıp erilerse o şekilde bir ışık denizi haline gelerek eriyor, kayboluyorlardı. Ruhumun uçsuz bucaksız sahillerine, âdeta okya-nus dalgaları gibi coşkun haz dalgalan çarpıyordu. O

■znmnn Tann'nın rıhınnnn snnn crlmp? nren?

satmaya başladı. Bütün kâinat geceleyin uzaktan görülen bir şehir manzarası gibi, ıslıl ıslıl benliğimin derinlik-lerinde parlıyordu. Çok ama çok uzaklara kadar görebiliyordum. Bir kuyruklu yıldız gibi, ıslıl ıslıl, âdeta kâina-tın uçsuz bucaksız derinliklerinden, yıldırım hızıyla aka-rak geçiyordum.

YENİDEN DÜNYAYA DÖNÜYORUM

Birden yeniden nefes almaya başladım. Ciğerlerim-den boşalmış olan hava eski yerine döndü. Tahammül edilemeyecek kadar derin bir hayal kırıklığı ile yeniden asıl âleme döndüğümü ve ilâhi benliğimi kaybettiğimi anladım. Ruhum ve dimağım yeniden bedenimin içinde-ki hapishanelerine döndüler. Gurum, önümde hareketsiz duruyordu. O kadar uzun zamandır hasretle beklediğim, o kozmik âlemde beni yaşattığı için, minnet duyguları ile dolup taşarak pirimin ayakları dibine kapanmak istedim. Fakat o beni ayakta tutarak sükûnetle konuştu :

— Vecdle sarhoş olup, kendinden geçmemelisin. Şu âlemde daha senin için yapılması gereken çok iş var. Haydi gel de balkonu süpürelim. Sonra da Ganj kenarın-da biraz dolaşırız.

Gidip bir süpürge getirdim. Üstadım bana iki âlem arasında muvazeneli bir şekilde yaşamayı öğretiyordu. Ruh kozmik boşluklar üzerinde dolaşırken, beden dün-yevi işleri ihmal etmemeliydi. Fakat yarım saat sonra Ganj kenarında yürüdüğümüz esnada birden yine o koz-mik şuur haline döndüm ve Sri Yüktessvar'la kendimi Ganj kıyılarında dolaşırken, yine çok yükseklerden sey-reттіm. O günden sonra bir daha eski halime döneme-

vecde ulaştırabileceğimi öğretti.

TANRIYI BULUŞ

Bununla beraber bir gün üstadımın yanına çıktım :

- Üstadım Tanrı'yi ne zaman bulacağımı sizden öğrenmek istiyorum.
- Bu ne biçim sual böyle? Sen onu buldun bile.
- Ama üstadım nasıl olur? Gurum gülümsüyordu :

— Basbayağı olur. Vecd anı içinde idrak ettiğin âlem senin Tanrıyı bulmuş olduğunun en büyük delili-dir. Tanrı öyle zannettiğin gibi elle tutulur, gözle görülen bir varlık değildir. Tanrı, vecd anı esnasında tattı-ğın Ebedi Hazdır. Kriya Yoga metodu ile hislerimizi uyuşturup durdurarak çalışırsak hepimiz bir gün gelir onu buluruz, dedi.

— Üstariin size hediye getirdim. Bu alt: karnaba-harı kendi ellerimle dikip yine kendi ellerimle yetiştir-dim.

Kocaman karnabaharlarla dolu sepeti üstadıma âdeta merasimle sundum. Sri Yüktessvar iltifat eden bir tebessümle gülümsedi:

— Teşekkür ederim, Mukunda. Onları kendi odan-da muhafaza et. Yarın akşam yemeğine onları pişiririz.

Kolej yaz tatili bir iki gün evvel başlamış olduğu için, yazı pirimin yanında geçirmek üzere Puri'ye he-nüz gelmiştim. Yazı, üstad ve müritler Bengal Körfezi kenarındaki bu zarif iki katlı aşramda geçirecektik. Ertesi sabah tuzlu deniz meltemi ve aşramın sakin atmosferi içinde adeta yeniden bir hayata kavuşmuş ka-

le bir göz attıktan sonra onları dışardan görülmeyecek şekilde karyolamın altına sakladım.

— Haydi hep birlikte plaja gidelim.

Bu sözlerle öne düşen üstadı bütün genç müritler ve ben dağınık bir kabile halinde takip ederek plaja git-tik. Üstad bir aralık bizim dağınık bir düzende yürüyüşümüze tenkitkâr nazarlarla baktı:

— Avrupalılar yürürken sıra olmayı ve hep bir ahenkle yürümeyi severler.

Haydi, siz de ikişer ikişer sı-ra olun bakalım.

Bu sefer üstad önde, biz arkada intizam içinde yü-rümeğe başladık.

Bir aralık Gurum :

— Dur! Emrini verdi. Sonra soran nazarlarla ba-na baktı. Aşramın arka kapısını kilitledin mi?

— Kilitledim zannederim.

Sri Yuktesvar bir kaç dakika sessiz kaldı. Sonra ni-hayet:

— Hayır, yanıyorsun, dedi. Kapıyı kilitlemeyi unuttun. Aşramı korumak hususunda sana emanet edil-miş olan vazifeyi ihmal ettin. Bunun cezasını çekecek-sin.

Bunu takip eden sözleriyle Sri Yuktesvarın benimle alay ettiğini zannettim :

— Ceza olarak altı karnabaharından bir tanesini bir hırsız eve girip çalacak, dedi.

Üstadın emri üzerine geri dönerek tâ aşramın yakı-nma gelene kadar yürüdük. Nihayet Sri Yuktesvar bize döndü :

— Çocuklar siz biraz istirahat edin. Mukunda, şu

cezalandırarak.

Onun bu acaip sözlerinden dolayı içimde beliren can sıkıntısını gizlemeğe muvaffak oldum. Bir dakika son-ra yolun nihayetinde bir köylü belirdi.

Köylü hem yürü-yor, hem de kollarını iki yana açarak göbek atıyordu.

Meraktan çıldıracak hale geldiğim için gözlerimi adam-dan ayıramıyordum.

Sri Yuktesvar, adamın yolda mu-ayyen bir noktaya kadar geldikten sonra gözden kaybo-lacağını söylemişti. O anda yanıma sokulan pirim : «İş-te şimdi yol değiştirecek» dedi.

Köylü aynı anda birden bire istikamet değiştirdi, aş-ramın arka kapısına doğru ilerlemeğe başladı. Yolu ge-çerek arka kapıdan aşrama girdi. Gurum yanılmıyor-du. Arka kapıyı hakikaten açık bırakmışım. Adam az sonra kucağında binbir itina ile yetiştirdiğim karnaba-harımdan biri olduğu halde tekrar aşramdan çıktı. Son-ra sanki karnabaharı pazardan parasını ödeyerek almış gibi mağrur bir edâ ile yürümeğe başladı. Hırsız takip etmeye kalkıştıysam da Sri Yuktesvar kahkahalarla gü-lerek beni yoldan çevirdi.

— Zavallı adamın canı bir karnabahar istiyormuş. Bu civarda en az muhafaza edilen karnabahar seninki-ler olduğu için, onun bir karnabahar almasının hiç de fena bir fikir olmayacağını düşündüm, dedi.

Yıldırım hızıyla odama koştum. Hayret! Hırsız, şaşı-lacak bir fikri sabitle altın yüzüklerime, saatime ve ma-sanın üzerine bıraktığım paralarımı el bile sürmeden gözden tamamen uzak bir yerde, karyolanın

altında sak-lanan bir karnabahar mı çalmıştı.

O gece bu hadiseyi izah etmesini Sri Yuktesvar'dan rica ettim. Gurum hayır mânâsında başını salladı:

TELEPATİNİN ÎZAHİ

Hakikatten bir iki sene sonra radyo keşfedildiği za-man üstadın bu kehanetini hatırladım. Radyo dalgaları mesafe ve mekân unsurunu tamamen ortadan kaldırdı. Karnabahar «hâdisesi»nin mahiyetini radyo dalgaları ile gayet kolay izah edebiliriz.

Düşüncelerimiz boşlukta hareket eden çok hafif bir takım titreşimlerden ibarettir. Sri Yuktesvar ise mü-kemmel bir canlı radyo idi.

Nasıl hassas bir radyo feza-yı dolduran binlerce, mil-yonlarca ses dalgası arasından ancak muayen bir tane-sini seçip alırsa Sri Yuktesvar da karnabahar çalmayı kafasına koymuş olan bir yarım akıllı hırsızın düşünce-lerine ayarlanmış ve üstadım adamın niyetini onun di-mağından yayılan radyo dalgalarını almak suretiyle an-lamıştı.

1939 yılında radyo mikroskop keşvedildiği zaman Sri Yuktesvar'm bir sözü daha hakikat oldu. Radyo mik-roskop görünüşte hareketsiz gibi duran bütün madde-lerle, insan tarafından etrafa yayılan dalgaları almak-ta ve tesbit etmektedir. Bu dalgaların mevcudiyetinden çok uzun zamandır şüpheleniliyordu. Fakat bu aletin keşfiyle bu şüphe ortadan kalktı.

Telapati, klervoyans ve üçüncü göze inanan insanlar, inandıkları şeyin mevcudiyetini ispat eden ilk âleti bu şekilde gördüler.

Sri Yuktesvar, karnabahar isteyen adamın düşün-celerini sadece almakla kalmamış, bilakis o da benim karnabaharları sakladığım yeri göstererek, adamı hır-sızlığa ve dolayısıyla beni cezalandırmağa teşvik etmiş-tir. Riitin diisiinreler fezarinn iht.isn?

sini okumaya muktedirler.

Yogilerin terbiye ve tahsilinde, müzik festivalleri-nin de çok mühim bir yeri vardır. Bu festivallerden bi-rindeydi. Çalgıcılar evin üst katında yerlerini almış, lâ-tif Hint müziği ile etrafa nağmeler saçıyorlardı. Alt kat ve bahçe ise festival münasebetiyle davet edilmiş yüzler-ce misafirle doluydu. Misafirlere verilecek ziyafet muna-sebetiyle hazırlanan yemeklerin kokusu burun kemik-lerimizi bile kavuracak kadar nefisti.

GECE YARISI KEHANETİ

Gün battığı zaman, bütün misafirlerimizi ağırlamış-tık. Geç vakte doğru bahçeye misafirlerin yatmaları için kilimler ve halılar serildi. O gece Sri Yuktesvar beni ya-nına çağırdı ve misafirleri ağırlama işinde fevkalâde yardımlarım görüldüğü için o gece kendi odasında yata-bileceğimi söyledi. Bu, pirin müritlerine nadiren göster-diği bir iltifattı. Fakat o gece daha yatalı on dakika ol-mamıştı ki, üstad birden kalktı, tekrar giyinmeğe baş-ladı.

Yorgun olduğum için onun bu uyanışı canımı sıktı.

— Ne var, efendimiz? Neye kalkıyorsunuz?

— Davete gelen müritlerimizden bazıları trenlerini kaçırdılar zannederim. Birkaç dakika sonra burada ola-caklar. Onlara biraz yemek hazırlayalım.

— Guruji, sabaha karşı hiç misafir gelir mi?

— Sen kalkma, yat. Bugün çok yoruldun. Ben gi-dip yemekleri hazırlarım. Onun ardından ben de fırladım. Mutfağa inip ye-mek pişirmeğe başladık.

hiç biri seni üzmeyecek.

O ebedi bir takdim mahiyetindeki bu sözlerini söy-lediği sırada, avludan ayak sesleri duyduk. Aşağı koşup üstadımın az evvel bahsettiği talebeleri karşıladım. İç-lerinden biri af dileyen bir tavırla bana hitabetti:

— Sevgili kardeşim, üstadı gecenin bu saatinde ra-hatsız ettiğimiz için çok müteessiriz. Tarifeye yanlış bak-mışız treni kaçırdık, bunun üzerine üstadı görmeden yo-la çıkmayalım dedik.

Üstad az sonra onları kabul etti. Onları o kadar gü-ler yüzle karşıladı ki misafirler bir dakika sonra çekin-genliklerini unuttular. Bu olay da bana üstadımın gaip-ten nasıl haber aldığını gayet iyi gösterdi.

Dr. Narayan Chunder Roy adında bir tanıdığım var-dı. Ona üstadımdan ve onun tabiatüstü kabiliyetlerin-den-o "kadar çok bahsetmiştim ki, Dr.

Narayan nihayet dayanamadı ve benimle birlikte aşrama geldi. Fakat Dr. Narayan üstadımın kabiliyetleri hakkındaki şüpheleri-ni gayet açık şekilde belirttiği için Sri Yuktesvar biraz haşın bir tavırla bana döndü :

— Böyle ölü bir adamı ne diye aşrama getiriyor-sun?

— Efendimiz bu adam çok canlı bir adam. Ölü de-ğil ki..

— Öyle ama pek yakında ölecek.

Şaşırmış kalmıştım. «Efendimiz, Dr. Narayan'm ölümü oğlu için çok büyük bir darbe olur. Oğlu Santoş, babasının şüphelerini dağıtmak için elinden gelen bütün gayreti sarfediyor. Üstadım, ne olur bu adama yardım edemez misiniz?»

Gurumun çehresinde donuk bir ifade vardı: «Pek-

yatağa düşecek. Doktorlar onun hayatından ümidi ke-secek. Altı hafta sonra ölmesi mukadder. Fakat senin bana ricandan dolayı-bu doktor altı hafta sonra ölme-yip o tarihte ayağa kalkacak. Ama bir tek şartla. Onun koluna bir astronomik pazu bandı takmasını temin et-melisin. O buna çok mukavemet edecek. Ama ona tem-bih et. İyileşip ayağa kalktığı zaman sakın et yemesin. Bu ihtara kulak asmayıp yine et yiyecek ve tam altı ay sonra kendisini son derece zinde hissettiği bir anda bir-den ölecek. Bu kadar yaşaması da senin bana yaptığın ricadan dolayıdır.

Bu hikâyeyi.daha fazla uzatmaya lüzum yok. Erte-si gün doktorun oğluyla buluştum. Doktor için aldığı-mız pazu bandını hastaya ancak devamlı bir hafta ısrar-dan sonra takabildik. Onbeş gün sonra hiç umulmadık bir anda, doktor iyileşerek ayağa kalktı. Fakat altı ay sonra bir gün yediği bir etli yemekten sonra aniden ol-duğu yere düşerek öldü.

«TEHLİKELİ BİR HASTALIĞA YAKALANACAKSIN»

Bu vak'a üstada karşı içimde en derin hayret hisle-rinin belirmesine sebep olmuştu. Sri Yuktesvar, Doktoru^ iyi olmayacağına dair kafasında hakim olan düşüncele-re rağmen iyi etmeğe muvaffak olmuş ve benim ricam üzerine onun hayatını altı ay daha uzatmıştı. Bu da onun ne kadar büyük kudretlere sahip olduğunu göste-riyordu. Üstadın bu husustaki kabiliyet ve kudretini ar-kadaşım Sasi'nin başından geçen bir macera esnasında daha iyi gördüm. Üstad bazı arkadaşlarımı aşrama getirip orada mi-

hoşlanmıştı, fakat onun .başiboş ve serseriane bir hayat yaşamasından dolayı çok üzülmüyordu. Sri Yuktesvar, bir gün arkadaşıma muhabbetle

baktıktan sonra şunu söy-ledi :

— Şasi, hayatım tanzim edip dürüst bir şekilde ya-şamağa başlamazsan, tehlikeli bir hastalığa yakalana-caksın. Bak, Mukunda da şahit olsun!

Sonra seni ikaz etmedim deme!

Şasi bir kahkaha attı:

— Üstad, artık siz bana acırsınız. Benim başıma gelecek hallerden dolayı siz mes'ulsunuz. Beni iyi etmek de size düşer. Bu dünyada benim sizden başka kurtarı-cım yok.

— Öyleyse sözümü dinle de iki kratlık bir mavi sa-fır al tak. Safir sana yardım eder.

— VallaM üstadım safiri ben nasıl alabilirim? Za-ten Guruji, başıma bir felâket gelirse sizin beni koruya-cağınıza inancım var..

Sri Yuktesvar sözü uzatmadan ona cevap verdi:

— Bir sene geçmeden bana iki yerine üç safirle ge-leceksin ama o zaman onların sana hiç faydası olmaya-cak.

Şasi ıslah olmayacağını kendisini iyi etmek vazife-sinin tamamen üstada düştüğünü söyleyerek münakaşa-yı kesti. Aynı konuşma üstadla Şasi arasında birkaç ke-re tekrar edildi.

Bu hadisenin üzerinden tam bir sene geçti. Bir gün üstadı Kalküta'daki müritlerinden Narin Babu'nun evin-de misafir bulunduğu sırada ziyarete gittim. Sabahle-yin on sularında Sri Yuktesvar'la ben oturduğumuz sı-rada alt katta sokak kapısının açıldığını duydum. Üs-

lerime kulak asmadı. Git söyle ona, kendisini görmek is-temiyorum.»

Sri Yuktesvar'ın bu haşin tavrı beni şaşırtmıştı. Merdivenden alt kata koştum. Gelen hakikatten Sasi'y-di. Merdivenleri çıkmaktaydı.

— Oh. Mukunda! Üstad buradadır inşallah! Onu burada bulabileceğimi sandım.

— Evet burada, ama seni görmek istemiyor.

Şasi birden hıçkır hıçkır ağlayarak yanımdan geçti. Odaya girerek kendisini Sri Yuktesvar'm ayakla-rının dibine attı. Avucu içindeki üç safiri üstadın ayak-ları dibine koydu.

— Her yerde hazır ve nazır olan efendimiz, doktor* lar tez vereme tutulmuş olduğumu söylediler. Üç aydan fazla yaşayamayacağımı söylüyorlar. Yalvarırım size bu önemsiz kulunuza yardım edin. Beni iyi edip eski hali-me kavuşturabileeeeğinizi biliyorum, dedi.

— Hayatm ve akıbetin için endişeler duymakta bi-raz geç kaldın Şasi. Şu mücevherlerini al da git bura-dan.

O anda birden bana öyle geldi ki, Sri Yuktesvar'm bu haşin tavrı, yapmacık eseri-ydi. Üstad Sasi'nin ilâhi iyi etme kudretine olan inancım ölçmeğe çalışıyordu. Sa-si'nin hıçkır hıçkır merhamet dilenmesi ve üstadın o sakin ve haşin tavrıyla hiç sesini çıkarmadan duruşu tam bir saat devam etti. Nihayet üstadın önünde yerle-re kadar eğilmiş olan arkadaşşıma müşfik bir nazarla bakmaya başladı.

— Kalk artık, Şasi başkalarının evinde ne kadar gürültü ediyorsun. Safirlerini kuyumcuya iade et. Artık sana bir faydaları kalmadı. Git kendine bir pazı bandı

Sasi'nin göz yaşlarıyla yol yol olmuş çehresinde be-liren tebessüm yağmurdan sonra kırları aydınlatan bir güneşten farksızdı. «Muhterem üstadım, doktorların verdiği ilaçları da almağa devam edeyim mi?

— Canın nasıl isterse o şekilde hareket et. İster al, ister at. Onların

senin için hiç bir kıymetleri yok. Senin veremden ölmen imkânsız artık. Haydi.git şimdi. Fikri-mi değiştirmeden uzaklaş buradan. Şasi heyecanla üstadın huzurunda eğildikten sonra, alelacele odadan çıktı. Müteakip haftalar esnasında ar-kadaşımı yatmakta olduğu evde ziyaret ettim. Fakat onun halinin gittikçe daha kötüye doğru gittiğini gördü-ğüm zaman dehşetten donakaldım.

— Şasi bu gece sabaha kadar çıkamaz.

Doktorun bu sözlerini dinleyip artık bir deri bir ke-mik kalmış olan Sasi'ye baktıktan sonra yıldırım gibi Serampore'da üstadın yanına döndüm. Üstadım benim gözyaşlarımla verdiğim haberi soğuk bir tavırla dinledi :

— Ne diye buraya gelerek benim canımı sıkıyorsun? Ben Sasi'nin iyileşeceğini vaktiyle söylemedim mi?

BİR MUCİZE

İçimde derin bir korku olduğu halde üstadın huzu-runda eğildim. Odadan çıktım. Sri Yuktesvar odadan çıktığım sırada bana bir tek kelime olsun söylemedi. Ora-dan çıkınca hemen Kalküta'ya dönerek Sasi'nin evine geldim. Sasi'yi yatağında doğrulmuş mütebessim bir çeh-reyle süt içer bulduğum zaman hayretimin derecesini artık siz varın tahayyül edin.

— Oh! Mukunda! Ne mucize bu! Dört saat kadar

kendimi her zamankinden daha iyi hissediyorum.

Birkaç hafta sonra Şasi iyiden iyiye düzeldi. Hiç hastalık geçirmemiş kadar zinde bir şekilde ayağa kalk-tı. 1936 da Bombay'da kendisini gördüğüm zaman Şasi son derece sıhhatteydi. Fakat Şasi Sri Yuktesvar'm bu iyiliğine mukabil nankörce hareket etti. Bir daha Sri Yuktesvar'ı ziyarete gelmedi. Bir gün, evvelce takip et- -tiği hayat tarzından dolayı son derece utandığı için üs-tadın huzuruna çıkıp onun yüzüne bakabilecek cesareti bulamadığını söyledi.

ÇOCUĞA ÖĞRETİLEN SİR

Bu hadiseden az sonra Serampore kolejini bitirerek Kalküta Üniversitesine yazıldım.

— Senelerce evvel, şimdi senin oturduğun şu odada bir Müslüman fakiri benim gözlerimin önünde dört mu-cize yarattı, Sri Yuktesvar bu şayanı hayret sözü, Üniversiteye girdikten sonra, Ganja bakan tuğla binalardan birinde tuttuğum yeni bir odayı ziyaret ettiği esnada söyle-mişt.

— Üstad, bu ne hoş bir tesadüf böyle. Bu dekorları yeni duvarlar, hakikaten tatlı hatıraların izlerini mi ta-şıyor?

Basit bir şekilde döşenmiş odama yeni bir alâkayla baktım. Gurum eski günleri hatırlayarak dalgın dalgın gülümsedi.

— Bu çok uzun bir hikâyedir, dedi. Bu bahsettiğim fakirin adı Afzal Handı. Afzal Han, o harikulade kudre-ti, tesadüf neticesinde karşısına çıkan bir Hintli Yogi'-den almıştı.

— Afzal çocukluğunda Doğu BengaPde ufak bir köyde yaşadığı sırada, bir gün üstü başı toz toprak için-de bir Yogi, kendisine «Oğlum çok susadım, bana bir bardak su getirir misin? diye sormuş.

Afzal hemen «Üstad, ben bir Müslümanım. Nasıl olur da senin gibi bir Hindu benim elimle, sunulmuş bir

dan hoşlanmam. Haydi git de bana biraz su getir».

Afzal'ın Yogi'nin sözlerine hürmetle itaati ihtiyarı son derece sevindirmiş. Bunun üzerine, çocuğa, «Sende eski devirlerde yaşamış insanların dürüst hali var» de-miş. «Sana bunun için bir Yogi sırrı öğreteceğim. Onun-la bilinmeyen âlemlerden birine hükmetmek kudretini kendinde bulacaksın. Yalnız unutma, sana bahsettiğim bu kudreti daima kendinin ve başkalarının iyiliği için kullan. Sakın onları sırf kendi hayatın için kullanmaya kalkışma. Ama ne yazık ki, sende maziden gelip benli-ğine yerleşmiş bazı kötülük tohumlarının da bulundu-ğunu seziyorum. Kötü hareketlere teşebbüs ederek ben-liğindeki bu kötülük tohumlanm yeşertmeğe kalkışma. Sana bahsettiğim bu fevkalâde kudreti hayatta daima en yüksek insani gayelerin tahakkuku uğrunda kul-lan,» demiş.

Üstad, bu sözleri üzerine, çocuğa son derece gizli bir fakir sırrını öğrettikten sonra çekip gitmiş.»

Afzan Han onun öğrettiklerini tam yirmi sene sada-katle takip etmiş. Bu zaman zarfında bir gün bile doğru yoldan ayrılmamış. Bir zaman sonra onun yarattığı mu-cizeler herkesin dikkatini çekmeğe başlamış. İşin en hoş tarafı, fakirin her istediğini HAZRET adını verdiği mev-hum ve görünmeyen bir şahsa yaptırmasıymış.

Nihayet şöhret Afzal Han'ın başını döndürmüştü. Yir-mi sene evvel pirinin kendisine yaptığı ihbarı unutarak elindeki fevkalâde kudreti kötü işlerde kullanmağa baş-lamış. Neye el sürerse o şey ortadan kaybolmağa başla-mış. Onun bir saniye için eline alıp sonra bıraktığı şey-ler bile bir daha bulunmamak üzere kayboluyormuş. Ni-tekim onun bu marifetleri benim de kulağıma gelmişti.

ğa başlamış.

KAYBOLAN MÜCEVHERLER - UÇAN BİLETLER

Afzal'ın bu arada neler yaptığını busen şaşırıp ka-lırsın. Meselâ zaman zaman Kalküta'daki mücevherci mağazalarına girerek kendisini bir mücevher alıcısı ola-rak takdim eder-miş. Bunun üzerine mevcut mücevher-leri teker teker elden geçirmeğe başlarmış. Tabii o dük-kândan çıkar çıkmaz, el sürdüğü mücevherlerin ne sır-ra kadem bastıklarını tahmin edersin.

Afzal bu acaip hünerleri göstermeğe başlar başla-maz, kendisinden bu işin sırrını öğrenmek isteyen yüz-lerce mürit derhâl onun etrafını sarmış. Fakir bazen bü-tün müritlerini yanına alarak onları kendisiyle birlikte bir seyahata davet eder-miş. Tren istasyonuna geldiği zaman bilet gişesine sokulur ve kaşla göz arasında ne yapar yapar bir deste bilete sadece parmaklanmn ucuy-la dokunurmuş. Sonra bilet memuruna dönerek «Affe-dersiniz fikrimi değiştirdim. Seyahatten vazgeçmeğe ka-rar verdim,» diyerek oradan ayrılmış. Ama bu arada da atı alan Üsküdar'ı geçiyor tabii. Afzal hiç istifini boz-madan trene biner ve vagonuna yerleşir yerleşmez her-kese birer bilet dağıtır-mış. (Not: Kalküta Demiryolu Şir-keti Müdürü olan babam bana bilâhare Naçpur Demir-yolu Şirketinin Afzal Han yüzünden pek çok zarara gir-miş olduğunu uzun uzadıya anlattı.)

Tabii Afzal, işi azıtınca etrafta her gün yeni yeni düşmanlar edinmeğe başlamış. Bengalli kuyumcu ve bi-let memurları Afzal yüzünden sinir buhranları geçirme-ğe başlamışlar. Zira Afzal hiç birini rahat bırakmıyor ve

li tevkiî gayesiyle aort oir yana aaguan poisier boş döndüler. Fakir aleyhindeki bütün delilleri, ufak bir el hareketiyle gözden ırak ettiği için, polis onun aleyhin-de en ufak bir şey olsun bulamadı. - Sri Yuktesvar iskemlesinden kalktı ve Ganj'a küş bakışı bakan odamın balkonundan yürüdü. Bu garip fa-kirin marifetleri hakkında biraz daha malûmat almak istediğim için ben de hararetle üstadı takiben balkona gittim.

— Şu oturduğün ev vaktiyle benim bir ahababı-mmdı. Ev sahibi olduğu için ahababım senin şu odanda kiracı olarak oturan Afzal Han'la gayet iyi tanıyor-du. Bir gün ev sahibi ahababım yirmi kişiyi bu eve da-vet etti. Davetliler arasında ben de vardım. O zaman-lar henüz bir delikanlıyım. Kötü şöhretiyle dillere destan olan bu fakiri görmek için can atıyordum. Fakat bu arada üzerimde kıymetli ne varsa hepsini evde bırak-mayı da ihmal etmedim. Bütün davetlilerle birlikte Af-zal Han'ın yanına geldiğimiz zaman, bu dolandırıcı fa-kir beni mütecessis gözlerle şöyle bir tepeden tırnağa ka-dar süzdü.

GANJ'A ATTIGIM TAŞ NASIL GEEİ GELDİ?

— «Senin çok kuvvetli kolların var,» dedi. «Aşağı-daki avluya in. Oradan bir taş alıp üzerine tebeşirle adı-nı yaz ve taşı kolunun bütün kuvvetiyle Ganj'a fırlat.»

Fakirin bu emrine itaat ettim. Ganj'a bütün gücüm-le fırlatıp attığım taş dalgaların arasında kaybolur kay-bolmaz geri döndüm. Fakir bu sefer bana bir emir da-ha verdi. «Şu evin ön tarafında Ganj'm aktığı yerden

şahsa hitaben birden bağırdı: «Hazret, taşı Kovanın içi-ne koy!»

— O anda duyduğum şaşkınlığın derecesini bile-mezsin. Kovanın dibinde birden bire Ganj'da yüz metre ileriye fırlattığım taş belirmesin mi! Taşı kovanın için-den çıkarıp aldım. Üstüne yazılı ismim hâlâ okunuyor-du,

— O esnada Afzal Han'la birlikte odada bulunan dostlarımdan biri Babu, boynunda köstekli kocaman bir altın saat taşıyordu. Fakir, dostumun altın köstekli sa-atini aç gözlü bir ifadeyle süzdü. Aradan iki dakika geç-memişti ki dostumun altın saati de, altın kösteği de kay-boldu. Babu adeta ağlamaklı olmuştu.

— Afzal rica ederim saatımla kösteğimi geri ver. İkisi de baba yadigârıdır, diye yalvardı. Fakir bir an taş gibi hareketsiz ve sessiz durduktan sonra konuştu : «Se-nin demir bir kasa içinde saklı beşyüz rupin var. Git on-ları bana getir saatini nerede bulabileceğini o zaman söyleyeceğim,» dedi.

Olup bitenlere fena halde canı sıkılmış olan Babu hemen evine gitmek üzere yola çıktı. Az sonra dönerek istediği parayı Afzal Han'a teslim etti.

Bunun üzerine fakir Babu'ya bir kere daha tali-matta bulundu : «Evinin yakınındaki küçük köprüye git. Orada Hazreti çağır. Sana saatini geri verecek.»

Babu, pür telaş evden çıkıp köprüye gitti. Döndüğü zaman yüzünde rahatlamış bir insanın ifadesi vardı. Fakat saati yine yerinde değildi. Babu : «Dediğiniz gibi köprüye gittim. Orada Haz-rete saatimi geri vermesini emrettim. Birdenbire saatim

Han'ın Du çırKın nareKetme uavenuçi lenmişlerdi. Afzal bu sefer sert bir edayla konuştu :

— Lütfen canınızın istediği şeyi ısmarlayın. Haz-ret ne dilerseniz getirecek..

Afzal'in bu emri üzerine içimizden bazıları süt, ba-zıları da şişeler dolusu meyva suları istediklerini söyle-diler. 500 rupisini boş yere kaptırmış olduğu için sinirle-ri fena halde bozulmuş olan Babu viski istediği zaman ne kadar şaşkırmış olduğumu tahmin edersin. Bu talepler karşısında Müslüman fakir hiç istifini bozmadı. Derhal bir emir verdi. İşte o zaman şaşkınlığımız son haddine vardı. Havada birdenbire peydah olan süt ve meyva şi-şeleri yere düşmeğe başladı. Şişelerin hepsinin ağzı tı-kalıydı. Herkes kendi önüne düşen şişenin mantarını çı-kardığı zaman o şişede istediği içkiyi buldu.

ALTIN TABAKLARLA GELEN YEMEKLER

O gün Afza'l'm yarattığı mucize muhakkak ki ev sa-hibimizi son derece sevindirecek bir mucizeydi. Zira Af-zal hiç yoktan üzeri binbir çeşit leziz yemeklerle dolu olan bir ziyafet sofrası yaratacağını vadetmişti.

Afzal:

— «Size istediğiniz yemeklerden müteşekkil bir zi-yafet sofrası hazırlayıp havadan indireceğim deyince. Babu dalgın dalgın, «Haydi bari oldu olacak acısını çı-karacak kadar mükemmel bir yemek yiyelim. Meselâ, sofraya konulan yemeklerin hepsi altın tabaklar içinde gelmeli.»

Afzal, Babu'nun bu sözlerini gülerek karşıladı. Her-kese istediği yemek ve tatlıları ısmarlamasını söyledi. Herkes canı ne istiyorsa söyledi. Bunun üzerine fakir o

rap-ırdıp-ı her seve kadir Hazret'e

emretti.. Bir saniye geçmemişti ki havada müthiş bir şangırtıdır koptu. Kendimi bir lokantanın mutfağında sandım. Zira bu gürültü birbirlerine çarpan tabakların gürültüsüydü. içleri nefis hamur işleri, sıcak luçiler ve çoğu turfanda meyvalarla dolu altın tabaklar havada belirerek ayaklarımızın diplerine indi, Yemeklerin hepsi de lezizdi. Zaten onların ne kadar leziz olduklarını gör-mek için tatmaya bile lüzum yoktu. Bu semavi ziyafet bir saat kadar sürdü. Bir saat sonra ziyafet sona erdiği zaman hemen hepimiz ömrümüzün en mükemmel ye-meklerini yemiş bulunuyorduk. Ziyafet sona erdiği za-man odadan ayrılmak için ayağa kalktık. O anda bir-den yine müthiş bir gürültü koptu. Bu gürültü tabakla-rın üst üste konulurken çıkardıkları gürültüye benzi-yordu. Birden arkamıza dönüp tabakları bıraktığımız yere baktığımız zaman bütün altın tabakların ve yemek artıklarının sırta kadem basmış olduklarını gördük. O anda pirimizin sözlerini kestim :

— Guruji, bu fakir istediği zaman gökten böyle kıy-metli şeyler indirebiliyorsa, ne diye başkalarının malına göz dikeyor?

Sri Yuktesvar bu sualım üzerine izahata girişti:

— Bu Afzal Han denilen fakir mezhebinde çok faz-la ilerlemiş bir insan değildi. Onun muayyen.bir Yogi tekniğine vakıf olduğunu biliyoruz. Bu teknik kendisine istediği zaman havadan istediği şeyi yaratmak imkânı-nı veriyordu. Fakir irade kudretiyle istediği şeyleri ya-ratıp onları yere indirecek kudrete sahipti. Fakat bu gi-bi semavi şeyler uzun ömürlü değildir. Bu şekilde yara-tılan maddeleri uzun zaman elde tutmak kabil değildi. Afzal bunu -biliyordu. Gökten sırf kendi hayrı için indi-

ra istediği kadar elde tutabilirdi. Bir kahkaha attım.

— Dünyevi şeyler de bazen hiç farkına varmadan eriyip gidiyor. Üstadım devam etti:

— Afzal Tanrıyı idrak etmiş ve pirler mertebesine ulaşmış bir fakir

değildir. Hakikaten hidayete ermiş ve Tanrılık mertebesine yükselmiş olan üstad fakirler is-tedikleri şeyi yaratıp onu istedikleri kadar elde tutabi-lirler. Halbuki Afzal, fânilerin nadiren erişebilecekleri ilâhi bir âleme girmek sırrını nasılsa elde etmiş alelade bir adamdan başka bir şey değildir.

AFZAL HAN'IN İTİRAFLARI VE SONU

— Şimdi ne demek istediğinizi anlıyorum. Guruji. Üstad devam etti: «O günden sonra Afzal'ı bir daha görmedim. Bir kaç sene sonra bir gün Babu evime gele-rek bana bir gazete kupürü gösterdi. Bu yazıda fakir Af-zal'ın itiraflarından bahsediyordu. İşte Afzal'm bu fev-kalâde sırrı bir Hintli fakirden nasıl öğrenmiş olduğunu o yazıdan öğrenmiştim. Sri Yuktesvar'm bana anlattığı o itirafın özü, zan-nedersem şöyleydi: «Ben Afzal Han, bu satırları kendimi cezalandırmak ve mucizevi kuvvetlere sahip olmak iste-yen kimseleri ikaz etmek için yazıyorum. Ben, seneler-den beri bana Cenabıhak ve üstadım tarafından bahşe-dilmiş harikulade kabiliyetleri kötülük yolunda kullan-makla vakit geçirdim. Şöhret beni sarhoş edip başımı döndürdü. Fâniler âleminin üstünde olduğumu düşü-nerek kendimi bilmez bir halde yaşadım. Ama nihayet

üstünde bir intiyara rastgeldim. intîyar elinde altına benzeyen parlak bir maden taşıyor ve bir yandan da güç-lükle, ızdırap içinde topallaya topallaya yürüyordu. Onun elindeki altın parçasını görünce kötü niyetlerle hemen ihtiyarın yanına sokuldum. «Ben Fakir Afzal Han'ım. Şu elindeki parlak şey nedir?» diye sordum.

— «Bu altın topu benim şu dünyada yegâne malım-dır. Bunun senin gibi bir fakir için ne kıymeti olabi-lir ki! Ah, muhterem fakir, ne olur benim şu hasta aya-ğımı iyi etseniz.»

Ben altın topuna şöyle bir elimi sürdükten sonra hiç bir şey söylemeden oradan uzaklaştım. İhtiyar adam benim ardımdan topallaya topallaya koşmaya başladı. Bir taraftan da, «Yetişin, hırsız altınımı çaldı!» diye ba-ğırıyordu.

Ben onun sözlerine hiç aldırış etmedim. Bu sefer ih-tiyar adam garip bir sesle bana seslenerek yanıma sokul-du. Bana, «Beni tanımadın mı?» dedi.

Altınını çaldığım o çelimsiz ihtiyarın bana çok uzun yıllar önce yogilik sırnı öğretmiş olan ihtiyar olduğunu gördüğüm zaman donakaldım. Ne söyleyeceğimi bileme-dim. İhtiyar bir anda olduğu yerde dikildi. Bir delikanlı kadar çevik, karşımda durdu. Çok kızmış olduğu belliy-di. Birden :

— Demek böyle ha, diye bağırdı. Sana sırrını ver-diğim kudreti ıstırap çekenlere yardım etmek için değil de âdi bir hırsız gibi onun bunun malını çalmak için kullanıyorsun ha! Sana verdiğim bütün kudreti geri alı-yorum. Artık Bengal'da kimsenin senden korkusu kal-mayacak.

O anda Hazret'i öfkeli bir tavırla tekrar çağırdım.

f^ııMıAını/Ion Kari İllr riafa nloroİT n comatrî trarHım-

bir yoldan yürümüş olduğumu o zaman anladım. Birden üstadımın ayakları dibine kapanarak hıçkırmaya başla-dım. «Muhterem Gurum, beni kötü yoldan ayırmak için gelişinize çok memnun oldum. Bir daha o eski yolumda yürümeyeceğim. Dağlara çekilerek ömrümün geri ka-lan kısmını ibadetle

geçireceğim. Günahlarımı affettir-meğe çalışacağım!» dedim. Pirim beni sessiz sessiz dinledi. Nihayet: «Senin bu sözleri samimiyetle söylediğine inanıyorum,)) dedi. İlk yaptıklarından dolayı samimi surette nedamet ge-tirdiğin için sana sadece tek bir kudret bahşedeceğim. Elinden bütün mucize yaratma imkânlarını geri aldım. Ama unutma, yiyecek ve giyeceğe muhtaç kaldığın za-man Hazreti çağır. Senin istediklerini yine getirmeğe devam edecek. Ondan geri kalan zamanını tamamen ibadete vakfet.» Gurum bu sözleri söyledikten sonra gözden kaybol-du. Ben göz yaşlarım ve nedamet hislerimle orada yal-nız başıma kaldım. Elveda Dünya! Artık günahlarımı affettirmek için dağlara gidiyorum.»

FAKİRLİĞE TERFİ ETTİM

Sri Yuktesvar'm yanında binbir mucize ile dolu uzun seneler geçti. Bu arada fakirlik yolunda her gün biraz daha ilerlemeğe devam ettim. Nihayet bir gün Sri Yuktesvar tarafından Fakirlerin Giri Mezhebine mensup bir Fakir oldum. Fakirliğe terfi ettirilme merasimim bizzat Sri Yuktesvar tarafından idare edildi ve sade bir merasimle o fakirlere mahsus portakal rengi harmani-yeyi kuşandım. Artık nihayet gayeme erişmiş ve fakirlik mertebesi-ne ulaşmış bulunuyordum. Manen de bu mertebeye eri-şecek kadar tekâmül etmiş olduğum muhakkaktır. Zira bir çok esrarengiz hadiseler şahit olmaya ve bir takım mucizeler yaratmaya başlamıştım. Fakirliğe terfi ettirilmezden az evvel yine mucizevi bir şekilde hiç çalışmadan sırf üstadımın yardımları sa-yesinde üniversiteyi bitirip doktora tezimi verdim. Bu imtihanları nasıl verdiğimi ve doktora tezimi nasıl ha-zırladığımı artık hiç sormayın. Zira Sri Yuktesvar da imtihanları nasıl geçtiğimi bildiği için bana hiç bir şey sormadı. Bu tarihten bir kaç gün sonraydı: — Ananta ömrünün sonuna geldi. Artık günleri sa-yılıdır. Yaşayacak pek az zamanı kaldı. Bu feci sözleri bir sabah ibadetle meşgul olduğum

duğum yer olan Gofakpur'a kısa süren bir ziyarette bu-lundum. Gorakpur'daki eve geldiğim zaman ağabeyim Ananta'yı âni bir hastalıkla yatağa düşmüş buldum. Ananta'yı tedavi vazifesi bana düşüyordu. Fakat hafiften gelen sesin bana bildirdiği o feci ke-hanet kalbimde derin bir yara açmıştı. Ağabeyimin göz-lerimin önünde ölmesine tahammül edemeyeceğim için Gorkapur'da daha fazla kalamayacağımı hissediyordum. Hısım ve akrabalarımın tenkit ve itirazları arasında bir ân evvel Hindistan'dan uzaklaşmaya karar verdim. Kal-küta'dan ayrılan ilk gemide kendime bir yer ayırttım. Gemi güzel bir yolcu gemisiydi. Birmanya'yı takiben Çin'e ve oradan da nihayet Japonya'ya geldik. Kobe'de gemiden karaya inip o güzel japon şehrinde bir kaç gün geçirdim. Kalbimi bir cendere gibi sıkın keder o hale gelmişti ki şehri dolaşıp enteresan yerleri görmek için en ufak bir arzu duymuyordum. Kobe'de fazla kalmadan yine Hindistan'a doğru hareket ettik. Japonyadan ay-rıldıktan sonra ilk uğrak yeri Şanghay'dı. Şanghay rıh-tımında geminin doktoru Dr. Misra ile birlikte şehri gezmeğe çıktık. Dr. Misra gemi ile çok seyahat etmiş ol-duğu için bu şehri gayet iyi biliyordu. Beni Şanghay'in en garip şeyleri satan dükkânlarına götürdü. Bu dük-kânlarda seçtiğim en güzel şeyleri Sri Yuktesvar'a, hı-sım akrabama ve arkadaşlanma hediye olarak götürmek üzere satın aldım.

OYMALI BAMBU KAMIŞI

Bu eşyalar arasında en hoşuma giden, üzeri kakmalı ve oymalı bir bambu kameşiydı. Çinli dükkân sahibi ba-

leştirmek için kullanılır. Yogiler kanın pıhtılaşmasına ve zehirli kanın birikmesine mâni olarak dokuların ih-tiyarlamasını ve çürümesini geciktirirler. Cleveland Üni-versitesi Profesörlerinden Dr. George W. Çile yaptığı tecrübeler neticesinde beyin ve sinir sistemi dokuları müstesna, vücutta geri kalan bütün dokuların menfi elektrik yüküyle yüklü bulunduklarını ispat etti. Hal-buki beyin ile sinir sistemi dokuların müspet elektriklerle yüklüdürler. Bu da onların kanalıyla dokulara zindelik veren oksijeni daha süratle ve daha bol olarak almala-rından ileri gelir. Hidayete ermiş yogiler bu şekilde is-tedikleri zaman daha fazla oksijen alarak bütün hücre-lerini saf birer enerji haline getirebilirler.

YOGİLER NASIL NEFES ALIYORLAR

Kriya, çok eski bir ilimdir. Fakat uzun asırlar bo-yunca ihmale uğrayarak tatbik edilmez olmuştur. Bu metodu, karanlık çağlardan çok sonra Lahiri Mahasa-ya'nın üstadı, bütün yogilerin piri Babaci bularak ye-niden meydana çıkarmıştır. Babaci bu mştodu islah et-tikten sonra ona Kriya Yoga adım vermiştir.

Babaci, Lahiri Mahasaya'ya bu metodu öğrettiği za-man şunları söylemişti:

— Ondokuzuncu asırda sana öğreterek dünyaya yaydığım bu Kriya Yoga metodu, Krişna'nın milyonlar-ca sene evvel müritlerine öğrettiği fakirizm metodunun aynıdır.

Hindistan'ın en büyük peygamberi Krişna, Hintlile-rin mukaddes kitabı

Bagavad Gita'da yogilerin alıp ver-

İla şuj'ic uı;uuu .

— Yogiler, bedenlerine yeni bir hayat kudreti ilâ-ve ederek, bedenin ihtiyarlayıp çürümesini önler ve be-denlerini koruyarak vücutta zehirlerin birikmesine mâ-ni olurlar. Yogilerin bütün sırrı teneffüs sistemlerini tanzim ve terbiye ederek mümkün olduğu kadar az ne-fes almak ve zaman zaman nefesi durdurmaktır. Yani nefes almadan yaşamaktır. Yogi teneffüs sistemini tan-zim ve kontrol altına alınca kalbin faaliyetini de tanzim ve onu teskin eder. Bunu yapabilen yogi kalbini yorma-dan çalıştırır ve bu şekilde vücuttaki dokuların süratle ihtiyarlayarak çürümelerini önler. Bagavad Gita'mın bir başka yerinde Krişna yogiler-den bahisle şöyle demektedir :

— Usta bir yogi, düşüncelerini iki kaşın ortasında-ki noktaya tevcih etmek suretiyle, burun delikleri ve ak-ciğerleri içinde hareket halinde bulunan teneffüsünü tanzim eder. Bunları kontrol altına alan yogi dimağ ve düşüncelerini de kontrol altına alabilir. Buna muktedir olan yogi, kendisini her türlü arzu, korku ve öfke hissin-den kurtarabilir.

Krişna'nın ve ondan sonra gelen, yogilerin - Ptan-jali gibi - üzerinde en çok durdukları nokta, teneffüs mekanizmasını kontrol altına almaktır. Yogiler ayrıca bir nokta üzerinde daha durdular. Bu da bütün madde-lerin ve dolayısıyla maddenin aslı olan atomların sade-ce enerjiden ibaret olduğu hususuydu. Modern atom araştırmaları ve atom nazariyeleri maddenin aslının sa-dece enerjiden ibaret olduğunu, atom bombası şeklinde ispat etti.

Teneffüs sistemini tanzim etmek, dolayısıyla az ne-fes almak vücudu iyi etmek ömrü uzatmak için en

kalbi dinlendirmenin insan dimağ ve bedeni üzerinde ne kadar müspet tesirleri olacağını anlamış bulunuyor.

YOGİ METODU İLE AMEEİKA'DA VEEEM TEDAVİSİ

1947 senesi şubatının l'inde New York Times gaze-tesinde şu satırlar neşredildi.

Colombia Üniversitesi Tıp ve Cerrahi Fakültesi Profesörlerinden Dr. Alvin L. Barach dün gece Şikago Verem Cemiyeti huzurunda okuduğu raporunda, mahal-li akciğeri dinlendirme tedavisinin çok ilerlemiş derece-de vereme müptelâ ondört hastadan altısını iyileştirmiş olduğunu bildirmiştir.. Bu tedavi şeklinde akciğerler, bir çelik ciğer vasıtasıyla faaliyetten alıkonularak ciğerlerin vazifesini çelik ciğer görmektedir. Akciğerlerin faaliyet-ten alıkonulması onların teneffüs dolayısıyla yorulma-larına mâni olarak ciğerlerin dinlenmelerini temin et-mek içindir. Veremli hastaların bu ciğer dinlendirilmesi tedavisiyle süratle iyi oldukları görülmüştür. Bu tedavi şeklinin verem tedavisinde yepyeni ufuklar açmaya baş-ladığı anlaşılmıştır. Dr. Barach, nefes tutma tedavisi-nin, sinir sistemi üzerinde de çok mühim tesirleri gö-rüldüğü ilâve etmektedir. Bu sistemin Hint fakirlerin-den alındığını doktor raporunun sonunda bildirmiştir.

BAZI HAYVANLAR NİÇİN ÇOK YAŞIYOR

Kriya Yoga sistemiyle nefes tutmanın alelade ne-fes tutmayla hiç bir alâkası bulunmadığını burada kay-detmemiz icabediyor. İnsanın teneffüs sistemiyle ömrü arasında çok yakın bir irtibat* bulunduğunu birçok mi-

de düşüncelerini topladığı zaman, gayet hafif nefes alır. Buna mukabil çabuk ve seri nefes almak hemen daima vücuda zararlı hallerin - öfke, hiddet ve heyecan gibi -eseridir. Mütemadiyen huzursuz yaşayan ve hareket ha-linde bulunan maymun. İnsanın dakikada onsekiz defa nefes almasına mukabil tam otuziki defa nefes alır ve çok az yaşar. Fil, timsah, kaplumbağa, yılan ve diğer uzun ömürlü hayvanlar ise insandan çok daha az nefes alırlar. Meselâ dev deniz kaplumbağaları - ki 300 sene yaşarlar - Dakikada sadece dört nefes alırlar.

Uyuyan insan farkında olmadan bir yogi haline ge-lir. Gayet az nefes alır ve dimağı bambaşka âlemlerde gezer. Uykunun bize en büyük faydası az nefes almamı-zı temin ederek akciğer ve kalbimizi dinlendirmesidir. Yogiler içinde, nefes tutma suretiyle vücutlarını dinlen-diren ve bu sayede yüz yaşından fazla yaşayan pek çok kimseye rastlamak kabildir.

Üstadım Sri Yuktesvar bir gün bana ansızın sordu :

— Niçin organizasyon işlerinden daima kaçmıyor-sun?

Üstadın yerden göğe kadar hakkı vardı, zira o za-manlar organizasyon işlerine girişmenin eşek anlarının yuvalarına çubuk sokmaktan farksız olduğuna kani bu-lunuyordum.

— Efendimiz dedim. Organizasyon işleri nankör bir faaliyet sahası. Organizatör ne yaparsa yapsın kendisini kolay kolay beğendiremez. Bu vaziyete düşmek istemedi-ğim için bu türlü işlerden kaçınıyorum.

Gurum hemen haşin bir nazarla birlikte sert bir mukabelede bulundu :

— Tanrının sunduğu yoğurdu, tek başına mı ye-

derdi. Bu hatalı düşünceleri bırak. Kendine en kısa za-manda bir yogi

okulu kur.

Üstadımın bu tavsiyesi, üzerimde derin bir tesir bıraktı. O anda onun dediği şekilde hareket etmeğe ve kendim nasıl yetiştiysem, aynı şekilde yeni müritler, ye-ni yogiler yetiştirmeğe karar verdim. Müritlerin her hu-susta bilgili yetiştirmelerini sağlayacak bir okul kurmayı gaye edindim. Bu istikamette ilk adımı, Bengal'de ufak bir semt olan Dihika'da yedi müritle tedrisata başlamak suretiyle attım. Bir sene sonra Kasimbazar Mihracesi Sir Manindra Chandra Nundinin yardım ve alicenaplığı sayesinde sayılan gittikçe artan müritlerimi Ranchi'ye nakletmek fırsatını buldum. Kalküta'dan üçyüz kilo-metre mesafede olan bu kasaba Hindistan'ın iklimi en güzel olan yerlerinden biriydi. Mihrace, Kasimbazar Sa-rayını müritlerimin rahatça tahsil edebilmeleri için ta-dil ettirdi. Orada talebelerime gayet dolgun bir ders programıyla dersler vermeğe başladım. Talebelere her teknik dersten başka ayrıca bizzat icad ederek Yogoda adım verdiğim bir fakirizm metoduyla vecd haline gir-meği ve nefes tutmayı da öğretmeye başladım.

BİR YILDA 2000 TALEBEM OLUYOR

Talebeler derslerimi can kulağıyla dinleyerek yetiş-meğe başladılar. Onların Fakirizm yolunda sür'atle iler-lediklerini görünce memnuniyetimin ne kadar büyük ol-duğunu tahmin edersiniz. En güç şekillerde nasıl oturu-lacağım, nefes almadan ve başaşağı durmayı velhasıl ya-vaş yavaş bütün hünerleri öğrenmeğe başladılar. Bu arada en küçük kardeşim Bişnu da benim mektebime

dardı. Diğerleri derslere gündüzcü olarak devamla başla-dılar. Sarayın muazzam bir meyva bahçesi ve yirmibeş dönümlük gayet mümbit bir tarlası olduğu için talebe-ler, öğretmenler ve ben günün büyük kısmını açık hava-da çalışarak geçiyorduk. Çiftlikde talebelerin çok sev-diği yüzlerce ehli hayvan da vardı.

Ranchideki okul, gittikçe büyüyordu. Her gün ye-ni yeni okul binalarım saraya ilâve etmek lâzım geliyor-du. Bu okul aradan çok uzun yıllar geçmesine rağmen şu anda Hindistan'ın en meşhur yogi okulu bulunuyor. Diğer şehirlerde de bir çok şubeleri açılmıştır. Okul her yıl Batıdan ve Doğudan gelen sayısız ilim adamları ta-rafından ziyaret ediliyor. Bununla beraber okulumu ilk ziyaret eden üstad Pranabananda (İki Vücutlu Fakir Pranabananda'nın maceralarını bu serinin baş taraf-larında anlatmıştık.) oldu. Pranabananda eskisine nis-petle çok zayıflamıştı. Bununla beraber benim büyük bir yogi okulu kurmuş olduğumu ve ağaçların altında lotus vaziyetinde vecde dalmış yüzlerce müridi gördüğü za-man çok mütehassis kaldı.

HİMALAYALARA GİDEN FAKİR

Üstad Fakir okulumuzda misafir kaldığı günlerden birinde, onun odasında bir sürü sebze ve meyva tohumu bulunduğunu gördüm. Bu tohum paketlerini ne yapa-cağını sorduğum zaman. Üstad Fakir cevap verdi.

— Benares'i bir daha dönmek üzere ter kettim. Şimdi Himalayalara gidiyorum, yanımda ispanak, pırsa gibi sebzelerin tohumları var. Orada bunları ekerek talebelerimin gıdalarını temin edeceğim. Sevgili mürit-

Babam bu sırada Pranabananda'ya Kalküta'ya ne vakit döneceğini sordu. Fakir gülümsedi:

— Kalküta'ya bir daha hiç dönmeyeceğim. Lahiri Mahasaya bana bu yıl sevgili Benaresimden ayrılarak Himalayalara gideceğimi ve orada bu fani vücudumu terk ederek ruhlar âlemine göçeceğimi söyledi. Onun bu sözleri üzerine gözlerim yaşlarla doldu, fakat fakir sadece sakın bir tebessümle gülümsemeğe devam etti. Üstad Fakir bir iki gün sonra bir

daha ge-ri dönmek üzere Himalayalara doğru yola çıktı.

Aradan aylar geçti. Bir gün Pranabananda'nın en yakın müritlerinden ve çok eski bir dostum olan Sa-nandan'a rastladım. Sananda hemen hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı.

' — Ah. Mukunda! Muhterem gurum sizlere ömür. Rişikeş yakınlarında bir aşram kurup bizi yetiştirme-ğe başlamıştı. Her şeyi yoluna koymuş, tarlalarımızı ekmiş, derslerimizle meşguldük. Bir gün ansızın Pirim Pranabananda Rişikeş halkından büyük bir kısmını aşramda muazzam bir ziyafete davet etti. Üstada niçin davete bu kadar çok sayıda misafir çağırıldığını sordum.

Pirim : «Çünkü bu benim hayatımın son merasimi olacak,» dedi.

— Onun bu sözlerinin mânasını kavrayamadığım için meseleyi üstelemedim. O gün aşrama 2000 kadar misafir geldi. Pranabananda misafirlerin hepsine yete-cek kadar yemek hazırlamamıza yardım etti. Ziyafet sona erdikten sonra yüksek bir minbere çıktı ve Tan-rı'nın kudretinin azametini dair bir vaaz verdi. Vaaz-ın sonunda, kendisini dikkatle dinleyen o binlerce kişi-

— Bir an için o kadar şaşladım ki, ne diyeceği-mi bilemedim. Sonra acı bir çığlık attım.

«Üstadım, yalvarırım yapmayın! Bedeninizi terk et-meyin! Ne olur yalvarırım bizi bırakmayın.» O muaz-zam kalabalık derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kimse-nin ağzını bıçak açmıyordu. Bir iğne düşse sesi duyu-lacaktı. Üstadım bana dönerek yine o tatlı tebessümüyle baktı.

— Bencil olma, Sanandan, dedi. Benim için de sa-kın üzülme! Hepinize uzun zamandır seve seve hizmet ettim. Şu anda hepinizin sevinip bana hayırlı yolculuk-lar dilemesi lâzım. Üstadlarıma kavuşmaya gidiyorum. Çok geçmeden tekrar dünyaya geleceğim ve kısa bir aradan sonra en büyük pirimiz Babaci'ye katılacağım. Yani bir beden içinde ne zaman ve nerede geri döndü-ğümü çok geçmeden öğreneceksin.

Bunun üzerine üstad bir kere daha bağırdı :

Sanandan işte ikinci Kriya usulüyle bedenimi ter-kediyorum!

Üstad son defa olarak önündeki çehrelerden mü-teşekkil umuma baktı. Kulak kesilmiş kendisini ürpe-rerek dinleyen 2000 misafiri takdis etti. Sonra nazar-larım kendi içine tevcih ederek hareketsiz kaldı. Şaşır-mış kalmış olan misafirler önce onun yogi vecdi haline gelmiş olduğunu zannettiler. Halbuki onun ruhu çok-tan bedenini terketmişti. Müritler ve bu arada ben lo-tus vaziyetinde oturmuş bulunan üstadın vücuduna dokunduk. Vücut buz gibi soğumuştü. Önümüzdeki ce-set adeta taş kesilmişti. O zaman üstadın ölmüş oldu-ğünü anladık.

Sanandan hikâyesini bitirdiği sırada ben düşün-

kadaşım cevap verdi:

— Bu mukaddes bir sır olduğu için sana ifşa ede-mem. Belki bir gün gelecek sen de bu sırrı başka bir şe-kilde öğreneceksin.

Senelerce sonra beni yogilik yolunda ilk irşat eden-lerden biri olan Fakir Keşhabananda'dan hikâyenin son kısmını öğrendim. Üstad Pranabananda 2000

kişi-nin huzurunda ölümünden bir kaç sene sonra tekrar Kalküta'da görünmüş ve Kalküta'dan Himalayalarda-ki Badrinarayan şehrine giderek oradaki mağaralarda yaşayan Hint fakirlerinin diğer pirlerine katılmıştı. Şu anda üstad hâlâ Badrinarayan'da bulunuyor.

Rançideki yogi okulumun talebeler iyi e birlikte ci-vardaki bir tepenin zirvesine doğru, oniki kilometrelik bir dağ yürüyüşüne çıkmıştık. Yol boyunca bir aralık güzel bir göl kenarında mola verdik. Çocuklara :
— Çocuklar sakın göle girmeyin. Ellerinizdeki ko-vaları göle sokarak aldığınız suyla dışarda yıkanın de-dim.

Gölün manzarası fevkalâdeydi, fakat her nedense bir his beni oraya girmekten ve çocukların da girmesi-ne müsaade etmekten menetti. Çoğu sözlerimi dinleye-rek benim gibi kovayla gölden su alarak yıkandılar. Fa-kat birkaçı yine de heveslerini alamıyarak soyunup gö-le atladılar. Bununla beraber atlamalarıyla çığlık çığ-lığa bağırmaları bir oldu. Zira birden hepsinin etralı-nı su yüzünde aniden beliren ,bir sürü su yılanı çevirdi. Artık çocukların ne feryat kopardıklarını tahmin eder-siniz. Bu hadise ilerisini garip bir şekilde sezmeğe baş-

O gün yıkandıktan sonra yola koyulduk ve hede-fimize varınca, yemek paketlerimizi açarak bir ağacın altında öğle yemeğim yemeğe koyulduk. Talebeler et-rafımı çevirmişler, beni keyifli gördükleri için sual su-al üstüne soruyorlardı. Her biri kendi istikbaline da-ir sual soruyor, hepsinin suallerine tam cevaplar veri yordum. Nihayet çocuklardan Kaşi adında biri bana hitap etti. Oniki yaşlarında kadar olan Kaşi son dere-ce zeki ve herkes tarafından sevilen bir çocuktü.

— Hocam dedi, benim akıbetim ne olacak söyler misiniz?

Farkında olmadan dudaklarımın arasından birkaç acı kelime döküldü :

— Kaşi, sen pek yakında öleceksin!

Bu hiç beklenilmeyen kehanet başta Kaşi olduğu halde, bütün çocukları olduğu gibi beni de pek şaşırt-mıştı. Bu kadar manasız sözlerle çocukları ürküttüğüm için kendi kendimi azarlayarak ondan sonra sorulan suallere cevap vermedim.

Okula döndüğümüz zaman Kaşi hemen yanıma sokuldu. Hıçkırmaya başladı.

— Hocam öldükten sonra tekrar doğduğum zaman beni bulup yeniden irşad etmeğe söz verir misiniz?

Bu çok ağır ve korkunç mesuliyeti üstlenmemek için kendimi çok zorladım.

Fakat o günden sonra, Ka-şi, haftalarca her gün beni aynı sualle karşı karşıya bı-rakarak sabrımı tüketti. Onun sinirlerinin perişan bir hale gelmiş olduğunu gördüğüm zaman, nihayet ken-disini teselli etmek mecburiyetinde kaldım.

— Pekâlâ, dedim. Cenabıhak bana yardım ederse, seni tekrar dünyaya geldiğin zaman bulmaya çalışaca-

beş gün devamlı ısrar neticesinde nihayet oğlunu okul-dan alıp hiç olmazsa muvakkaten ve annesini görmesi bahanesiyle Kalküta'ya götürmeğe çalışmış ve nihayet Kaşi'nin kati surette ayak dirediğini görünce onu bir polisle okuldan alıp götürmeğe muvaffak olmuştu.

Birkaç gün sonra Rançi'ye döndüm. Kaşi'nin nasıl alınıp götürüldüğünü öğrenince hemen bir faytona at-layarak Kalküta yolunu tuttum. Kalküta'ya geldiğim zaman, tam Howrah köprüsünü geçtiğim sırada, bir-den garip bir manzaraya şahit oldum. Kaşi'nin baba-sıyla akrabaları sırtlarında matem elbiseleri olduğu halde köprüden geçiyorlardı: Hemen arabacının dur-ması

için bağırarak arabadan aşağı atladım ve koşarak Kaşı'nın babasının yanına vardım. Kendimi kaybederek:

— Evlat katili seni! diye bağırdım. Talebemi sen öldürdün!

KASİDEN YAYILAN RADYO DALGALARI

Kaşı'nın babası oğlunu zorla Kalküta'ya getirmek suretiyle büyük bir hata işlemiş olduğunu anlamıştı. Zira Kaşı Kalküta'da bulunduğu üç dört gün esnasında mikrop lu gıdalar almış ve neticede koleraya tutularak can vermişti. Kaşı'yi çok sevdiğim ve onu öldükten sonra muhakkak surette bulmaya ahdettiğim için, ar-tık ne günlerim ne de gecelerim rahat içinde geçiyor-du. Gece gündüz Kaşı'nın hayali hiç gözlerimizin önünden gitmiyordu. Kaşı'nın vücudundan etrafa yayılan radyo dalgalarını bulup onlarla temasa geçmek için her çareyi düşünerek nihayet gizli bir yogi tekniğiyle Kaşı'ye olan muhabbetimi etrafa yaymaya başladım.

Ellerimi ve parmaklarımı Kaşı'nın radyo dalgalarını almak için anten gibi kullanmak maksadıyla havaya kaldırarak olduğum yerde dönmeğe ve Kaşı'nın yeniden bir embriyon olarak dünyaya geldiği istikameti arama-ya çalışıyordum. Bütün dikkatimi Kaşı'nın tekrar vücut bulmuş olan varlığı istikametine yönettiğim için pek ya-kında ondan bir cevap alabileceğimi sanıyordum.

KASİDEN GELEN HABER

Kaşı'nın pek yakında tekrar bu dünyaya döneceği-ne içimdeki bir sezgi dolayısıyla inanıyordum. Onu dai-mi surette arayacak olursam, pek yakında onun vücu-ndundan etrafa yayılan dalgaları alabileceğimi sanıyordum. Kaşı tarafından etrafa yayılacak en ufak bir dal-ganın bile parmaklarım, ellerim, kollarım, belkemiğini ve sinirlerim tarafından alınacağına emindim.

Kaşı'nın ölümünden sonra tam altı ay gece, gün-düz hep aynı metotla Kaşı'den bir haber bekledim. Bir gün Kalküta'mın kalabalık Bowbazar semtinde birkaç arkadaşla birlikte dolaşıyorduk. Bir aralık her zamanki gibi ellerimi havaya kaldırdım. Kaşı'nın ölümünden sonra altı aydan beri ilk defa olarak parmaklarımda bir titreşim oldu. Parmaklarımdan ve avuçlarımdan aşağı kollarıma doğru akan ince elektrik titreşimlerini mükemmelen sezebiliyordum. Vücudum bu dalgaların akımıyla titrerken birden zihnimde bir düşünce belirdi:

— Ben Kaşı'yım! Bana gelin.

KASİ'NİN BULUNDUĞU EV

Sanki Kaşı konuşuyormuş gibiydi. Garip bir fısıltı

— Nihayet Kaşı'nın yerini buldum galiba! O zaman :

— Ah! diye bağırdım Kaşı'nın ruhu muhakkak bu yol üzerindeki evlerden birinde yaşayan bir kadının rahminde bulunuyor. Arkadaşlarımla birlikte Yılan yo-lunda ilerlemeğe başladık, ilerledikçe havaya kalkık kollarımdan

aşağı akan titreşimler kuvvetleniyordu. Sanki bir mıkna-tısla çekiliyormuşum gibi yolun sağ tarafındaki evlere doğru gidiyordum. Nihayet muayyen bir evin kapısına vardığım zaman sanki yere kök sal-mış gibi oradan bir adım ileri kımıldayamadığımı fark ettim. Son derece heyecanlı bir tavırla, nefesimi tuta-rak evin kapısını çaldım. Aylardanberi devam eden ara-yışımın sonuna gelmiş olduğumu anlamıştım.

ALTI AYLIK HAMİLE KADIN

Biraz sonra kapı bir uşak tarafından açıldı. Uşak evsahibinin evde

bulunduğunu bildirdi. Bir an sonra ev sahibi de ikinci kattan inerek soran bir tebessümle bana baktı. Onun bu soran bakışlarına nasıl cevap ve-rebileceğimi bilmiyordum. Nihayet daha fazla tereddüt etmeden atıldım.
— Affedersiniz, karınız altı aydan beri hamile bu-lunuyor değil mi?
Zannedersem ikiniz de bir erkek ev-lat bekliyorsunuz?
Adam sırtımdaki fakirlere mahsus portakal rengi harmaniyeyi görünce hürmetle karışık bir hayretle ce-vap verdi :
— Evet! Ama siz bizim bu kadar mahrem mesele-lerimizi nereden biliyorsunuz?

— Üç ay sonra çok sevimli bir erkek evladınız ola-cak. Ablak çehreli tarh anlinin üzerinde bir tutam ko-yu saç bulunan bir erkek çocuk. Her hususta sizi şaşır-tacak bir çocuk!

KASININ YENİDEN DOĞUMU

Doğacak çocuğun muhakkak surette Kaşı'ye ben-zeyeceğine dair içimde bir kanaat vardı. Üç ay sonra doğan çocuğun evine gittim. Ebeveyni çocuğa Kaşı adı-nı vermişlerdi. Daha bebek olduğu halde gerek yüz, ge-rek hareketleri bakımından Kaşı'nin bir kopyasıydı. Çocuk bana karşı fevkalâde bir alâka gösterdi.

On iki sene sonra, ben Amerika'da bulunduğum sı-rada Kaşı'den bir mektup aldım. Yogi olmak için duy-duğu derin arzuyu bildiriyordu. Onu Himalayalarda bulunan bir üstadı yolladım. Ölüp yeniden doğan kişi şimdi oradadır.

Yogilerin babası Babaci'nin büyük yogi Lahiri Ma-hasaya ile ilk karşılaşması, muhakkak ki akıllara dur-gunluk verici bir maceradır. O ölmez yogi Babaci'nin nelere muktedir olduğunu göstermek için bu hadise kâ-fi gelecektir.

Fakir Kebalananda bana bu harikulade hikâyeyi bu sözlerle başlayarak anlatmıştı. O hikâyeyi ilk defa din-lediğim zaman öyle derin bir heyecan ve huzur duy-muştum ki, tarif edemem. Bu hikâyeyi üstadıma defa-larca anlattırdım. Yıllarca sonra aynı hikâyeyi aynı ke-limelerle Pirim Sri Yuktesvar'dan da dinledim. Sri Yuktesvar'da Fakir Kebalananda da bu hikâyeyi ken-di pirleri Lahiri Mahasava'mn ağzından dinlemişlerdi.

roda çalıştığım sıralarda bir sabah bir telgraf aldım. Telgrafı bana veren subay şunları söyledi:

— «bahiri, bu telgraf merkez bürosundan henüz geldi. Seni Ranikhet'e tayin ediyorlar. Orada ordu ma-kamları yeni bir istasyon kurmuşlar. Bundan böyle Ra-nikhet'te çalışacaksın.»

Yanıma bir uşak alarak 750 kilometrelik bir yolcu-luğa çıktım. Atlar ve at arabalarıyla seyahat ederek 30 gün sonra Himalaya eteklerindeki Ranikhet'e geldim. Yeni vazifemde benden istenen iş pek fazla değildi. Boş saatlerimi hep civardaki harikulade manzaralı Himala-ya tepelerinde dolaşmakla geçiriyordum. Bir aralık ci-vardaki dağlarda çok meşhur fakirlerin bulunduklarına dair kulağıma bir takım rivayetler çalındı. Onları gör-mek için birden içimde derin bir arzu duydum. Bir öğ-leden sonra dağlarda dolaştığım sırada birden çok uzak-lardan birinin bana seslendiğini duydum. Beni çağıran sesin kime ait olduğunu ve sesin nereden geldiğini bil-mediğim için hayretimden dona kalmıştım. Bir an son-ra ürkekliğim geçince Drongiri dağının zirvesine doğru bütün gayretimle tırmanmaya devam ettim. Ses on on-beş kilometre uzakta olan zirveden geliyordu. Oraya varana kadar aradaki birçok tepeleri ve vadileri daha aşmam lâzım

geliyordu. Bu şekilde saatler geçti. Bir aralık vaktin epeyi geç olduğunu ve orada daha fazla oyalanırsam karanlık bastıracağı zaman Cengal içinde-ki dönüş yolunu kaybedebileceğimi düşünerek ürper-dim.

BENİ KARŞILAYAN MEÇHUL GENÇ

Nihayet dağın zirvesine yakın bir yerde bir düzlü-

bessim çehreli genç bir adamın durmakta olduğunu gördüm. Delikanlı bana elini uzatmıştı. Yogilerin üs-tadlarından biri olduğu anlaşılan bu genç bana mu-habbetle hitap etti:

— «Lahiri nihayet gelebildin! «Gel buraya mağa-ıraya gir de biraz dinlen. Sakın fazla meraka kapıla-yım deme! Sana saatlerden beri bağırın bendim!» Genç üstadın işareti üzerine ufak bir mağaraya girdim. Mağara içinde yerlere bir sürü battaniye serilmiş ve şurada burada da içleri su dolu kocaman toprak kâseler bulunmaktaydı. Yogi bir köşede katlı duran bir battaniyeyi işaret etti :

— «Lahiri, şu battaniyeyi tamdın mı?» Başımdan geçen bu garip maceradan dolayı biraz

şaşırmış bulunduğum ve karşımda duran gencin kim ol-duğunu ve beni oraya ne maksatla davet etmiş bulun-duğunu bilmediğim için ona biraz şaşkınlıkla hitap et-tim :

— «Hayır, efendim! Burada daha fazla oyalanma-yıp hava kararmadan yola çıksam iyi olur. Sabahleyin dairede görülmesi lâzım gelen bazı işlerim var.»

Bunun üzerine karşımdaki esrarengiz yogi bana ingilizce olarak hitap etti:

— «O daire buraya senin için getirildi, yoksa sen onun için değil. Bunu iyice anlamanı istiyorum.»

Benim hayatımı bu kadar yakından bilen bu garip târiki dünyanın gayet mükemmel bir şekilde ingilizce konuşması benim şaşkınlığımı bir kat daha artırmıştı.

Yogi devam etti :

— «Demek onlara çektiirdiğim telgraf lâzım gelen işi görmüş.»

KORKU NEDİR UNUTUYORUM

Hava karardığı için Himalayalarda çok sert ve son derece soğuk bir rüzgâr esmeğe başlamıştı. Gogaş neh-rinin sahiline gidip uzandım. Nehrin dalgaları kabar-mış ve hemen suların kenarında sahile uzanmış oldu-ğum için rüzgârdan uçuşan sulardan her tarafım sırl-sıklam olmakta idi. Yakında kaplanlar homurdanıyor. Kulaklarıma Cengali dolduran. binbir çeşit hayvan gü-rültüsü geliyordu. Buna rağmen içimde en ufak bir en-dişe dahi yoktu. Korku nedir unutmuştum. İçimde ye-ni beliren fevkalâde bir kudret, nefsimi güven hissi ve-riyordu. Bu şekilde saatler geçti.

Nihayet karanlıkta gittikçe yaklaşan ayak sesleri duydum. O zaman saatlerdir içine gömüldüğüm yalnız-lıktan kurtuldum. Karanlıkta bir erkek eli yardım ede-rek beni ayağa kaldırdı. Sonra yüzünü görmediğim meç-hul bir adamın uzattığı bir peşkire silinerek vücudu-mu kuruladım.

Yoldaşım bana :

— Gel, kardeşim, dedi. Üstad seni bekliyor.

Meçhul mürid önüme geçerek binbir vahşi hayvan-larla dolu ormana girdi.

Ben de içim derin bir hazla do-lu olduğu halde kendisini takip ettim.

O gece pirim Babaci'nin yanına döndüğüm zaman başımdan neler geçmiş olduğu kolayca tahmin edilebi-lir. Meçhul mürit nehrin kenarından beni alarak

guru-mun yanma götürdüğü zaman Babaci'nin etrafında bir sürü müridi olduğu halde mağaranın zemininde otur-makta olduğunu gördüm.

Kayına.»

Gözlerimi tekrar açtığım zaman Babaci ile mürit-lerinin teşkil ettikleri halkanın orta yerinde tepeleme sıcak bazlama ve akıtmalarla dolu muazzam bir tep-si belirmişti. Bazlama ve akıtma parçalarından duman tütüyordu.

Babaci:

— «Haydi bakalım, yemeğe buyurun,» dedi.

— Üstadın tavsiyesine uyarak yemeğe başladık. Az sonra bazlama ve akıtmaların altında nefis hamur tatlılarının gizlenmiş olduklarını gördüm. Artık üsta-dın bu hamur işi ve tatlıları nasıl olup ta yaratmış ol-duğunu sormanm ayıp olacağını bildiğim ve onun muk-tedir olmayacağı hiç bir şeyin bulunmayacağına inan-dığım için merakımı yenerek karnımı doyurmaya bak-tım. Fakat bu arada dikkatimi çeken şey başkaydı. Tep-siden ne kadar bazlama, kıtma ve hamur tatlısı alırsak alalım, tepsideki hamur işleri hiç eksilmiyor, bilâkis ar-tıyordu.

— Yemeğin sonunda birden susadığımı farkederek etrafıma bakındım. Üstadım sanki ne istediğimi bili-yormuş gibi hemen önümde durmakta olan tepsiye işa-ret etti. Birden tepsinin durduğu yere baktım. Hayret! Tepsi kaybolmuş onun yerinde bir dağ çayından henüz doldurulmuş gibi berrak su ile doldurulmuş bir çanak peyda olmuştu.

— O gece sabaha kadar hiç birimizin uykusu gel-' medi. Hepimiz birer inci tanesi gibi hakimane gözleriy-le bizi büyüleyen Babaci'nin yanında kalmak istiyor-duk. Nihayet Himalaya'lar üzerinde şafak söktüğü za-man biz hâlâ Babaci'nin etrafında oturmuş, onun yogi-lere ve yogilik sırlarına dair anlattıklarını dinlemekle

— O gün öğleden sonra battaniyemin üzerine otu-rarak ibadete koyuldum.

Bir aralık ilâhi gurum yanı-ma yaklaşarak başımı okşadı. O andan itibaren Nirpi-kalpa Samadhi denilen vecd haline girdim. O vecd ha-linde hemen maziye ait bütün hatıralarımı yeniden ya-şadım ve bu arada ölümsüz âlemin sırlarına da erdim. Bû vecd halinde tam yedi gün yedi gece kaldım. Seki-zinci gün kendime gelerek üstadımın ayaklarına ka-pandım ve beni bir daha hiç yanından ayırmaması için ona yalvardım.

Babaci beni kucaklıyarak :

— «Oğlum,» dedi, «Senin buradaki vazifen sona erdi. Belki bazılarımızın yalnız başlarına yaşamaları mukadder! Ama senin muhakkak surette geldiğin yere dönerek insanlar arasına karışman lâzım. Unutma, se-ninle ancak senin evlenip ev, bark ve iş sahibi bir adam oluşundan sonra karşılaşmam bir tesadüf eseri değil-dir. Senin yerin insanların arasındır. Onlara evli, barklı hakiki bir yoginin nasıl olması gerektiğini sen göstere-ceksin. Hem zaten iki gün sonra Rakhinet'e döndüğün zaman seni oradan yeniden geriye çağırın ikinci bir telgraf bulacaksın..»

Babaci devam etti:

— Şu âlemde yaşayan sayısız erkek ve kadınların feryatlarına üstadlar kulaklarını tıkamış değillerdir. İşte sen bu insanların arasındaki samimi niyetli olan-ları Kriya Yoga metoduyla irşat etmek için seçildin. Bu vazife sana düşüyor. Ailevi meseleler ve daha başka sebepler dolayısıyla ağır yükler altında ezilen binlerce insan, seni bir kurtarıcı olarak karşılayacaktır. Onlara

Üstadımın bu sözlerini dinlediğim sırada, dünya işlerim ve ailem bana ne kadar uzak ve yabancı görün-mekteydi. Pirime yogi olmak için itaat edilmesi ge-rekli prensipleri biraz yumuşatıp hafifletmesinin, müm-kün olup olmayacağını sordum. Babaci, bunun üzeri-ne :

— Pekâlâ, istediğin gibi olsun, dedi. Naçiz tavır-larla gelerek senden yardım isteyen herkese Kriya'yı öğretebilirsin. Müritlerinden her birine şu sözleri tek-rar et: «Svalpamasya dharmasya trayata mhto bhyt.» (Hinduların Mukaddes Kitabı Bagavad Gita'dan alın-mış olan bu cümle şu mânâya geliyor : Bu ibadeti mun-tazaman yerine getirirseniz bütün korkulardan ve ha-yat memmat endişelerden kurtulursunuz..)

Ertesi sabah Babaci'nin ayakları dibinde ona ve-da etmek için eğildiğim zaman, üstad kendisine karşı beslediğim derin muhabbeti ve ondan ayrılmaktan do-layı duyduğum hüznü sezdi.

— «Sakin benden ayrılıyorsun diye kederlenme, Lahiri, seninle birbirimizden hiç ayrılmayacağız. Her nerede olursan ol, bana ne zaman ihtiyacın olursa ol-sun, beni çağır, derhal geleceğim,» dedi. Onun bu harikulade vaadi, beni son derece sevin-dirdiği için, son derece memnun bir halde Babaci'den ayrılarak Himalayalardan indim. Daireme geldiğim za-man memur arkadaşlarım beni derin bir sevinçle kar-şıladılar. On gündür Himalaya Cengallerinde kayıp bil-dikleri benden, artık ümidi kesmek üzereyken çıkagel-miş olduğum için sevinçlerinin sonu yoktu. Aynı gün merkez bürosundan ikinci bir telgraf geldi. Telgrafın anlamı şöyleydi : «Lahiri derhal Danapur'daki şubeye

U1OU IV1.,_____

A — Beni, Hindistan'ın bu ücre köşesine tayin etti-rip, bir müddet sonra geri aldıranın aslında kim oldu-ğunu bildiğim için, Babaci'nin kehanetini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim.

— Danapur'a dönmezden önce Muradabad'da ta-nıdık bir Bengalli ailenin yanında bir kaç gün misafir kaldım. Oraya gittiğim zaman beni karşılamak üzere istasyona altı arkadaşım gelmişti. O gece misafir kal-dığım evde, mevzuu mânevi meselelere çevirdiğim za-man ev sahibim mahzun mahzun konuştu : «Ah ne ya-zık ki Hindistan artık büyük yogilerden mahrum bulu-nuyor!»

Onun bu sözlerini hemen reddettim.

— Baba, yanılıyorsun. Hindistan'da hâlâ çok bü-yük yogiler yaşıyor. Münakaşa heyecanına kendimi o kadar kaptırmış-tım ki nihayet onlara Himalayalar'da başımdan geçen hadiseyi anlatmak mecburiyetinde kaldım. Bununla be-raber beni dinleyenler anlattıklarına pek inanmak is-temediler. İçlerinden biri:

— Lahiri, o havası son derece sert yerler senin si-nirlerini bozdu zannederim dedi. Bize anlattıkların açık gözle görülmüş bir rüyadan ibaret olsa gerek.

Heyecanla yanıp tutuştuğum için, o anda hiç dü-şünmeden konuştum:

— Pekâlâ, kendisini çağırarak olursam gurum der-hâl gelecektir. Siz de,gözlerinizle bunu göreceksiniz.

Hemen bütün dinleyicilerimin gözünde garip alâka parıltıları belirdi. Onların bu şartlar altında gelip bize görünecek olan evliyaı bu kadar merakla beklemele-rini garip bulmamak lâzımdı. İstemeye, istemeye bana

UVUİ***.

sessiz sedasız bekleyin. Kapıyı ve pencereleri devamlı surette göz altında bulundurun. Sizi çok geçmeden içe-ri çağıracağım.»

BABACİ YOKTAN VAR OLUYOB'

Bana verilen odaya çekilip, kapıyı kapar kapamaz hemen ibadete daldım. Naçiz bir edayla gurumu davet etmeğe başladım. Karanlık oda birden yavaş yavaş ay-dınlanmağa başladı ve aydınlığın ortasında Babaci be-lirdi. Üstadın yüzünde son derece haşin bir bakış var-dı. Beni azarlar gibi konuştu :

— Lahiri, beni bu kadar ehemmiyetsiz bir şey için niye rahatsız ettin?
Hakikat, hakikati samimiyetle ara-yanlar içindir yoksa alelade

mütecessisler için değildir. İnsanın gördüğü şeye inanması çok kolaydır. Göz gör-dükten sonra iman ne kolay. Zira gören insan için ha-kikati inkâr kabil midir? Asıl hakikati içlerindeki şüp-heyi yener, insanlar idrak edebilir. Şimdi bırak ben gideyim! dedi.

Onun bu : «Bırak ben gideyim!» sözleri karşısında, üstadın hemen ayaklarına kapandım. «Çok muhterem gurum, ağır bir hata işlemiş olduğumun farkındayım, bu sebepten naçizane sizden af diliyorum. Ben sizi ma-nen kör olan bu insanları ikna etmek maksadıyla ça-ğırmağa cür'et ettim. Madem ki tenezzül edip geldiniz hiç olmazsa benim hakikatlere gözlerini kapamış arka-daşlarımı bir kerecik olsun takdis etmeden gitmeyin. Belki hakikatten fâsiktirler, ama hiç olmazsa hakikati öğrenmek isteyecek kadar samimiyet gösterdiler,» de-dim.

lançı çıkıp küçük düşmeni istemem. Ama bu sadece bu sefere mahsus. Bundan sonra beni çağırdığın za-man değil bana ihtiyacın olduğu zaman geleceğim, de-di.

Babaci ile bu konuşmamı müteakip, odanın kapısı-nı açtığım zaman, dışarda kapının dibinde bekleyen ar-kadaş grubunda son derece asabi bir hava hakimdi. Ar-kadaşlarım sanki kendi gözlerine de itimat etmiyorlar-mış gibi yanımdaki battaniyelerden birine oturmuş o eşsiz üstada gözleri faltaşı gibi açılarak baktılar.

Arkadaşlarımdan biri: «Lahiri hepimizi ipnotizma etti,» diye bir kahkaha attı. Bu odaya* dışardan kimse-nin girebilmesine imkân yoktu.

O zaman Babaci mütebessim bir çehreyle ilerledi. Sonra bir halusinasyon olmadığını ve olup bitenlerin bir ipnotizma eseri olmadığını ispat için arkadaşlarım-dan her birine elleriyle kendi vücuduna dokunmaları için işaret etti. Arkadaşlarım ayrı ayrı Babaci'nin vü-cuduna dokundukları zaman kimsenin şüphesi kalma-dı. Bütün şüpheler dağıldı. Bunun üzerine hepsi de de-rin bir korkuyla ürpererek dut yemiş bülbül gibi ses-sizce üstadın önünde yere bağdaş kurdular.

O zaman Babaci:

— Let Halu'a «Bize yemek için porri hazırlansın,» dedi.

Babaci'nin bu sözü sırf arkadaşlarımı daha çok ik-na maksadıyla söylemiş olduğunu biliyordum. Porri tencerede kaynaya dursun, ilâhi gurum bizimle candan bir sohbe girmişti. Her şeyden şüphe eden arkadaşları-mın birdenbire her şeye ne kadar inanır olduklarını

Üstad ile birlikte hep beraber yemek yedikten son-ra, Babaci hepimizi ayrı ayrı takdis etti. Sonra birden-bire adeta odanın içinde bir şimşek çaktı. Babaci'nin göz açıp kapamaya kâfi gelecek kadar bir zamanda bir ışık haline gelerek gözden kaybolduğuna şahit olduk.

Orada bulunan arkadaşlarımdan Maitra, derin bir hürmet hissiyle:

— Ölümü fetheden ulu zatı, kendi gözlerimle gör-düm, diye mırıldandı.

Artık gam yemem.

Bu Maitra'mın garip bir macerası vardır. O günkü Babaci hadisesi onun tamamen hayatını değiştirdi. La-hiri Mahasaya'nım burada bahsettiği bu Maitra Maha-saya o günden sonra kendisini yogilik sırlarını öğren-meğe verdi ve kısa zamanda hidayete erdi. Ben üniver-siteden mezun olduktan az sonra Maitra Mahasaya'ya rastladım. Maitra ben Benares'teki Mahamandal aşra-mmda bulunduğum sırada, orasını ziyarete geldiği za-man kendisiyle görüşmüştüm. O ziyaret sırasında Ma-itra, Babaci'yi ilk defa nasıl görmüş olduğunu anlattı ve bana «İşte Muradabat'taki o mucizenin sonunda La-hiri Mahasaya'ya bağlandım ve onun en sadık mürit-lerinden biri oldum,» dedi. Sadede gelelim. Muradabat'ta Babaci geldiği gibi kaybolduğu zaman, Maitra bir şey daha söyledi: «Bu ilâhi üstad, zaman ve mekânla bir çocuğun oyuncakla-rıyla oynayışı gibi oynuyor. Ne mutlu bana ki göğün ve yerin anahtarını elinde tutan pirlerden birini görmem nasib oldu.»

O hâdiseden az sonra Danapur'a döndüm. Artık Hak yolunda metanetle ilerlemeğe başlamıştım. Diğer taraftan işime ve evime her zamankinden daha fazla

Lahiri Mahasaya Babaci ile bir diğer buluşmasını da aynı şekilde Fakir Kebalananda ile Sri Yuktesvar'a anlatmıştı.

— Üstadımın: «Bundan sonra bana ihtiyacın ol-duğu zaman geleceğim» sözünü hiç unutmadım. Baba-ci ile-ikinci buluşmamız Allahabad'da Kumbha Mela'-da vuku buldu. Bir gün dairemde izin alıp kısa bir müddet için Kumbha Mela'ya gitmiştim. Yedi senede bir yapılan yogilerin mukaddes bayramına iştirak mak-sadıyla, çok uzun mesafelerden yaya olarak gelmiş bin-lerce yogi ve sadhu arasında rastgele dolaştığım sırada, birdenbire kenarda oturmuş, çanağını uzatarak dilenen bir adam gördüm. Adam, vücuduna küller sürerek onu acaip bir şekilde boyamıştı. Bu adamın sırf kendisini acındırmak için bu şekilde boyanmış olduğunu, halbuki aslında dinle en ufak bir alâkasının dahi bulunmadığı-nı düşündüm.

Bu fakir kılıklı adamın önünden henüz geçmiştik ki, birden Babaci gözüme ilişti. Babaci saç sakalı birbi-rine karışmış bir fukaranın önüne diz çökmüştü.

Hemen onun yanına gittim:

— Guruci, burada ne yapıyorsunuz? dedim.

— «Bu adamın ayaklarını yıkıyorum. Ondan son-ra da yemek yediği tabakları yıkayacağım,» dedi.

— Babaci bu sözleri söyledikten sonra bana baka-rak çocuk kadar saf bir tebessümle gülümsedi. Onun oraya sırf beni ikaz etmek ve bir daha kimseyi tenkit etmemem için imâda bulunmak maksadıyla geldiğini biliyordum. Babaci bana, fakir, zengin, temiz, kirli her-kesin Allah nazannda eşit olduğunu anlatmak için bir ders veriyordu. Bir an sonra büyük gurum ilâve etti:

rum.»

Lahiri Mahasaya muhakkak ki, yogilerin en büyük üstadlarındandı. Kendisinin sayısız müridleri vardı. Onuiv Abhoya adındaki bir kadın müridine ait iki işte gösterdiği iki mucize bilhassa kayda şayandır.

Abhoya ile Kalküta avukatlarından olan kocası, bir gün Lahiri Mahasaya'yı ziyaret maksadiyle Bena-res'e gitmek için yola çıkmışlardı. Fakat yolda trafiğin kesafeti, onları lâzım gelen süratle gitmekten alıkoy-muş ve Howrah istasyonuna vardıkları zaman Benares treninin hareket ettiğini görmüşlerdi.

«ÜSTADIM ŞU TRENI DURDURUN»

Bilet gişesi önünde bilet almakla meşgul bulunan Abhoya trenin hareket ettiğini gördüğü zaman hiç kı-mıldamadan durmuştu. Sonra, birden : — Lahiri Mahasaya sizden yardım diliyorum. Şu treni durdurun! diye dua etmişti. Sizi görmek için bir gün dahi gecikecek olursam buna dünyada tahammül edemem.. Abhoya bu duayı ettikten bir saniye sonra garip bir şey olmuştu. Lokomotif ve vagonların teker-lekleri dönmeğe devam ediyor fakat tren bir karış bi-le ilerlemeden yerinde sayıyordu. Kalküta'nın o daima mahşer gibi kalabalık istasyonunu dolduran binlerce kişi ve trenin yüzlerce yolcusu bu esrarengiz hadise' karşısında şaşır-mış kalmışlardı. Lokomotifin makinis-tiyle yolcular nihayet bu akıl sır almaz manzarayı iyi-ce seyretmek üzere trenden inmişlerdi. Tam o anda Ab-hoya ile kocasını bir İngiliz hat bekçisi yakalamıştı. O güne kadar hiç bir İngiliz hat. bekçisi Hintlilere hizmet

nin. Ben size biletlerinizi yetiştiririm.

Abhoya ile kocası eşyalanyla trene binip bir yer buldukları sırada hat bekçisi de yetişmiş ve onlara pen-cereden biletlerini uzatmıştı. Abhoya biletleri eline aldı-ğı anda tren ağır ağır yeniden ilerlemeğe başlamıştı. Peronda bu garip hadisenin tesiriyle ne yapacaklarını şaşır-mış olan makinist ve yolcular trenin hareket etti-ğini gördükleri zaman paniğe kapılmış ve birbirlerini ite kaka hareket halinde olan trene atlamışlardı. Tre-nin neden durduğunu ve beş dakika sonra neden yeni-den hareket ettiğini kimse anlayamamış ve izah ede-memişti. Bu hadiseyi o gün çıkan Kalküta gazeteleri baş sayfalarında ballandıra ballandıra anlatmışlar ve kimsenin akıl erdiremediği bu garip hadisenin dediiko-dusu aylarca ağızdan ağıza anlatılmıştı.

Abhoya, Benares'te Lahiri Mahasaya'nın aşramma giripte üstadın huzuruna çıktığı zaman onun önünde diz çökerek ayaklarına dokunmak istemişti. O zaman üstad birden :

— Kendine gel Abhoya, demişti. Beni üzmemekten ne kadar zevk alıyorsun? Yarınki treni bekleyip onun-la gelemiz miydin? Beni, bir treni durdurmak gibi ba-sit bir iş için yardıma çağırmaya ne lüzum vardı?

Abhoya üstadı başka bir sefer yine hususi bir maksatla ziyaret etmişti. Bu sefer Abhoya üstadın tren durdurmasını değil, bir leylek davet etmesini istiyordu.

Abhoya :

— Üstadım size yalvarıyorum ne olur benim do-kuzuncu çocuğumu takdis edin de yaşasın. Bari onun büyüdüğünü göreyim, diye hıçkırırmıştı. Bugüne kadar tam sekiz çocuğum oldu, doğdular ama öldüler. Bari

— Hiç üzölme Abhoya! Yakında doğacak olan ço-cuğun ölmeyecek, yaşayacak. Doğacak evlâdın kız ola-cak ve onu bir gece yarısı dünyaya getireceksin. Yalnız seni bir hususta ikaz etmek isterim. Kızın dünyaya gel-diği gece, gaz lâmbası sabaha kadar yansın. Sakm o gece uyuyakalayım deme, gaz lambası şafak sökene ka-dar sönmezse kızınız da yaşar. Üstadın kehaneti doğru çıkmış ve bir müddet son-ra Abhoya aynen pirin üç ay evvelkinden haber verdiği şekilde kızını bir geceyarısı dünyaya getirmişti. Abho-ya, kızı doğduğu zaman yanibaşmda bekleyen ebeye lâmbanın deposunu ağzına kadar gazla doldurmasını söylemişti. Hem Abhoya, hem de ebe sabahın ilk saatle-rine kadar uyumamış ve lâmbanın sönmemesi için ona bütün dikkatlerini vermişlerdi. Fakat şafak söktüğü sırada bir çocuk doğurmak-tan dolayı binbir yorgunluk ve bitkinlik içinde bulu-nan anne ile çok yorgun düşmüş olan ebe hemen he-men aynı anda uyuklamaya başlamışlardı. Bu sırada lambadaki gaz da tükenmek üzere bulunuyordu. Fiti-lin ışığı titremeğe başlamıştı. Tam o anda odanın kapısı birden ardına kadar açılmış ve kapı arkasına çarpmıştı. Kapının sesi iki kadını da birden daldıkları derin uykudan uyandırmıştı. Gözlerini açtıkları zaman derin bir hayretle karşılarında Lahiri Mahasaya'nın durmak-ta olduğunu görmüşlerdi. Lahiri Mahasaya, Abhoya'ya lambayı göstermiş :
— Abhoya çabuk, lambanın gazı bitti, neredeyse sönecek, demişti. Ebe hemen uyuyakaldığı yerden doğrulmuş ve ale-

bi Lahiri Mahasaya içeri girmezden önce, kapı içerden kilitlenmişti. Üstad içeri girerken kilit içerden kendi kendine açılmış ve Lahiri odayı terkettikten sonra da kilit yine kendi kendine kapanmıştı. Üstadın bildirdiği gibi Abhoya'nın dokuzuncu ço-cuğu yaşadı. 1935 yılında Abhoya'yı gördüğüm zaman lâf arasında kızını sordum. Bana:
— Kızım maşallah topuz gibi dedi. Yakında evlen-diriyorum! Lahiri Mahasaya'nın akıllara hayret verici mucî-zeleri saymakla bitecek gibi değildir. Onun bir mucîze-sini de üstadın en sadık müritlerinden Kali Kumar Roy anlatmıştı:
— Mukunda, ben bazen Mahasaya'nın Benares'te-ki evine gider orada haftalarca misafir kalırdım. He-men her gün üstadın ayakları dibinde oturarak ondan ilham almak için gelen sayısız din adamlarım görür-düm. Bazen bu mübarek zatlar dine ve tefekküre ait meselelerin münakaşasına girişip Mahasaya'nın aşra-mında sabahlardı. Şafak söktüğü zaman bütün mi-safirler sanki uykusuzluk kendilerine hiç tesir etmemiş gibi üstadın yanında geçirdikleri geceden son derece memnun bir tavırla ayrılıp giderlerdi. Benares'teki aş-ramda bulunduğum geceler esnasında dikkat ettim. Lahiri Mahasaya bir gececik olsun yatıp uyumadı. MAHASAYA MÜRİTLERİNE FİLM SEYRETTİRİYOR Üstadın müritleri arasına karıştığım ilk günler-deydi. Yanında çalıştığım patronum benim Mahasaya'-nın yanma gidip yogi olmak için çalışmama itiraz edi-

lan istemem, deyip duruyordu. Bir gün geir ae senin o şarlatan pirinle karşılaşacak olursam ona haddini bil-direceğim! diyordu. Patronumun bu ciddi tehdidine rağmen ben yine yolumdan dönmedim. Hemen hemen her geceyi pirimin evinde, onun dizinin dibinde geçiriyordum. Bir gece patronum beni takip etmiş. Ben aşrama girdiğim za-man o da arkamdan

girdi. Lahiri Mahasaya'nın daima oturduğu misafir odasına da benim arkamdan saygı-sızca bir şekilde gürültü ederek girdi. Vaktiyle bana söylediği gibi üstadıma hakaret dolu sözler söylemeğe geldiğini anlamıştım. Benim arkamdan gelen patronum daha henüz bir yer bulup oraya bağdaş kurmuştu ki üs-tad etrafını bir halka biçiminde çevirmiş olan oniki mü-ridine hitabetti:

— «Bir film seyretmek ister misiniz?»

Hepimiz başımızla olumlu bir işaret yapınca, üstad perdelerin indirilmesini kapının kapatılmasını, odanın karartılmasını söyledi. Sonra : «Herkes birbirinin arka-sına otursun. Herkes elleriyle önünde bulunanın gözle-rini kapatsın.» dedi.

Ne gariptir, gözümün ucuyla arkama baktığım za-man, patronumun da istemeye istemeye bizim gibi La-hiri Mahasaya'nın direktiflerine kulak verip sıraya gir-miş olduğunu gördüm. O da benim gibi ellerini önünde duran müritin gözlerini kapattı. Bir kaç dakika geçti. Sonra üstad bize ne gördüğümüzü sordu.

Üstadın bu sualine ben cevap verdim. «Üstadım çok güzel bir kadın görüyorum. Kadının sırtında ke-narları kırmızı işlemeli bir sari var. Kadın şu anda bir ağacın dibinde duruyor.» Bütün diğer müritler de aynı

— Az evvel size gösterdiğim kadını tanıyor musu-nuz?

— Evet!..

Patronumun çok şaşırmış olduğu ve ömründe ilk defa olarak bu kadar garip bir hadiseye şahit olduğu belliydi: «Bu kadın benim metresimdir. Çok iyi kalp-li bir kadınla evli olduğum halde az evvel hepimize sey-rettirdiğiniz kadınla aylardan beri metres yaşıyor ve bütün kazandıklarını ona yediri-yordum. Şimdi çok bü-yük bir hata ettiğimi anladım. Ben buraya sizi şarla-tanlıkla itham etmek ve hadise çıkarmak maksadıyla gelmişim. Sizi hiç tanı-mıyordum. Halbuki siz bana her şeyi bildiğinizi göstermek suretiyle bana yanlış yolda olduğumu anlattınız. Buraya niçin geldiğimi düşün-dükçe mahcubiyetimden yerin dibine geçiyorum. Beni affedin. Bugünden sonra doğru yoldan ayrılmıyacağım. Beni de müritleriniz arasına kabul etmez misiniz,» dedi.

Üstad ona cevap verdi:

— Sizi altı aylık bir tecrübe devresi geçirmeğe da-vet ediyorum. Bugünden başlayarak altı ay içinde dü-rüst bir hayat yaşayacak olursanız, sizi de mürit olarak kabul ederim. Yoksa benim müridim olmaktan ümidi-nizi kesin.

— Patronum tam üç ay nefisini körleterek doğru yolda yürüdü. Fakat nihayet dayanamayıp o eski met-resiyle tekrar münasebet kurdu. İki ay sonra hiç bek-lemediğimiz bir zamanda ansızın öldü. Üstadımın o ilk gün patronumu niçin mürit olarak kabul etmediğini o zaman anladım. Zira Lahiri Mahasaya onun verdiği sö-zü tutabilecek kadar sağlam bir karakter sahibi olma-dığını biliyordu. Bir kaç gün sonra yeniden metres ha-

KOBRA ZEHİRİ İÇEREK YAŞAYAN FAKİR

Lahiri Mahasaya'nın meşhur bir arkadaşı vardı. Fakir Trailanga adını taşıyan bu pirin yüz yaşını çok geçkin olduğunu söylüyorlardı. İki yogi, Lahiri Maha-saya ve Fakir Trailanga çok zaman buluşarak birlikte vecd haline girerlerdi. Trailanga'nın şöhreti memleketin dört bucağma o şekilde yayılmıştı ki onun yarattığı mu-cizelerden şüphe eden bir kişiye olsun rastlamak müm-kün değildi. Trailanga, Benares sokaklarında dolaşır-ken halk onu görmek ve üstadın ayaklarına kapanmak için birbirini çiğnerdi.

Trailanga, Hindistan'ın şöhreti-ni tarihe geçirecek insanlardan biriydi. Meselâ Fakir Trailanga'nın bir çok defalar öğle yemeği yerine bardak dolusu kobra zehiri içtiği ve ba-zen günlerce yılan zehirinden başka bir şey yutmadığı malûmdur. Trailanga'yı Ganj Nehri üzerinde adeta so-kakta yürüyormuş gibi gören onbinlerce Hintliden bü-yük kısmı hâlâ hayattadır. Trailanga bazen şehirde bi-riken binlerce seyircinin gözleri önünde Ganj'm üze-rine bağdaş kurup oturur, günlerce suların üzerinde kalırdı. Bazen de suların altına girerek orada saatler-ce, günlerce kalırdı. Benares'te her gün görülen bir manzara da onun nehir kenarındaki taş rıhtımlar üze-rine çırılçıplak uzanıp yatmasıydı. Benares'te her ta-rafı kasıp kavuran güneş ışıkları altında saatlerce ha-reketsiz yatan Trailanga güneşin yakıcı ışıklarından hiç şikâyet etmezdi. Fakir Trailanga bu gibi hüner ve mucizeleriyle yo-gilerin hayatının teneffüs ettikleri oksijene bağlı olma-

ların üstüne serilmiş kızgın güneş ışıklarının altında yatıyor olsun, daima İlâhi kanunların hükümlerine gö-re yaşamakta olduğunu isbat ederdi. Sözün kısası ölüm onu korkutamadığı gibi, ona dokunamıyordu da... Fakir Trailanga sadece manen değil aynı zamanda maddeten de büyük bir adamdı. Ağırlığı yüzelli kilo-dan fazla idi. Kendi sözlerine göre yaşadığı her yıl için bir kilo almıştı. İşin garip tarafı Yogi Trailanga nadiren yemek yediği için onun şişmanlığındaki esrar perdesi bir kat daha esrarengiz bir hal alıyordu. Trailanga ken-di sıhhatiyle hiç alâkadar olmazdı. Zaten büyük Yogi üstadları vücudun sadece donmuş ve madde haline devrolmuş bir enerji kütlesi olduğunu bildikleri için, canları istedikleri zaman vücudlarını istedikleri şekle sokarlar. Daha evvel belirttiğim gibi istedikleri zaman şişmanlar, istedikleri zaman kilo kaybederlerdi. Bugün âlimler maddenin en küçük zerresi olan atomların artık bir madde olmayıp sadece teksif edilmiş bir enerji par-çası olduğunu nihayet kabul etmiş bulunuyorlar. Hal-buki yogiler binlerce yıldır sadece bunu bilmekle kal-mayıp aynı zaman da bu bilgiden istifade ile tatbika-tım da yapıyorlardı.

ANADAN DOĞMA GEZEN FAKİR

Trailanga daima anadan doğma çıplak gezerdi. Benares polisi onun bu hali karşısında ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemediği için şaşırarak kalmıştı. Halbuki Hazreti Ademden farksız bir halde gezen yogi çıp-laklığının zerrece farkında değildi. Ama polis bunun haddinden fazla farkında idi. Nihayet polis makamla-

n_____*■%_____

Kalküta halkı bu tevkif üzerine galeyana gelmişti. Fa-kat az sonra herkesi derin bir şaşkınlık aldı.. Zira Tra-ilanga'nın hapse atıldıktan bir kaç saat sonra yine anadan doğma bir halde hapishanenin damında gez-mekte olduğu görüldü. Gardiyanlar ve hapishane mü-dürü onun nasıl olup da kaçabildiğini anlamak maksa-dıyla hücrelerine gittikleri zaman hücrenin kapısının iyice kilitli olduğunu ve pencerenin de kalın parmak-lıklarla kapalı olduğunu gördüler.

Fakirin hücrelerinden nasıl olup da çıkabildiğine akıl erdiremeyen gardiyanlar, bir kere daha kendisini damdan indirip hücrelerine tıktılar ve üzerinden kapıyı kapadılar. Bununla da yetinmeyip fakirin kapısı önüne ayrıca silahlı bir de muhafız diktiler. Fakat kuvvet bir defa daha

Trailanga'nın önünde boyun eğdi. Zira Tra-ilanga'nın az sonra yeniden hapishanenin damında gezmekte olduğu görüldü. Nihayet yoginin parmaklık-lar arkasında tutulamayacağı anlaşılınca polis kendisi-ni serbest bırakmaya mecbur kaldı. Aksi taktirde bü-tün Kalküta halkının alayına hedef olmak vardı ki, bu-nu ne polis, ne de hapishane makamları göze alabilmiş-lerdi.

Büyük yogi Traüanga daima derin bir sessizlik içinde dururdu. Yuvarlak, ablak çehresine ve varil gi-bi geniş midesine rağmen Trailanga nadiren yemek yerdi. Bazen haftalarca oruç tutar ve bu müddet zar-fında ağzına bir lokma bile olsun ekmek koymazdı. Sonra bir gün ansızın müritlerinin getirdikleri bakraç-lar dolusu sütü içerek orucunu bozardı. Bir defasında yogilerin hünerlerinden ve nelere kadir olduklarından şüphe eden bir adam, Trailanga'yı şarlatanlıkla suçla-

danadan bir kova almış ve kireçli su dolu kovayı yogi-nin önüne koymuştu. Bundan sonra yapma bir hürmet hissiyle:

— Üstad, demişti. Size bir kova yağlı manda sütü getirdim. Bunu içmenizi sizden rica edeceğim.

Trailanga içi kireçli su ile dolu olan kovayı başına dikmiş ve son damlasına kadar içmişti. Bir kaç dakika sonra bu oyunu hazırlayan adam, kendisini üstadın ayakları dibine atmış ve korkunç sancılar içinde kıv-ranmaya başlamıştı.

— Yalvarırım size üstadım bana acıyın! Yardım edin, içim yanıyor! Sanki mideme bir kor düştü. Size çok kötü bir oyun oynamağa kalkıştım beni affedin!

Büyük yogi bu yalvarışlar üzerine o herzamanki sükûnetini bozmuştu :

— Fesat, demişti. Bana zehir verdiğin zaman, iki-mizin hayatının ve bedeninin tek olduğunu hiç hatırı-na getirmedin. Yalnız aramızda şu fark var : Ben yogi-yim ve Tanrıların kudretine müdrikim. Öyle olmasaydı benim içtiğim kireçli suyun acısından şu anda senin gi-bi kıvranarak can vermem lâzım gelirdi. Başkalarına oyun oynamanın ne kadar feci akibetleri olacağını gör-dün. Bir daha sakın kimseye kuyu kazmağa kalkışma. İçine kendin düşersin.

Artık ömrü boyunca hiç bir şeyden şüphe etmeye ve hele yogilere oyun oynamaya kalkmayacak olan adam, bu sözler üzerine doğrulmuştu. Zira Trailanga her şeye rağmen onu affetmiş ve ağrılarını geçirmişti.

Trailanga gibi başka büyük yogilerin de herkesin ağrı ve sızılarını tıpkı kendi ağrı ve sızıları gibi kolay-ca geçirdiklerine defalarca şahit olmuştum. O ölmez

-----; rru,«:ı«Mrt.rt ki*. <4ûfnpin^o Konim omMmı Hc* î\H f*t.-

balığının orta yerinde görmüştü. Bir aralık bir fırsatı-nı bularak üstadın yanına kadar sokulmaya muvaffak olmuş ve naçizane onun ayağına dokunmuştu. Amcam o güne kadar kendisine ızdırap veren müz-min bir hastalıktan dolayı çok rahatsızlık çekmişti. Fa-kat sonunda bana Trailanga'nın ayağına dokunduğu günün hikâyesini anlatırken şöyle dedi:

— Üstadın ayağına dokunduğum anda 11 yıldır çektiğim sırt ağrılarının garip bir şekilde birdenbire geçtiğine şahit oldum. O günden sonra bir daha da ağ-rı- nedir görmedim.

Yogilik çok eski bir mezheptir. Milâttan 3500 yıl önce Hindistan'ı ziyaret eden Çinli seyyahların bıraktık-ları seyahatnamelerde, yogilerden ve yogilerin hüner-lerinden uzun uzadıya bahsettikleri görülmektedir.

Makedonyalı İskender'le birlikte veya ondan sonra Hindistan'a gitmiş olan Yunan tarihçileri, yogilere ait gayet enteresan yazılar yazmış bulunuyorlar. Yunanlı tarihçilerden Arrian, Diodoros, Plutark ve Strabo eski Hindistan'ın bu en eski garip mezhebi hakkında aydın-latıcı malûmat veriyorlar.

BÜYÜK YOGİ DANDAMİS

İskender'i o muvaffakiyetsiz Hindistan seferinde en ziyade ilgilendiren, zaman zaman rastladığı yogi-ler ve yogi toplantıları olmuştur. İskender Hindistan'da kaldığı müddetçe hep yogilerin muhitine girmeğe ve onlarla felsefi konuşmalar yapmağa çalışmıştı. İskender Kuzey Hindistan'da Taksila'ya girdikten az sonra, Diojen'in müritlerinden olan Onesikritos adında bir fi-

aJnın <vn Jvmriilr WMJ"isi nlnn Win+li nccrA+_

zaman onu:

— Ey, muhterem Brahmaların hocası! diye selâm-lamıştı. Kudretli Tanrı Zeus'ün oğlu ve bütün insan-ların hükümdarı İskender seni kendisinin yanma da-vet ediyor. Davetine icabet edecek olursan, seni çok zengin hediyelerle ödüllendirecek. Reddedersen başım vurduracak.

Yogi bu garip daveti derin bir sükûnetle dinlemiş ve başına yastık yaptığı yaprakların üzerinde yattığı yerden kıpırdamamıştı bile.

— İskender Zeus'ün oğlu ise ben de Zeus'ün oğlu-yum diye cevap vermişti. Benim kimseye bir zararım yok, ama onun çok. Binlerce insanla birlikte dere, tepe, deniz demeyip geziyor insanlara kahr ve keder getiri-yor. Git İskendere söyle, insanlara zülüm eden, Tanrı-nın oğlu olmaz. Zira Tanrı yalnız, ılık, sükûn, hayat, su ve insanın bedeniyle ruhunu yaratmıştır. O harp-lerden nefret eder ve haşin insanları sevmez. Şunu da efendine söylemeyi unutma, İskender Tanrı değildir. O da senin gibi fanidir. İskenderin hediyelerine gelince, benim onlara ihti-yacım yok. Bana şu üzerinde yattığım yapraklardan ya-pılmış yatak yeter. Toprak bana her istediğimi veriyor. Canımın istediği yerde geziyor, canımın istediği gibi hareket ediyorum. İskender benim başımı uçurmağa kalksa bile nafile. Ruhuma hükmedemez Tanrı'nın kar-şısında o da senin kadar aciz kalacaktır. Git İskender'e söyle : Bu gibi tehditler ve onun hudutsuz olduğuna inandığı kudreti beni korkutamaz. Brahmanlar altını sevmedikleri gibi ölümden de korkmazlar. Efendine de-ki : Dandamis'in ona ihtiyacı ve ondan korkusu yok.

letler içinde ilk defa rastlamış olduğu bu kudretli has-mı görmek için içinde derin bir arzu duymuştu. Gidip Dandamis'i görmüştü.

İSKENDER'LE YOGİLER BOY ÖLÇÜŞÜYOR

Bunun üzerine İskender, Taksila'ya, felsefi sualle-re gayet mahirane cevaplar verebilen bir çok yogiyi da-vet etmişti. İskender'le bu yogiler arasında cereyan eden konuşmaları tarihçi Plutarca kelimesi kelimesine kaydetmiştir. Bütün sualleri İskender bizzat hazırla-mış ve bizzat sormuştu.

— Hangisi daha çok? Yaşayanlar mı ölümler mi?

— Yaşayanlar. Zira ölümler artık sayılmaz.

— Denizde yaşayan hayvanlar mı daha çok, karp.-da yaşayanlar mı?

— Karada yaşayanlar. Zira deniz karaların bir parçasıdır. Kara denizin altında da devam ediyor.

— Hayvanların en akıllısı en beceriklisi hangisi-dir?

- İnsanların henüz karşılaşmadıkları hayvan. (İnsanın bilinmeyenden korkması kastedilmektedir.)
 - Hangisi önce yaratıldı. Gece mi gündüz mü?
 - Gündüz geceden bir gün önce yaratıldı.
- İskender bu cevap karşısında hayretini ifade et-mekten kendini alamamıştı. Bunun üzerine yogilerden biri : «Hayret etmeyiniz. Zira cevabı imkânsız suallere anlaşılması imkânsız cevaplar yaraşır.» demişti.
- İnsan kendisini en mükemmel şekilde nasıl sevdirebilir?
 - İnsan elinde çok büyük kudret olduğu halde

- İnsanlar için imkânsız olanı mümkün kılmakla.
- Hangisi daha kuvvetlidir? Hayat mı yoksa ölüm mü?
- Hayat. Zira içinde en fazla kötülük taşıyan odur.

İSKENDER'İN HOCASI FAKİR KALYANA'NIN ÖLÜMÜ

İskender Hindistan'dan ayrılırken hakikatten bü-yük bir yogi olan fakir Kalyana'yı da birlikte götür-meğe muvaffak olmuştu. Kalyana İskender'e öğret-menlik etmeyi kabul etmişti. Yunanlı tarihçiler kendi-sine Kalanos adını vermişlerdi. Kalyana İskender'e İran'a kadar refakat etti. İskender'in ordusu İran'da Susa'ya geldiği gün, orada ordunun ortasındaki mey-danda çok enteresan bir hâdise cereyan etti. İskender'-in askerleri, o mey-danda muazzam bir meydan ateşi yakmışlardı. Kalyana binlerce askerin gözleri önünde o muazzam ateşin içinde yürüyüp tam ortasında durdu. Hadiseye şahit olan tarihçiler, o anda yoginin çehresin-de en ufak bir ısırap yahut ölüm korkusu bulunmadı-ğım kaydediyorlar. Alevler kendisini yakıp tamamen kül ettiği müddetçe Kalyana kılını bile kıpırdatmamış-tı. Bununla beraber, Kalyana ateşe girmezden önce bü-tün yakın dostlarını kucaklayarak onlarla vedalaşmış, yalnız İskender'e veda etmemişti.. Büyük fakir, Make-donya ordusunun mağrur kumandanına sadece şu söz-lerle veda etmişti:

- Sizinle vedalaşmıyorum. Zira ikimiz yakında Babil'de yeniden buluşacağız.

temiş olduğu o zaman dana iyi anlaşılcu.

Yogiler içinde çeşitli sınıf ve gruplara mensup in-sanlar bulunduğu gibi büyük imparatorlar da vardır.

İskender'in Hindistan'dan ayrılırken arkasında bıraktığı garnizonların kumandanı olup sonra bütün Hindistan'a vali olan Solöykus, bir müddet sonra İmpa-rator Çandragupta tarafından mağlup edildi. Hakimi-yet yine Hintlilerin eline geçmişti. Fakat Çandragupta, yedi sene İmparatorluktan sonra, tahtı oğluna bıraka-rak dünya nimetlerinden feragat etti. Güney Hindis-tan'a seyahat ettikten sonra meteliksiz bir mürit ola-rak Sravanabelagola'da kayalık bir mağarayı kendisi-ne melce edindi. Orada bir yogiden dersler alarak öm-rünün kalan kısmını yogilik yolunda geçirdi, Rançi'de bir yogi okulu kurup yogilik faaliyetleri-mi genişlettikten sonra Hindistan'da uzun zaman kal-mak nasip olmadı. Bir gün üstadım Sri Yuktesvar Ran-çi'deki okulu ziyarete geldi. Çok zayıflamış ve bitkin görünüyordu. Bir aralık söz arasında bana döndü : Paramhansa, dedi. Bundan senelerce evvel içimiz-den Üniversite tahsilini tamamlamış olan birinin Batı dünyasına bizim delegemiz sıfatıyla gitmesinin, iki âlem arasındaki bağların sıklaştırılması hususunda ne kadar olumlu bir rol oynayacağını sana söylemiştim. Bu arada Batı âlemine gidecek olan delegenin de sen olacağını söylemiştim. Bunun için fırsat

çıktı. Boston'-da iki ay sonra Dünya'nın her tarafından gelecek çe-şitli dinlere mensup, delegeler arasında kongre akte-di-lecek. Bu kongrede sen de Hindistan'ı ve bilhassa yogi-leri temsil edeceksin. O anda hayretimin ne kadar büyük olduğunu tah-mi" oHoı-cini* TTaimt üstadımın teklifini kabul etmek-

ta, uttu -Aiueiiui ya. giuciı uu vapura tuncum, ön YUK-tesvarı o yorgun haliyle bırakıp gitmek istemiyordum. Fakat bu seyahat onun arzusuyla yapıldığı için söyle-necek bir şey yoktu. Uzun bir yolculuktan sonra Ame-rika'ya vardım. Boston'daki liberaller kongresinde, her memleketten gelmiş çeşitli delegelerle dostluklar kur-dum. Kongre sona erdiği zaman gayet garip bir vazi-yetle karşılaştım. Gazeteler tanınmış bir yoginin Amerika'da bulun-makta olduğunu okuyucularına mühim bir haber diye bildirmişlerdi. Bunun üzerine bütün Amerikan şehirle-rinden, kendi şehirlerine misafir olarak gelip orada konferanslar vermek üzere bir sürü davetiyeler almaya başladım. Yapılacak başka bir şey yoktu. Bütün teklif-leri kabul etmek lâzımdı. Zaten Amerika'ya yogiliği ta-nıtmak maksadıyla gelmiş değil miydim?»
ÜÇ YOGİ ENSTITÜSÜ KURUYORUM

Sıra ile Chicago, New - York, Washington ve diğer bütün mühim şehirleri ziyaret etmeğe ve her şehirde muazzam dinleyici kütlelerine hitaben yogilerin içyüzü hakkında konferanslar vermeğe başladım. Konferans-larım her gün biraz daha fazla alâka görüyordu. Bir yogi okulu yahut enstitüsü kurmam için müteadit tek-lifler vâki oldu. Nihayet yapılan yardımlarla, ikisi California'da bi-ri de Washington'da olmak üzere üç tane yoga enstitü-sü kurdum. Bu enstitülere Jennifer Jons, Joan Craw-ford gibi meşhur sinema yıldızları da dahil binlerce ta-lebe devam ediyordu. Bu arada İngiltere ve Almanya-dan vâki tekliflere de müsbet cevap verdim. Enstitüle-ri artık yetişmiş bulunan Amerikalı yogilerin eline bı-

distan'a döndüm.

Madras'a döndüğüm zaman benimle Mr. Wright'ı müritlerimden ve hayranlarımdan müteşekkil muaz-zam bir kalabalık karşıladı. Madras'tan ilk iş olarak Kuzeye doğru hareket ettik. Yol üzerinde meşhur yogi-lerden Sadasiva Brahman için dikilmiş ufak bir abide-nin önünde biraz durduk. Öleli epeyi zaman olduğu halde, mucizeleri hâlâ dilden dile gezen bu büyük yoginin maceraları anlat-makla bitmez. Sadasiva bir gün Kavef nehrinin sahille-rinde vecd halinde bulunduğu sırada, nehir birdenbire taşmış ve köylüler yetişene kadar seller Sadasiva'yı alıp götürmüştü. Haftalarca sonra köylüler Sadasiva'yı Ca-lımbatore eyaletinin Kodumudi kasabası yakınlarında bir yerde nehrin getirip bir kenara yığıldığı birikinti ve toprak yığını altında gömülü bir halde buldular. Köy-lüler toprak yığını kazmak için kullandıkları kürek-lerle Sadasiva'nın vücuduna dokundukları zaman, yo-gilerin evliyası hiç bir şey olmamış gibi birden kalkmış ve acele adımlarla yürüyüp gitmişti.

Bir gün üstadı, fazla konuştuğu için kendisini azarladığı zaman, Sadasiva artık çok az konuşur olmuş-tu.

Sadasiva'nın piri Sri Paramasivendra Saraswati Swami idi. Onun, yogi müridi Sadasiva'yı çok sevdiğini şu hadise de gayet iyi göstermektedir. Baş-daima bu-lutlarda gezen Sadasiva çok zaman anadan doğma bir halde caddelerde rakederek dolaşırdı. Onun bu hal ve tavırları bir çok

kimselerin şeyhine şikâyet etmelerine sebep olmuştu. Şikâyetçiler :
— Efendimiz Sadasiva bir deliden farksız. Onun bu hareketlerine mani
olunuz, demişlerdi

— Ah, hani herkes onun gıoı aeıı oiaouseyalı.

Sadasiva'nın hayatı bir çok garip hadiselerle do-luydu. Sadasiva bir gece
vecd halinde bulunduğu sıra-da zengin bir tüccarın evi yakınında durmuştu.
Eve girmesi muhtemel hırsızlara karşı ellerinde sopalarla hazır bekleyen
üç uşak üstadı bir hırsız sanarak hemen kafasına indirmek üzere
ellerindeki sopaları havaya kaldırmışlardı. Fakat elleri havaya kalktığı
anda üçü-nün de sopa tutan elleri kımıldamaz olmuştu. Üç adam, ta Sadasiva
yarım saat sonra yanlarından ayrılıp gi-dinceye kadar elleri havada bir
heykel gibi hareketsiz kalmışlardı.

HAREME ÇIRILÇIPLAK GİREN FAKİR

Sadasiva bir diğer seferinde işçilere kömür taşıt-makta olan bir ustabaşı
tarafından zorla yoldan çevril-miş ve kömür taşıması emredilerek sırtına
bir çuval kö-mür yükletilmişti. Bu kaba muameleye kızan Sadasiva hiç
sesini çıkarmadan kömür çuvalını bildirilen yere kadar taşımış ve oraya
gelince kömür çuvalını munta-zam bir kömür yığınının üstüne bırakmıştı.
Aynı anda bütün kömür yığını kendi kendine tutuşarak yanma-ya başlamıştı.
Yogi kendisine kabalık eden ustabaşıya kocaman kömür yığınını tutuşturmak
suretiyle lâzım gelen dersi vermişti.

Sadasiva'da tıpkı Fakir Trailanga gibi üstüne hiç bir şey giymez çıplak
dolaşırdı. Bir sabah çıplak yogi, hiç farkında olmadan Kuzey Hindistan'da
bir Müslü-man kabile reisinin çadırına girmişti. Hareme çırılçıp-lak
birinin girdiğini gören kadınlar müthiş çığlıklar hirhirlirip
«rimisifirrii Kadınların fervadı üze-

lu darbe üzerine koparak yere düşmüştü.

Bununla beraber, üstad bu darbeye aldırış bile et-memişti. Hiç istifini
bozmadan yürüyüp çadırdan çık-mış uzaklaşmıştı. Büyük bir yogi karşısında
bulundu-ğunu anlayan kabile reisi yanlış bir iş yaptığını aynı saniyede
kavramış ve yerde yatan kesik kolu alarak Sadasiva'nın ardından koşmuştu.
Az sonra üstada ye-tiştigi zaman binbir af dileyerek kesik kanlı kolu ona
uzatmış, yogi hiç ses çıkarmadan kesik kolu kanlı omu-zuna yapıştırmış.
Bütün bu olup bitenlerden son derece şaşırılmış ve korkmuş olan kabile reisi
kendisini irşat et-mesi için üstada rica ettiği zaman, Sadasiva ona sadece
şunları söylemekle yetinmiştir :

— Canının istediğini yapma. O zaman her hoşuna gideni yapabilirsin.
Kabile reisi üstadın bu sözlerle nefsine hakim olan insanın her şeye
muktedir olabileceğini ima ettiğini an-layarak geri dönmüştü. Üstadın o
derece tesiri altında kalmış olan kabile reisi çok geçmeden onun
müritlerin-den olmuş ve dünya nimetlerinden elini eteğini çekmiş-ti.

SADASIVA'NIN «FAKİRANE» BİR ŞAKASI...

Köylü çocuklar bir defasında Sadasiva'dan, 250 ki-lometre uzakta Madura'da
yapılan dini festivali gör-mek istediklerini söylemişlerdi. Bunun üzerine
yogi kü-çüklere teker teker kendisinin vücuduna dokunmaları için emir
vermişti. Çocuklar yoginin vücuduna dokun-dukları anda kendilerini 250
kilometre ötedeki Madu-ra'da, festival meydanında bulmuşlardı. Çocuklar o
rrîi»"% fûc-t it-ol rvîûTdonırn HnırİTiran Hin lor no "hoı^ı orocın.

CU KOyienne aonaurılışı/u. vuuk.io.iui uaueueuı uiujj ır-
tenlere inanmış, fakat seyahate katılan çocukların el-lerindeki festival
hediyelerini gördükleri zaman şaşırıp kalmışlardı.
Çocuklardan biri bu hadiseye inanmayıp yogi ile alay etmişti. Ertesi yıl
aynı festival günü Sadasiva'ya sokulup, öfkeyle :
— «Üstad, niçin beni de öteki çocuklar gibi festi-vale göndermiyorsunuz?
demişti.
Sadasiva çocuğun arzusunu kabul etmiş, çocuk ay-nı anda kendisini
Madura'da bulmuştu. Fakat çocuk başına gelen asıl felâketi geri dönmek
istediği zaman anlamıştı. Zira yogi onu geri getirmemiş, çocuk ancak yirmi
gün yaya olarak yaptığı bir yolculuktan sonra köyüne dönebilmişti.
Sadasiva kendisinden şüphe eden çocuktan bu şekilde intikamını almıştı.
Hindistan'da uzun yıllar kaldım. Sonra tekrar ge-riye döndüm. İlk
uğradığım İngiltere oldu.
— Hindistan'da ve Amerika'da sayısız yogi ders-leri verdim, fakat bir
Hintli olarak şunu itiraf edeyim ki, İngiliz talebelere hitaben bu dersi
verdiğim için ken-dimi son derece bahtiyar hissediyorum.
Londra'daki yogilik kursuma ait talebeler bu söz-lerimdeki imayı
kavrayarak kahkahalarla güldüler. Bi-zim yogi huzurumuzu hiç bir siyasi
düşünce, hiç bir müstemlekecilik endişesi karartmıyordu.
Hindistan benim için her an zihnimde yaşayan bir hatıra haline gelmişti.
On altı ay önce yeniden konfe-ranslar vermek üzere yapmış olduğum bir
vaadi yerine getirmek için Londra'da bulunuyordum. Londra her ne-dense
benim son derece hoşuma gitmişti.

Devirler boyunca sihirden hiç bir şey kaybetme-miş olan yogi İngiltere'de
takipçilerini bulmuştu. İngi-liz'lerin arasından da mühim yogilerin
yetiyeceğine da-ha yogilik konferanslarımın başında kani olmuştum. Windsor
House'da iki gede üst üste verdiğim konferans-lar esnasında, konferans
salonu o kadar kalabalık ol-muştu ki ertesi haftaki yogilik
konferanslarını daha geniş bir konferans salonunda yapmak için yardımcım
Mr. Wright'a talimat vermek zorunda kaldım.
İngiliz müritlerim verdiğim konferansları süratle kavradılar. Mânevi
terbiye sahasında çok süratle ve şa-sılacak ilerlemeler kaydettiler. Öyle
ki kendi araların-da büyük bir teşkilat kurdular. Ben Londra'dan
ayrıl-dıktan sonra lidersiz ve yogisiz olarak verdiğim talimat dahilinde
kendilerini yetiştirdiler. Yogi yoluna o kadar hararetle bağlandılar ki,
harp yılları esnasında bile top-lantı ve konferanslarını bir defa olsun
tehir etmediler. İngiltere'de unutulmaz haftalar geçirdikten sonra
ni-hayet South Hampton'dan Ekim sonlarında bir gün va-pura binerek New
York'a vardım.
New York'da fazla oyalanmadan Mr. Wright'm bir sene evvel bir garaja
emanet ettiği eski fordu aldık. Araba eski olmasına rağmen bizi Kuzey
Amerika'yı kat-ederek California'ya getirebilecek kadar sağladı. Bir ay
sonra Mount Washington'daki, modern üslupta ya-pılmış, zarif bahçeler
ortasında bulunan aşramıma gir-dik.
Yılbaşını Los Angeles'te, seksen dört saat süren iba-detle kutladık. Noel
bizim için lâtif bir sürprize sebep oldu. Aşramımıza dünyanın her
tarafından ve hemen

yoktu.

Bu fevkalâde hoş ambalajlara sarılı hediyeleri No-el ağacının altına yığdığım zaman, ağacın bile boyunu geçen üç metre yüksekliğinde hediyelerden meydana gelen bir tepe oluştu. Hindistan'a döndüğüm zaman, aşramın başında bıraktığım ve yogilik yolunda çok iler-lemiş çok sevimli bir kadın Amerikan yogisine Hindis-tan'dan bizzat getirdiğim Benares ipliğinden yapılmış bir sari verdim. Sonra :

Mr. Dickinson! diye seslendim.

Ona da Kalküts'dan bir pazardan aldığım bir he-diyeyi verdim. «Mr. Dickinson bu hediye-den çok hoşla-nacaktır.» diye düşünüyordum. Dickinson 1925 yılın-dan beri müritlerim arasında en çok ilerleme kayd-st-mış olanlardandı. Kendisine verdiğim paketin ipleri-mi çözüp liediyeyi gördüğü zaman hayretle bağırdı:

— Gümüş bir kupa.

Hediyeye bakarken derin bir heyecan içinde bulu-nuyordu. Onun niçin bu kadar heyecanlandığını an-la-mıştım. Bir müddet sonra onunla yalnız kaldım.

Mr. Dickinson :

— Efendimiz, dedi. Bana hediye olarak getirdiği-niz gümüş kupa için size çok teşekkür ederim. Noel ge-cesi size teşekkür için bir kelime bulamadım.

— Teşekküre ne hacet. Bu hediyeyi bizzat senin için getirdim.

Mr. Dickinson utangaç bir tavırla bana baktı:

— Üstadım, tam kırküş yıldan beri bu gümüş ku-payı bekliyordum. Sizi merakta bırakmadan bütün ma-cerayı anlatayım. Bu hikâye bir facia ile başladı. Ço-cuktum. Bir gün Nebraska'da bir göl kenarında oynar-k-f»n a&ahpvim hftni o-nlft it.iverrH O zamanlar hfiniiz hf>K

üzereyken birden karşımda rengarenk bir ışık küresi belirdi. Bu ışık küresinin ortasında sakın gözlü, dudak-larında itimat verici bir tebessüm bulunan bir adam gördüm. Üçüncü defa batıyordum ki ağabeyimin arka-daşlarından biri göl kenarında bulunan uzun bir söğüt ağacını eğerek bana ona tutunmam için bağırdı. An-cak parmaklarımın ucuyla tutunabildiğim dal sayesinde muhakkak bir ölümden kurtuldum.

— On iki sene sonra on yedi yaşında bir delikanlı iken annemle birlikte Chicago şehrini ziyarete gittim. Sene 1893'tü. Büyük Dünya Dinler Kongresi toplantı ha-lindeydi. Annemle ben Chicago'nun ana caddelerinden birinde yürürken birden önümde, boğulurken gördüğüm aynı ışık küresini gördüm. Bir kaç adım ilerde seneler-ce evvel hayalini gördüğüm şahıs gidiyordu. Adam Din-ler Kongresinin yapıldığı cümle kapısına doğru yürüdü ve oradan girerek kayboldu. Anneme : Anne, anne, diye bağırdım. Boğulurken bana görünen adam işte oydu.

— Annemle birlikte adamın girdiği kapıdan gir-dik, konferans salonuna geldik. Aradığımız adam kür-süde konferans vermekle meşguldü. Etraftan soruşturu-lunca adamın Fakir Vivekananda olduğunu öğrendik. Vivekananda ruhlarımızı aydınlatan bir demeç verdik-ten sonra, kendisiyle tanışmak üzere yanma gittim. Fa-kir Vivekananda sanki çok eskiden beri dostmuşuz gibi bir tavırla beni gayet candan karşıladı. O kadar genç-tim ki kalbimi dolduran minnet hislerini nasıl ifade et-mek lazım gelebileceğini bilmiyordum. Fakat kalben bana hayat yolunda hocalık etmesi için derin bir arzu duyuyordum. Vivekananda benim düşüncelerimi oku-muştu.

ı/U«t?ır nftliim u Horli ! tıT&an oamîn rrrıı-vııvı *4^X.İ

gümüş bir kupa hediye getirdiği zaman tanıyacaissın.» Biraz durakladıktan

sonra gülümseyerek temas etti: «O seni benden çok daha yükseklerle çıkaracak.» Mr. Dickinson devam etti:

— Bir kaç gün sonra Chicago'yu terkettim. Bir daha da Vivekananda'yı görmek nasip olmadı. Fakat bana söylediklerini bir an bile hatırımdan çıkarmadım. Aradan yıllar geçti. Bana söylediği hocam karşıma çık-madı. 1925 yılında bir gün bana gurumu göndermesi için Tann'ya yalvardım. Ertesi gece sizin Los Angeles'-de olduğunuza dair bir gazete haberini okur okumaz hemen buraya koştum. İlk konferansınızı dinlediğim zaman artık gurumu bulduğumu anladım.

Sessizce birbirimize gülümsedik. Mr. Dickinson de* vam etti:

— Yirmi seneden beri sizin müritleriniz arasmda-yım. Gümüş kupayı hâlâ almadığım için Vivakananda'-nm kehanetinden şüphe etmeğe başlamıştım. Fakat ni-hayet bu günü de gördüm.

Bu hikâye beni çok mütehassis etmişti. Noel gece-sinden sonra bütün günlerimi California'da Encinitas'-taki aşramımda müritlerimi yetiştirmekle geçirmeğe başladım. Senelerden beri oradapm. Bu arada çok bü-yük yogiler yetiştirdim.

Hayatımın en güzel günü ikinci Dünya Savaşının sona erdiği 15 Ağustos 1945 günü oldu. Dünya bir dev-rimin şafağmdaydı. Atom çağıyla birlikte yogiler için de yeni bir devir başlıyordu. O gün bütün müritlerimi aşrama toplayıp onlarla birlikte dua ettim.

O gün duadan sonra etrafımı dolduran ve çehre-leri derin bir huzur ifade eden Kriya Yogilere baktım.

Paramhansa Yogananda _ Mucizeler
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdölmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörölen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Tarayan serhat

Paramhansa Yogananda _ Mucizeler